A. O. Kenada

5001 după Cristos
Vînătoarea de viezuri

"Există multe feluri de a fi nefericit şi unul dintre acestea e de a fi în permanență fericit, adică fericit fără vise, fără a mai avea conştiința împăcată sau neîmpăcată şi crezînd cu îndărătnicie că totul ți se cuvine!"

Prolog. Despre fericirea universală

*Extras din jurnalul lui Tim Hooskin**

Aşa-numitul Stabiliment Istoric patronat de Iagovan Solles e renumit pentru exponatele sale: maşini de luptă din secolul XXI, caroserii de automobile din era postatomică, piese de artilerie din a doua jumătate a secolului XX. Încropită pe parcursul a jumătate de veac, colecția mai cuprinde o miniatură înfățişând prima navetă spațială care a aterizat pe Marte, un computer fabricat prin anii 2050, un tub cinescopic marca NOKIA, (an de fabricație 1985!), plus o mulțime de obiecte de uz casnic, toate foarte vechi, datînd probabil tot din a doua jumătate a secolului XX. De altfel, Iagovan Solles şi încîntătoarea lui însoțitoare, Estera, sînt istorici. Stabilimentul e proprietatea lor. Iagovan are nouăzeci şi şase de ani, iar Estera şaptezeci şi patru.

Pentru nişte locuitori ai Pămîntului care trăiesc la începutul secolului cincizeci şi unu, Iagovan şi Estera sînt totuşi, ceea ce s-ar chema, doi *oameni* în floarea vîrstei.

Bineînțeles, aceste considerațiuni n-au nici o legătură cu faptul că şi anul acesta vom petrece Crăciunul împreună. Toată lumea ştie că Iagovan Solles este prietenul meu şi că Estera este prietena Iuliei, însoțitoarea subnumitului Tim Hooskin. Ce nu ştie toată lumea, nici chiar Iulia, ca să nu mai vorbesc de bonomul, surîzătorul meu prieten, e că acelaşi subnumit Tim Hooskin e vinovat, în mare măsură, de fericirea Speciei. Cu alte cuvinte, Tim Hooskin e responsabil de tinerețea care se citeşte pe fața Iuliei (are o sută doi ani), de pofta de viață a Esterei şi de încăpățînarea, oarecum infantilă, cu care Iagovan îşi sporeşte, de la an la an, colecția. Şi-asta pentru că eu sînt unul din cei douăzeci şi trei de instructori care se ocupă, pe Terra Nova, de pregătirea viitorilor vînători de viezuri. Cît despre mine, care vizitez Stabilimentul odată pe an şi numai în concediu, reîntîlnirea cu vechiul meu prieten reuşeşte întotdeauna să mă binedispună. Sîntem cam de aceeaşi vîrstă, amîndoi pasionați de istorie şi fotbal virtual. În plus, Iagovan Solles nu pune niciodată întrebări indiscrete. Pentru el, sînt Tim Hooskin, fostul lui coleg de şcoală, un prieten pe care se poate bizui oricînd la nevoie.

Prin urmare, la 15.35, ora locală, ne îmbarcăm, Iulia şi cu mine, în elegantul şi confortabilul aeromobil marca MERCEDES, iar la 15.40 aparatul se desprinde de sol. Trei ore de zbor valsat şi MERCEDESUL aterizează pe aerodromul construit de Iagovan Solles cu mîna lui pe terasamentul situat la doar cîțiva metrii de aşa-numitul Stabiliment Istoric. Vremea e frumoasă, cerul, de-o albeață orbitoare. De pe veranda Stabilimentului, Iagovan şi Estera ne fac semne. Cobor din aparat şi admir, împreună cu Iulia, peisajul. În spatele clădirii de curînd zugrăvită, clipocesc apele limpezi ale unui heleşteu. Lîngă heleşteu, în dreapta, liziera unei păduri de eucalipți. În stînga, dealuri acoperite cu culturi de plante exotice. Fundalul acestui peisaj de vis se compune din coame de munți înzăpezite, care sporesc senzația că te afli pe un pămînt virgin, plin de mistere, care nu seamănă deloc cu peisajul arid de pe Terra Nova. Fără îndoială, gîndesc, cam aşa trebuie să arate Paradisul. Dacă o fi existînd, pe undeva, un Paradis...

**Tim Hooskin a făcut această înregistrare cu puțin înainte de numirea sa în funcția de comandant al Bazei de tranzit de pe Numa. Pe atunci, Hooskin era încă instructor-şef al Colegiului Excepțional de pe Terra Nova.*

Urmează strîngerile cordiale de mînă, îmbrățişările, remarcile mai mult sau mai puțin zgomotoase ale femeilor, observația lui Iagovan, nu te-ai schimbat deloc, bătrîne, contraobservația lui Tim Hooskin, nici tu prietene. Trecem în salon şi de acolo, în sufragerie. După ce servim masa, femeile se retrag pe verandă, iar noi, Iagovan şi cu mine, mergem să admirăm exponatele Stabilimentului. Iagovan îmi arată, pentru a nu ştiu cîta oară, maşinăriile inventate de primitivi pentru asasinarea semenilor lor, apoi miniatura navetei spațiale care a aterizat pe Marte şi, în sfîrşit, tubul cinescopic NOKIA, de care este atît de mîndru.

"Ca istoric şi specialist", explică Iagovan, "sînt obligat să admit că primitivii aveau totuşi o tehnologie destul de avansată." Şi, după un lung moment de tăcere: "De multe ori mă gîndesc la omul care a construit acest tub. Mă-ntreb cum arăta... Era slab, gras, fericit, nefericit?"

"Probabil că nici una, nici alta", răpund cu jumătate de gură, mai mult ca să nu tac.

"Te asigur că era şi gras şi nefericit", spune Iagovan şi rîde cu poftă.

Ieşim pe verandă.

"Frumos aparat!" exclamă Iagovan. Se referă la aeromobilul meu nou-nouț.

"Perfect ecologic şi uşor de întreținut", completează Iulia.

Ca şi cum ar mai exista pe Pămînt şi aeromobile neecologice şi greu de întreținut! Estera afişează o mină admirativă. Bate din palme. Întreabă:

"Facem un pescuit pe lac?" Continuă: "Am vorbit la Regionala de programare meteo. Astăzi, de Crăciun, va fi vreme frumoasă. Au programat-o special pentru noi!"

Mai tîrziu, pe malul lacului, discutăm vrute şi nevrute. Orice, numai să treacă timpul. Iulia o întreabă pe Estera dacă s-a obişnuit cu clima.

"N-aş mai putea locui în Nord", răspunde Estera. "E prea frig. Şi-apoi, nu-mi place zăpada!"

Lîngă mine, Iagovan Solles schimbă fețe, fețe. Fumează țigară după țigară. Deodată, se răsuceşte pe călcîie şi pleacă. Ceva nu-i în regulă, gîndesc. Vechiul meu prieten traversează, cum zice el, o criză interioară.

Îl urmez.

"Facem o plimbare", zic nelinişţit, dar femeile sînt prea absorbite în conversație ca să-mi răspundă.

Îl ajung din urmă.

"Tim", începe Iagovan după ce ne îndepărtăm suficient ca să putem discuta în linişte, "nu te-am întrebat niciodată ce faci tu acolo, pe Terra Nova."

Vreau să-i răspund, să-i răspund cinstit, fără ocolişuri, că asta-i o treabă a naibii de secretă şi de-ncurcată şi că, pentru binele lui, e indicat să nici nu ştie, însă Iagovan Solles mi-o ia înainte:

"Oricum, nu mă interesează. Mi-ajunge să ştiu că eşti un *om* onest, că nu faci nimănui rău şi că nu-ți lipseşte nimic!"

A pronunțat într-un fel atît de straniu vocabula *om*, încît tresar. Continuă:

"Spune-mi, Tim Hooskin, eşti fericit? Jură-mi cu mîna pe inimă, dă-ți cuvîntul tău de onoare că eşti fericit!"

Sînt uluit. Într-adevăr, sînt fericit? Oficial, da, oficial, instructorul-şef Tim Hooskin se poate considera un om fericit. Întrebarea lui Iagovan a fost ca un fulger care a luminat acea parte întunecată a conştiinței mele despre care, în ciuda anilor petrecuți pe Terra Nova, mărturisesc că nu ştiu mare lucru.

"Ce-ți trece prin minte, Vani?"

Vani e diminutivul cu care îl alintam cînd eram copii. Trecem de lizieră şi ne-afundăm în pădurea de eucalipți.

"Şti tu, Tim Hooskin, ce zi e azi?"

"Bineînțeles. Toată lumea ştie ce zi e azi. E Crăciunul."

"Asta nu înseamnă nimic. Fireşte că toată lumea ştie că azi e Crăciunul. Eu te-am întrebat altceva. Ce înseamnă, *pentru tine*, Crăciunul?"

Ehe, Tim Hooskin, instructor-şef la un nenorocit de colegiu de pe Terra Nova, maestru în arta supraviețuirii, ia să te vedem! Ce-nseamnă, *pentru tine*, Crăciunul? Adică, vezi dumneata, bonomul Iagovan Solles pofteşte să afle, din gura dumitale, cum stai la capitolul "sărbători publice". Şi cum stai, Tim Hooskin? Prost stai. Mai bine ai recunoaşte că nu şti ce

înseamnă Crăciunul, că n-ai o idee precisă de ce omenirea asta care plesneşte de fericire, de sănătate şi de bogăție îl sărbătoreşte în fiecare an, că nu şti ce anume sărbătoresc semenii tăi bipezi şi raționali, care nici ei nu ştiu ce sărbătoresc în fiecare an, dar sărbătoresc, asta e important, asta contează la urma urmei. Încurcată minte mai ai, Vani!

Ridic din umeri.

"Crăciunul, Tim Hooskin, e o sărbătoare religioasă" spune şi-mi întoarce, brusc, spatele. Tace. Îi aud răsuflarea întretăiată. Pornim mai departe.

"Ce-are Crăciunul de-a face cu religia?" întreb.

"Are", îmi răspunde tulburat. Şi, dintr-o dată, izbucneşte:

"Nemernicii. Măgari cu diplome de savanți. Ipocriții. Ne-au transformat în maşinării genetice, au făcut din noi o adunătură de idioți inteligenți, fericiți şi perfect inofensivi. Sîntem o turmă de cretini, Tim Hooskin. O turmă de cretini perverşi şi plictisiți. Ei au făcut asta în numele fericirii universale, a acelei fericiri universale de care astăzi sîntem atît de mîndri, aşa cum un cîine e mîndru de lesa care îi retează orice urmă de libertate. Crezi tu, Tim Hooskin, că viața e cu adevărat valoarea supremă? Eu ştiu că viața nu-i valoarea supremă, cel puțin nu viața *asta*. Viața e o divinitate goală, o conservă din care ai scos conținutul, dacă n-ai cu ce s-o umpli. Eu, Iagovan Solles, sînt un cretin. Tu, Tim Hooskin, eşti un cretin. Miliarde de cretini inteligenți şi sofisticați populează astăzi Pămîntul, cu toții legați frumuşel în lesă, la adăpost de griji, de boli şi, zicem noi, de prejudecăți. Însă pe dinăuntru..."

Niciodată nu l-am văzut în starea asta. Un timp, nu schimbăm o vorbă.

"Stabilimentul Istoric Iagovan Solles e o imensă porcărie, Tim!"

Dau să-l contrazic. Îmi face semn că nu-l interesează părerea mea în ce priveşte Stabilimentul Istoric Iagovan Solles. Se linişteşte şi-şi continuă discursul.

"Îți închipui că exponatele *alea* reprezintă, ca să zic aşa, în întregime, istoria Speciei? Nici vorbă, Tim Hooskin! Şi, mă rog frumos, ce-nseamnă, pentru tine, cuvîntul ăsta, primitiv? N-au nici o valoare exponatele, Tim Hooskin. Înțelegi bătrîne cum vine asta? Nici o valoare! Sînt istoric numai cu numele, dar ştiu că prejudecățile există pretutindeni, că nu le putem evita şi

că acum, mai mult ca oricînd, ele continuă să existe... Orice om care primeşte totul de-a gata ajunge, cu timpul, să trăiască în afara realității. Devine o legumă. Noi am învins aproape toate bolile, am transformat Pămîntul într-o grădină a desfătărilor. Nimeni nu mai munceşte, nimeni nu-şi mai bate capul cu ziua de mîine. Ei, şi ce va fi mîine? Habar nu am. Efortul a devenit o noțiune abstractă. Ia-o cum vrei, dar, sub o formă sau alta, sîntem nişte întreținuți. Şi cine munceşte în locul nostru, Tim Hooskin? Maşinăriile alea blestemate. Roboții. Noi stăm acasă, din cînd în cînd mai organizăm cîte o conferință despre cutare chestiune care ne frămîntă creierii şi ne mîndrim cu realizările noastre spirituale... O imensă, inutilă pierdere de vreme! Prea multă fericire sminteşte, bătrîne... Stabilimentul Istoric Iagovan Solles e un capriciu de întreținut smintit. Noi numim primitivi nişte ființe despre care nu ştim aproape nimic. Au dispărut de pe Pămînt în urmă cu vreo trei mii de ani, au fost înlocuiți de aceste maşinării genetice care sîntem, de aceste grămezi de implanturi... Îmi vine să vomit! O să trăiesc douăsute şaizeci, douăsute şaptezeci de ani, o viață standard şi cînd voi muri, voi consta uluit că în urma mea n-a rămas decît o lungă, obositoare huzureală. Primitivii trăiau în medie şaizeci, şaptezeci de ani, dar erau, sufleteşte, infinit mai bogați decît noi. Se omorau între ei, se trădau, dar aveau şansa de a alege între bine şi rău... Noi nu putem alege decît binele. Or, asta e totuna cu a nu putea alege decît răul..."

Sincer, îmi displace furia care se citeşte pe chipul lui Iagovan Solles. Mă calcă pe nervi. Poate şi din cauză că nu pricep nimic. Iagovan Solles, prietenul meu cel bun, mă priveşte tăcut, sumbru, de parcă ar vrea să obțină, din parte-mi, o confirmare a opiniilor sale despre lume şi viață.

Ce vrei de la mine, Vani?

"Orice ecuație care descrie o lege de echilibru îți arată că nu poți lua din stînga, fără să nu pui în dreapta. Eu nu cunosc care este prețul acestei bunăstări extraodinare, dar sînt convins că un preț există şi că cineva îl plăteşte în locul nostru. Nimic nu e gratuit, decît prostia şi suficiența noastră de ființe superioare, Tim Hooskin!"

S-a potolit de tot. Gata, s-a-nchis în el, îşi mestecă într-una gîndurile care nu-i dau pace. Optezeci de ani mi-au trebuit să aflu ce gîndeşte Iagovan Solles despre fericirea universală. Peste alți optzeci de ani o să descopăr că

Iagovan Solles ştia totul despre lumea viezurilor galbeni, în timp ce eu, instructorul-şef Tim Hooskin, nu ştiu nimic!

"Începe să se-ntunece", zic. "Ar trebui să ne întoarcem!"

"Da", şopteşte, "ar trebui să ne întoarcem".

Face stînga-mprejur şi-o ia la sănătoasa prin pădure. Abia reuşesc să țin pasul cu el. Deodată, se opreşte. Scrijeleşte, cu unghia, scoarța unui arbore bătrîn, cu crengile uscate şi desfrunzite.

"Nimic nu e pierdut, cîtă vreme mai există în universul acesta bolnav de fericire un dram de suferință. Priveşte cerul, bătrîne! E albastru, imaculat şi misterios. Ştiu că undeva mai există încă oameni nefericiți, şi certitudinea asta mă umple de speranță. Ei sînt salvarea noastră!"

Acum mergem umăr în umăr. Îi simt nemulțumirea din felul apăsat în care în care păşeşte.

"Te-ai gîndit vreodată cît de importante sînt visele? Primitivii visau, aici e toată diferența. Eu pun seara capul pe pernă şi adorm imediat, dar nu visez nimic. Un pustiu negru îmi populează somnul..."

"Nici eu nu visez, Vani", recunosc de îndată. "Ce legătură au visele cu Crăciunul?"

Nu-mi răspunde. Se uită abătut într-o parte.

"Mi-e groază să închid ochii, Tim Hooskin. Nopțile mele sînt ale unui insomniac. Cînd o privesc pe Estera dormind, mă ia cu friguri. Arată oribil. O față albă, descompusă, ca a unui cadavru. Iar eu arăt probabil la fel. Două cadavre care dormim unul lîngă celălalt... *Există multe feluri de a fi nefericit şi unul dintre acestea e de a fi în permanență fericit, adică fericit fără vise, fără a mai avea conştiința împăcată sau neîmpăcată şi crezînd cu îndărătnicie că totul ți se cuvine!* Pe mine mă îngrozeşte gîndul că sînt un cadavru care se odihneşte lîngă alt cadavru! Că dincolo de realitatea de peste zi, mă aşteaptă, noapte de noapte, acelaşi abis negru, fără început şi fără sfîrşit..."

"Nu mi-ai răspuns la-ntrebare, Vani!"

Parcă nici nu m-a auzit.

"Totul ar fi bine dacă n-ar fi migrenele astea care nu se mai termină!"

Sînt încăpățînat ca un catîr. Îi explic ritos că durerile de cap sînt problema lui exclusivă (nu chiar exclusivă, gîndesc!), că pe mine mă interesează un anumit răspuns şi că el omite acest răspuns deşi... Ridică din

umeri. Nici pe el nu-l interesează faptul că pe mine mă interesează un anumit răspuns!

"În urmă cu cincizeci de secole s-a născut pe Pămînt un Om. Asta s-a întîmplat undeva, în Asia mică, într-o țară numită Iudeea. Oraşul în care a văzut lumina zilei Omul *Acela* se numea Betleem. Numele Omului a fost Isus din Nazaret, pentru că tatăl Lui a fost dulgher în Nazaret, alt oraş din țara aceea, Iudeea. Acest Isus i-a învățat pe oameni să aleagă între bine şi rău. Drept răsplată, oamenii l-au răstignit pe cruce."

"Şi de ce-i atît de important Omul *Acela*? Doar nu e singurul care a avut pretenția să-i învețe pe primitivi diferența dintre bine şi rău!"

"Omul *Acela* a fracturat istoria, a rupt-o în două, aşa cum ai rupe tu, cu mîinile, o bucățică subțire de postav. Or, numai un Om important putea să facă asta, Tim Hooskin. El s-a născut într-un staul de vite, dar a cucerit lumea fără arme şi soldați..."

Iagovan Solles, acum chiar bați cîmpii cu ilustră demnitate! Auzi dumneata, a fracturat Istoria, a rupt-o în două aşa cum aş rupe eu o bucățică de postav! Mă îngrijorezi de-a binelea, Vani!...

Am lăsat în urmă liziera pădurii. Ne apropiem de Stabiliment. În dreapta, heleşteul aruncă spre cer un ochi uriaş şi flămând, de un verde-albastru-cenuşiu fără cusur. Undeva, printre culturile de plante exotice, răsună, amenințător şi lugubru, un lătrat de cîine. Se întunecă văzînd cu ochii. Împrejurul Stabilimentului plutesc leneş o mulțime de felinare cu suspensii, care împrăştie pe pămîntul umed o lumină rece, neprimitoare... Nespus de rău îmi pare, Vani. Ți-ai deschis sufletul, dar eu n-am înțeles nimic. Şi poate că nu-i nimic rău în asta. Poate aşa se întîmplă mereu, nu înțelegem decît ceea ce vrem să-nțelegem, uitînd că aproape întotdeauna lucrurile ne sînt date fără putința de-a le pătrunde rostul. Eu n-am auzit încă de Omul *Acela*, pentru mine existența lui e o enigmă. Cum îți explici tu, Vani, că oamenii L-au uitat, dacă totuşi, Omul *Acela* a fost atît de important? Da, oamenii uită, pentru că fericirea e egoistă, ținem de ea cu dinții, numai să n-o scăpăm din mîini, să n-o pierdem. Dar tu ai vorbit acum ca şi cum oamenii de azi nu ar mai fi oameni în adevăratul sens al cuvîntului. Şi-atunci, dacă nu sînt oameni, ce sînt? Ce sîntem noi, Vani, tu şi cu mine? Îmi dai de înțeles că am pierdut ceva esențial, ceva fără de care viața noastră, fericirea asta perpetuă e o povară sau un blestem. Apoi sugerezi că primitivii care populau

Pămîntul în urmă cu milenii ne erau superiori. Eu îi cunosc prea bine pe primitivi, doar sînt instructor-şef pe Terra Nova. Ştiu ce sînt. Nişte barbari. Au suflete de asasini, sînt nemiloşi, duri, lipsiți de scrupule. Pentru ei viața e o supraviețuire continuă, un război permanent cu ceilalți. Tu nici măcar nu şti că există în univers astfel de creaturi, n-ai de unde să şti. Pentru tine, Terra Nova e doar una din miliardele de lumi populate - o lume ostilă, o proprietate a Companiei, pe care o mînă de colonişti încearcă din răsputeri să o amelioreze, da, să o amelioreze, pentru ca urmaşii urmaşilor tăi să o poată locui fără să se gîndească, îngroziți, la ziua de mîine. Iar eu, Tim Hooskin, prietenul tău, nu sînt decît unul dintre acei colonişti nesăbuiți care, din plictiseală sau din spirit de aventură, ia-o cum vrei, s-au grăbit să apuce taurul de coarne şi-au luat totul de la zero... Toate astea sînt poveşti, Vani. Dacă sînt fericit? Bineînțeles că sînt *fericit!*...

"Nu-i ciudat, Tim Hooskin, că oamenii L-au uitat, în vreme ce tu, un colonist, te plimbi într-un aeromobil marca MERCEDES?"

La care îi răspund că n-am înțeles întrebarea şi că, avînd în vedere prietenia care ne leagă de mai bine de optzeci de ani, i-aş rămîne îndatorat dac-ar fi ceva mai explicit.

"Dacă nu mă înşel, primele automobile MERCEDES datează de pe la finele secolului al XIX-lea. Acum nu mai fabrică automobile, fabrică aeromobile. Mie mi se pare ciudat că oamenii L-au uitat pe El, dar n-au uitat să folosească maşinăriile astea, MERCEDES. Ca şi cum tehnologia ar fi superioară spiritului! Ce ironie a sorții, Tim Hooskin!"

Se opreşte la cîțiva metrii de peluza Stabilimentului, sub unul din felinarele care desenează în aer curbe de lumină ascendente şi descendente. Stă cu spatele la mine, aşa că nu-i văd decît părul lung şi foarte des, căzut peste umerii arcuiți de îngrijorare. Tace. Întind mîna să-l scot din tăcerea-i filozofică, dar se întoarce brusc spre mine şi zice cu un glas al cărui ecou trist se risipeşte numaidecît:

"Omul *Acela* a murit pentru ca eu să pot alege! Pentru unul ca mine a fost El răstignit, Tim Hooskin!"

Cu-um? Mă gîndesc, îngrozit, că bunul meu prieten şi-a pierdut mințile. Cum vine asta, Vani, *a murit pentru unul ca tine*? A trăit în țara aceea, Iudeea, acum cincizeci de secole, şi totuşi, a murit pentru tine! Apoi îmi spun

că Iagovan Solles îşi rîde de mine, că vrea să glumească pe socoteala mea... Îmi ridic privirea spre el, dar îl aud rostind cu aceeaşi voce înăbuşită:

"Azi e ziua în care s-a născut El. Azi e Crăciunul, Tim Hooskin!"

Arhivarium

Vînătoarea de viezuri

Vizuina (I)

Arhiva vînătorului de viezuri

La 16.30 ceața devine atît de persistentă, atît de galbenă, încît e inutil să mai privesc arborii crescuți pe peluza vizuinei - abia dacă mai zăresc nişte forme alungite, nişte contururi vagi prin perdeaua de vapori care urcă din pămînt spre înalturi - inutil să mai ascult tăcerea acestei lumi despre care birocratorii COMPANIEI spun că e cea mai ostilă şi mai afurisită dintre lumile galaxiei, inutil să pîndesc permanenta metamorfoză a lucrurilor, ridicarea unui colț de granit din adîncurile planetei, surparea unei creste pe care nu demult am urcat-o încotoşmănat în cochilia mea de vînător de viezuri. Metamorfoza asta oricum nu o pot surprinde cîtă vreme stau cu fruntea rezemată de geam, cu privirea ațintită spre orizontul duşmănos şi inaccesibil. Totuşi, pentru birocratori, lumea viezurilor galbeni e o lume abstractă, inconsistentă - *o lume care nu există*. Ceea ce ştiu despre ea, ştiu numai din auzite, din relatările pline de lacune cu care i-au obişnuit navigatorii COMPANIEI şi rapoartele vînătorilor.

Din exterior, vizuina pare o casă ceva mai arătoasă, cu etaj şi parter. Habar nu am de ce-i zice aşa. Probabil datorită faptului că, odată intrat înăuntru, îți dai seama că e o fortăreață. O fortăreață adevărată. Pereții, stîlpii de susținere, planşeurile, totul e construit dintr-un material foarte rezistent, un fibroaliaj impenetrabil şi ignifug. Cele două nivele exterioare se continuă în subteran cu altele trei: magazia cu provizii, laboratorul şi hala de întreținere a computerului central, apoi hangarul unde se păstrează şi se decapează "cochiliile" şi generatorul de energie. Afară, în dreapta peluzei, este

aerodromul cu turnul de control şi rampa de lansare a minitransportorului - un hexagon uriaş, numai beton şi sticlă, flancat de neoane roşii şi albe.

...Aşa că la 16.35 mă ridic de pe scaun, ocolesc măsuța care tronează în mijlocul salonului, traversez camera de zi şi mă îndrept spre hangar. Prin grilajul transparent, îl zăresc pe Milo cum munceşte de zor la decapatul cochiliei, cum împinge grămezile de răşină adunate sub standul de lucru şi cum adună grijuliu substanța galbenă, urît mirositoare, despre care se zice că valorează mai mult decît toate cargourile COMPANIEI la un loc. Încăperea e plină de containere cu răşină - aliniate pe două rînduri, în spatele standului - de containere goale care trebuiesc umplute, sigilate şi încărcate în minitransportor. Cele două manipulatoare, vechi, dar încă funcționale, zac ceva mai încolo, lîngă şinele care duc înspre aeromobilul gravitațional.

"Afară nu-i decît galben!" mă mustră Ehko din spatele pupitrului de comandă. Întoarce spre mine amîndoi ochii telescopici şi strălucitori. "Şefu', aici este mult treabă. Noul comandant de pe Numa cere douăzeci de butoi cu răşină şi nu a fost decît zece plin."

Rîd, bineînțeles. Un P15 care nu distinge pluralul de singular, care amestecă timpii verbali şi care mă mai şi ia peste picior cînd pierd vremea aşteptînd să mi se întîmple ceea ce nici unui vînător nu i s-a întîmplat vreodată este, oricît m-aş strădui să-nțeleg, o minune cibernetică. Probabil că vreunul dintre băieții aceia cu ochelari şi cu mintea plină de formule, care se ocupă cu programarea şi reprogramarea roboților, s-a amuzat copios în ziua cînd comandamentul de pe Numa a aprobat expedierea lui Ehko pe lumea viezurilor galbeni.

"Deştepți băieți!" zic şi continui să rîd, în timp ce Ehko se roteşte ca un titirez în jurul carului mobil.

"Cine e deştepți?"

Ehko mimează atît de bine comportamentul uman, încît nu-mi rămîne decît să-i felicit, în gînd, pe programatorii COMPANIEI.

"Ă-ă!", zic, "Nimeni!"

"Şefu', nimeni nu e totuna cu nimeni!"

Acum chiar a nimerit-o. Pe panoul din dreapta, apar luminițe verzi şi albastre, semn că Cico a obturat circuitul de alimentare cu energie la semnalizatoarele de pe aerodrom.

"Cheamă-l pe Sato şi încărcați restul butoaielor."

"Sato acuma a fost reparat. Abia mîine a fost gata!"

Sato e un M21. E cel mai "bătrîn" dintre roboții COMPANIEI. Are la activ cel puțin şaptezeci de ani petrecuți pe lumea viezurilor galbeni, lăsînd deoparte anii petrecuți prin hangarele bazei de tranzit de pe Numa. Ar trebui reciclat sau scos din uz. Circuitele lui nu rezistă la tensiuni prea mari, cînd îl pui să ridice o greutate peste limita teoretică de rezistență, se supraîncălzeşte şi încremeneşte pe loc.

"Atunci du-te singur! N-am nici un chef să încarc butoaie!"

Drept răspuns, Ekho începe să bolborosească, să emită sunete guturale, care seamănă cu bîzîitul unui bondar înfuriat. Se comportă de parc-ar fi construit în întregime din carne şi oase, de parc-ar avea nervi în loc de circuite şi creier în loc de microprocesoare. Ca un veritabil monstruleț rațional, jignit de insolența individului biped dinaintea sa - individ care nu vrea să priceapă că un lucru bine făcut este, la urma urmei, un lucru bine făcut, căruia nu-i intră în tărtăcuță ideea că butoaiele cu răşină sînt mai importante decît restul ciudățeniilor care transformă lumea viezurilor galbeni într-un iad...

Dacă n-ai şti că e doar o maşinărie foarte sofisticată, ai putea să-l tratezi ca pe o veche cunoştiință, un prieten nonconformist şi cam impertinent.

"Uite ce-i Ekho", zic împăciutor, "treaba asta poate fi amînată. CYBELA soseşte abia peste o săptămînă. Avem timp să încărcăm o sută de butoaie, nu zece sau douăzeci!"

Ochii telescopici se mişcă repede în sus şi-n jos ca două tentacule independente una de cealaltă.

"A", zic, "era să uit. Cine-i noul comandant pe Numa?"

"Tim Hooskin", răspunde scurt Ehko.

Tim Hooskin?! Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Individul a fost instructor-şef la Colegiul Excepțional de pe Terra Nova, am avut plăcerea să-l cunosc personal. Un ticălos sadea, un şmecher şi jumătate, Tim Hooskin ăsta! Am motivele mele să-i fiu, totuşi, recunoscător... A avut cîndva o slăbiciune inexplicabilă, m-a ajutat într-un moment în care, fără sprijinul lui, aveam toate şansele să devin cobaiul Serviciului de Securitate al COMPANIEI... Nu ştiu de ca a făcut-o şi nici pînă astăzi nu am reuşit să înțeleg motivele care l-au determinat să salveze un novice... Uluitor ce minte

mai au şi birocratorii COMPANIEI, să numească în funcţia de comandant al unei Baze de tranzit cum e Numa, un fost instructor!... L-am avut în mînă, puteam să-l nenorocesc, să-i distrug cariera, să fac din el un zero absolut, dar l-am lăsat în pace ca un nătîng ce sînt. Acum mă are el la mînă. Supraveghetorii îi sînt, într-un fel sau altul, subordonaţi. Navigatorii COMPANIEI îi sînt, de asemenea, subordonaţi. Şi eu îi sînt, tot într-un fel sau altul, subordonat. Ai mierlit-o, vînătorule de viezuri! Gata, s-a zis cu tine!...

Intru în hangar. Mă îndrept direct spre standul unde lucrează Milo. Cochilia, întinsă la orizontală, pare un fel de robot-războinic. De fapt, asta şi este. Un robot-războinic, unul adevărat. O mulţime de ţevi şi antene îi răsar din cap şi din scutul protector, confecţionat din oţel fibros, care o face să semene cu o uriaşă carapace de broască ţestoasă. Pe ambele braţe, între cotieră şi mecanismul de rotire a umărului, se văd, cu destulă claritate, iniţialele KS, urmate de seria 01426: Khorma Shikab, cel de-al o mie patru sute douăzeci şi şaselea locatar al vizuinei, un vînător şcolit la Colegiul Excepţional de pe Terra Nova şi expediat, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, pe lumea viezurilor galbeni. Ăsta sînt eu. Ca să zic aşa, din punct de vedere statistic.

"Multă răşină", zice Milo. Gheara metalică descrie un arc de cerc şi se opreşte la cîţiva milimetrii de încheietura genunchiului. "Mai multă ca data trecută!"

"Data trecută nu am întîlnit viezurele" răspund scurt şi la obiect.

Vreau să mă aşez pe tamburelul din stînga bancului de lucru, dar mă răzgîndesc. Mirosul de răşină e atît de pătrunzător, încît îmi întoarce stomacul pe dos. În douăzeci şi patru de ani nu am reuşit încă să mă obişnuiesc cu el.

"Cînd o să fie gata?" întreb totuşi, înainte să plec.

"În trei sau patru ore", răspunde plictisit, ca un instructor sătul să tot repete aceeaşi lecţie în faţa unui elev mediocru şi plin de ifose. În clipa aceea, în încăpere răsună vocea metalică şi perfect neutră a computerului central: COMUNICARE DE PE NUMA. 18.45, ORA LOCALĂ. COMUNICARE...

"Da, Cico, am înţeles. 17.45. Pregăteşte deflectorul..."

Despre implanturi

O serie de considerațiuni despre avantajele şi dezavantajele insomniei

"Azi e ziua în care s-a născut El. Azi e Crăciunul!" Cuvintele lui Iagovan Solles îmi răsună-n urechi, nu mă lasă să dorm. De fapt, nu-mi răsună-n urechi, îmi răsună în cap. Ceea ce e de o mie de ori mai rău. Ba de o sută de mii de ori mai rău. Pentru că mă apucă migrena (Ia fă-ți matale un implant, şi gata, ai scăpat de migrene!), iar cînd mă apucă migrena mă gîndesc că viața - a mea, fireşte - e într-adevăr o imensă porcărie. Totuşi, nu atît de mare precum Stabilimentul Istoric Iagovan Solles. Drept pentru care mă ridic din pat şi dau fuga la bucătărie. E 1.47 noaptea, Iulia doarme dusă. E ca moartă, are fața albă, descompusă de somn. Nu-mi place s-o văd aşa. Arată oribil. Fără să vreau, mi-amintesc, din nou, de vorbele lui Vani: "Un pustiu negru îmi populează somnul!" Cam poetic. Nu-i pe gustul meu. Dac-ar fi pe gustul meu, ar suna cam aşa: "Somnul meu e fără vise..." Sînt deci o fire a naibii de prozaică, de comună. Presupun că de-asta m-am hotărît să-mi omor plictiseala şi să devin instructor în arta supraviețuirii. Dar cum în ziua de azi nimeni nu mai e nevoit să supraviețuiască - cu excepția vînătorilor de viezuri! - arta pe care o stăpînesc s-a dovedit tot atît de inutilă, precum o grămadă de deşeuri menajere nereciclabile. Nu-i de mirare c-am ajuns pe Terra Nova. Că-n loc să-mi dovedesc abilitățile prin cine ştie ce catacombe de la marginea Galaxiei, pozez în atoateştiutorul în fața unor primitivi care habar n-au ce-i aşteaptă acolo, în lumea viezurilor galbeni.

Adevărul gol-goluț e că nici eu nu prea ştiu ce-i aşteaptă. Desigur, Tim Hooskin, instructor-şef la Colegiul Excepțional de pe Terra Nova, *cunoaşte* o mulțime de lucruri interesante despre lumea viezurilor galbeni. Asta înseamnă că o lungă perioadă din viață şi-a petrecut-o înaintea unui ecran foarte multicolor şi foarte ingenios plasat între nişte obiecte de ornament specifice secolului cincizeci şi unu - spre exemplu, un cub cu pereții translucizi, plin-ochi cu lichid verde-fosforescent, din care țîşnesc tot felul de forme bizare, de pildă o coloană de cca patruzeci, patruzeci şi cinci de centimetrii, alcătuită din fragmente de elipsoizi care se preschimbă, cu o viteză incredibilă, halucinantă, în trunchiuri de con şi invers - ecran pe care apăreau, aşezate frumuşel unele sub altele, o mulțime de informații *neprețuite* despre lumea viezurilor galbeni. Şi cum Tim Hooskin e un ins teribil de inteligent, înzestrat prin grija mult iubiților săi părinți cu un IQ remarcabil, e de la sine înțeles că toate acele informații neprețuite sfîrşiră prin a fi integrate

de sinapsele amintitului maestru în arta supraviețuirii şi expuse, grație talentului oratoric al respectivului, cu multă suplețe şi mult discernămînt axiologic, la orele de curs pe care acesta le ține, an de an, prin sălile Colegiului de pe Terra Nova. A, mai trebuie spus şi că aceste calități, normale din punctul de vedere al insului inteligent Tim Hooskin, şi bineînțeles, întreținute cu ajutorul mai mult sau mai puțin interesat al specialiştilor în implanturi, au contribuit din plin la ascensiunea expertului nostru, ba l-au impus într-un mod atît de evident, de *indiscutabil*, încît nu ne rămîne decît să ne scoatem umili pălăria în fața acestor divinități atotputernice care sînt ştiința şi tehnologia veacului cincizeci şi unu!

Ca să fim însă cinstiți pînă la capăt cu instructorul-şef Tim Hooskin, mai rememorăm odată îndelungata sa experiență într-ale implanturilor, experiență cu nimic deosebită de aceea a majorității contemporanilor săi şi care sună după cum urmează: la frageda vîrstă de trei anişori, un oarecare implantolog pe nume Jermiah Kohn aplică micuțului Hooskin, în virtutea unei cereri formulate de ilustrul muzicolog M. Hooskin, părintele copilului, aplică deci un implant, primul dintr-o serie aproape nesfîrşită, care are drept rezultat imediat creşterea exponențială a capacităților aperceptive ale micuțului. La nici un an, încîntat de reuşita operațiunii, renumitul muzicolog M. Hooskin mai adresează o cerere implantologului Jeremiah Kohn, cerere formulată exact în aceeaşi termeni, de pe urma căreia progenitura muzicologului se alege cu un al doilea implant şi cu o formidabilă stivă de informații despre matematicile superioare, în speță partea de analiză, combinatorică şi teoria mulțimilor. Cum şi a doua operațiune reprezintă un succes incontestabil pentru implantologul Jeremiah Kohn pe de o parte şi pentru M. Hooskin pe de altă parte, primul îl sfătuieşte pe al doilea să recurgă la un al treilea implant, menit a prelungi existența terestră a progeniturii, fără de care anterioarele succese ar deveni, cum se zice, apă de ploaie congelată. Astfel că, într-o frumoasă zi de toamnă tîrzie, destinul micului Hooskin este ca şi pecetluit. Conform înțelegerii, acesta va avea de trăit două sute şaizeci, două sute şaptezeci de ani bătuți pe muchie, adică o viață standard care ulterior, ar putea fi prelungită cu cel mult douăzeci de ani, grație aceloraşi binefăcători ai umanității, implantologii. Spre regretul comunității, cinstea asta nu-i va reveni lui Jeremiah Kohn, pentru banalul motiv că, peste cca o

sută zece ani, implantologul va fi trecut deja la cele veşnice, spre părerea de rău a muzicologului, care oricum se declară mulțumit de prestația acestuia.

De aici înainte, totul evoluează la parametrii normali. Încă fragedului Tim Hooskin i se aplică o sumedenie de implanturi, care mai de care mai scumpe şi mai sofisticate, care au menirea de-a corecta deficiențele cu care l-a înzestrat natura prin naştere, de-a elimina eventualele moşteniri genetice nedorite, de-a retuşa unele din anomaliile fizice care ar putea să-l transforme pe *subiectul* Tim Hooskin în *obiect* de bîrfă publică, în fine, de-a face din pomenitul subiect un demn exponent al Rasei. Rezultă că, pe parcursul unui singur deceniu, lui Tim Hooskin i se aplică nu mai puțin de una sută douăzeci şi şapte de implanturi. Un număr rezonabil, dacă stăm să ne gîndim la cele patru sute de implanturi ale Iuliei, ca să nu mai vorbesc de cele peste şapte sute nouăzeci de implanturi ale Esterei, însoțitoarea prea bunului meu prieten, Iagovan Solles. Un număr care îi asigură lui Tim Hooskin o viață lungă, îmbelşugată şi lipsită de griji - exceptînd, evident, migrenele, de care nu poate scăpa decît dacă recurge la un nou implant, o scăpare a ilustrului muzicolog M. Hooskin şi a renumitului implantolog Jeremiah Kohn, care nu aveau de unde să bănuiască aplecarea urmaşului spre cefalalgie. Natural, consecința acestor eforturi umanitare e rezumată magistral în înşiruirea de cuvinte care scapă de pe buzele eminentului Jeremiah Kohn în ziua în care Tim Hooskin împlineşte patrusprezece anişori: "Eşti aşa cum şi-a dorit ilustrul tău părinte!" De prisos să amintesc că această frază a stîrnit o furtună de lacrimi pe chipul vădit emoționat al muzicologului, deoarece concentra într-o formă simplă şi inteligibilă ceea ce devenise Tim Hooskin: un posesor a peste jumătate din informațiile acumulate de omenire pe parcursul cîtorva mii de ani de civilizație, o dovadă vie şi de netăgăduit a superiorității omului față de natura domesticită şi epurată de *prejudecăți*. Pe scurt, viitorul instructor-şef al Colegiului Excepțional de pe Terra Nova. Diplomele de merit, doctoratele, atestatele şi specializările obținute cu uşurință în varii domenii de nobilul reprezentant al Speciei sînt o confirmare peremtorie a remarcabilelor sale aptitudini, calități, ş.a.m.d.

Bineînțeles, toate astea nu-l împiedică pe Tim Hooskin să se trezească la 1.47 noaptea, să suporte dureroasele insomnii pricinuite de ciudatele vorbe aruncate de bunul său prieten, Iagovan Solles, la o sindrofie de familie şi să răscolească bucătăria Iuliei în căutare de analgezice. Din păcate, în pofida

eforturilor disperate, analgezicele sînt de negăsit. Iulia, frumoasa, seducătoarea, inteligenta, provocatoarea şi, pe ici, pe colo, nițel cam perversa însoțitoare a subsemnatului n-a suferit în viața ei de cefalalgie, n-a avut de cînd se ştie o migrenă adevărată, astfel că suferindului Tim Hooskin nu-i rămîne decît să se consoleze înaintea videopanoului care ocupă jumătate din peretele nordic al sufrageriei. Resemnarea lui Tim e motivată şi de certitudinea că, în cele din urmă, insuportabila durere va dispărea de la sine. Cum o atare certitudine nu se dovedeşte, *cu necesitate*, şi suficientă, insomniacul Tim Hooskin îşi prepară singur un pahar de gin tonic, după care, aşezat cuminte în foarte confortabilul fotoliu cu suspensii, urmăreşte atent imaginile care se perindă pe videopanoul recent achiziționat de prea frumoasa-i însoțitoare la un preț fără concurență. În încăperea alăturată, Iulia doarme prăbuşită în somnul acela fără vise care-i schimonoseşte chipul, făcîndu-l să semene cu chipul unui mort, conştiința ei pietrificată de cei peste o sută cincizeci de ani pe care îi mai are de trăit zace încremenită în pustietatea neagră a unei fericiri lipsite de iluzii şi speranțe.

Deocamdată, durererile insomniacului Tim Hooskin cresc în intensitate. Se acutizează. NOU. CUMPĂRAȚI IMPLANTURI PROTON & GAMTER. SIGUR. ECONOMIC. FĂRĂ EFECTE SECUNDARE. Tînăra care prezintă produsul îşi arată bustul. PENTRU SÎNI OBRAZNICI ŞI LIPSIȚI DE PREJUDECĂȚI. Ceva mai încolo, un posibil candidat la premiul BONEL, un academician cu mutră de gigolo. TINEREȚE VEŞNICĂ LA UN PREȚ CUMSECADE. OFERTĂ LIMITATĂ. PÎNĂ LA 1 IANUARIE, DISPONIBIL DIN STOC. IMPLANTURI MORRIS. Apoi panoul se colorează brusc în violet. Un cîmp pe care pasc, în perfectă armonie cu mama natură, o mulțime de văcuțe roşii. COCA-COLA FĂRĂ ALCALOIZI. NU PROVOACĂ DEPENDENȚĂ. O namilă surîde cuceritor şi-şi etalează muşchii. EŞTI CEL MAI TARE. EŞTI CEL MAI PUTERNIC. IMPLANTURILE HONDHAL. IA-LE ACUM! Doi adolescenți fumează țigare după țigare. Se aude o trompetă. Bătăi de tobe. VREI SĂ FUMEZI LINIŞTIT PÎNĂ LA ADÎNCI BĂTRÎNEȚE? IMPLANTURILE SPECIALE ELMAC ÎNVING CANCERUL. ASTA DA VIAȚĂ! Întrucît aceste palide-ncercări de spoire a fericirii cosmice pe un ecran tridimensional nu sînt suficiente, urmează o proiecție foarte instructivă şi educativă, un film realizat în întregime prin mijloace virtuale, în care doi exponenți ai speciei, doi supereroi îndopați cu implanturi, sînt teleportați pe o lume ostilă situată undeva, la

marginea galaxiei. Amestecați în evenimentele care frămîntă societatea locală, supereroii luptă pe viață şi pe moarte (mai mult pe viață, gîndeşte suferindul Tim Hooskin, ale cărui dureri de cap au devenit insuportabile!) împotriva unui dictator lipsit de scrupule, o creatură înzestrată cu puteri uimitoare şi extraordinare. Cum era de aşteptat, binele învinge, dovedindu-se, încă o dată dacă mai era nevoie, superioritatea de netăgăduit a implanturilor în fața puterilor malefice ale întunericului. Abjectul dictator este jupuit de piele de unul dintre eroi şi expus privirilor celor oprimați care, uluiți de neaşteptata întorsătură a evenimentelor, se prosternează la picioarele salvatorilor şi încheie un contract pe perioadă nedeterminată cu aceştia, în beneficiul ambelor părți. Contractul stipulează, printre altele, obligația părții *extraterestre* de-a asigura, contra unor venituri derizorii (într-o zi, gîndeşte suferindul Tim Hooskin, o să pleznim de atîta mărinimie!), aprovizonarea cu implanturi a părții *băştinaşe*. Filmul are un final apoteotic, în care proaspeții furnizori de fericire universală chefuiesc cu proaspeții beneficiari de fericire universală, sub cupola unei aule imense, în vreme ce afară, o mulțime isterică serbează marea victorie asupra tiraniei, printre ruine înălțîndu-se, maiestuos, un grup statuar înfățăşîndu-i pe eliberatori întru veşnica lor pomenire şi spre învățătura de minte a eliberaților.

Estimp, Iulia se trezeşte din somnu-i greu. Cauza acestei treziri intempestive nu-i un mister pentru obiectul de decor Tim Hooskin: însumînd orele dormite de prea frumoasa-i însoțitoare, Tim ajunge la concluzia că, pe parcursul ultimei săptămîni, Iulia s-a *odihnit* aproximativ nouăzeci şi două de ore - ceea ce înseamnă o medie zilnică de cel puțin 13,1 ore. Constatarea nu-l deranjează prea mult pe suferindul de migrene Tim Hooskin, în ultimă instanță, toată lumea doarme pe apucate, nu-i Iulia excepția care confirmă regula. Ba dimpotrivă, ea e regula care infirmă excepția. În schimb, odată întrată în sufragerie, Iulia ține să-şi manifeste dezaprobarea față de aplecarea tot mai accentuată spre noctambulism a însoțitorului - noctambulism pe care, ea una, nu se simte defel datoare să-l înțeleagă.

"Zău aşa, dragule, de ce nu te odihneşti tu la ora asta?"

La care Tim Hooskin mormăie ininteligibil, ceva de genul *pînă la douăsute şaptezeci de ani am vreme să mă tot odihnesc*, dar prea frumoasa lui însoțitoare a atît de *buimacă* - sau atît de nepăsătoare, gîndeşte suferindul Tim Hooskin - încît nu aude nimic şi continuă pe acelaşi ton:

"Ia să-ți faci, dragule, un implant pentru migrene, să vezi după aceea cum o să te odihneşti!"

Lui Tim nu-i place deloc vocabula "dragule". Îl irită cînd Iulia i se adresează aşa. Pe ecranul cu imagini tridimensionale, apoteoza a atins paroxismul. Băştinaşii dansează ținînd în mîini recipiente de metal pline cu licori bahice. Recipientele se înalță, se ciocnesc cu zgomot şi se dau peste cap. Iulia schițează un gest de mirare, apoi spune cu o umbră de reproş în glăscioru-i fermecat:

"De cînd doream să văd şi eu filmul ăsta! Of, puteai să mă trezeşti, o să mor de curioasă! Ce rău eşti, dragule!"

"Păi", se justifică suferindul Tim Hooskin, luînd o mină de *om* spăşit, "te odihneai aşa frumos, că mi-a fost nu ştiu cum să te trezesc"!

Nemaipomenit ce-i plac Iuliei complimentele. Şi e nemaipomenit cum ştie Tim Hooskin să le debiteze pe bandă rulantă, să le împartă în stînga şi-n dreapta, mai ales cînd e cazul. Acum a fost cazul. Tim Hooskin are senzația că o să-i explodeze capul.

"Povesteşte-mi", zice Iulia.

Nici vorbă. Instructorul-şef Tim Hooskin n-are chef de povestit filme. Aşa că Iuliei nu-i rămîne decît să se resemneze, să-şi promită, solemn şi pentru a nu ştiu cîta oară, că o să-l părăsească cu prima ocazie pe morocănosul ăsta care nici atîta nu ştie, să se poarte cu femeile... Uf, oftează Iulia, un bărbat adevărat!....Pe ecran, unul dintre cei doi super-eroi îşi expune, ostentativ şi nonşalant, bustul. Oricum, peste trei zile morocănosul se întoarce pe Terra Nova! Şi, ca să-l enerveze, ca să-i treacă pofta de-a mai refuza pe viitor o doamnă inteligentă şi binecrescută, zice cu naivitate:

"M-am gîndit să iau un robot casnic. Am auzit că ăştia ultima generație sînt foarte reuşiți!"

"Nu-mi plac roboții!" mîrîie morocănosul Tim Hooskin şi ordonă computerului central să schimbe postul de televiziune. Pe ecranul tridimensional, apare iarăşi reclama aceea cu implanturile PROTON & GAMTER. "Azi e ziua în care s-a născut El. Azi e Crăciunul". Rămas singur în sufrageria imensă, Tim se adînceşte în gîndurile sale.

Chiar trebuia să faci asta, Iagovan Solles? Chiar îți imaginezi că eu nu ştiu că ceva ne lipseşte, ceva esențial, fundamental, cum îți place ție să spui? Dacă nu te-am înțeles *în detaliu*, nu înseamnă că nu încerc să te înțeleg *în*

general... Şi-apoi, n-am vorbit niciodată despre prietenia noastră, însă eu ştiu bine că ceea ce ne leagă nu-i nici copilăria, nici pasiunea comună pentru istorie şi fotbal virtual. Ceea ce ne leagă sînt migrenele astea insuportabile, durerea asta care izbucneşte în nopţile lungi, inepuizabile, şi bineînţeles, noctambulismul... Sîntem, comparativ cu restul semenilor noştrii, doi insomniaci. Comparativ. Viaţa de liliac nu-i de invidiat, dar e singura de care dispunem. Sînt prea oribile chipurile acelea pietrificate de somn, prea sinistru şi de nepătruns e abisul în care ne scufundăm cînd închidem ochii, pentru ca un verb precum "a odihni" să nu-ţi provoace fiori de geaţă prin şira spinării... Culmea e că întotdeauna cînd ni se dă dreptul de a alege, alegem viaţa, nu adevărul. Iar tu, în ziua în care ţi se va naşte copilul din pîntecele Esterei, vei alege pentru el viaţa şi fericirea, nu adevărul pe care tot nu o să-l cunoşti niciodată. Vei proceda cu el exact cum au procedat cu tine părinţii tăi, vei alege pentru el ce crezi că e mai bun. Şi ce-i mai bun decît o viaţă lungă şi prosperă? Ce-i mai bun decît fericirea, Iagovan Solles? Tu spui că suferinţa, dar în secunda cînd va trebui să alegi, vei alege fericirea, implantul...

Dar Omul *Acela*, Iagovan Solles? Ce vise avea El, cum se *odihnea*? Eu lucrez cu primitivi, îi învăţ arta supravieţuirii, însă nu i-am auzit vorbind despre El. Şi ei L-au uitat, Vani. Poate că părinţii lor adevăraţi, nu cei care figurează în fişele oficiale, cei care îi vizitează la Colegiu, nu L-au uitat. Ăştia sînt doar nişte membrii ai Serviciului de Securitate Interplanetar care-şi joacă rolul. Au o misiune de îndeplinit şi înţeleg s-o îndeplinească. Nici ei nu ştiu cine sînt adevăraţii părinţi ai vînătorilor de viezuri. Eu nu ştiu unde să-i caut, pe ce lume îndepărtată care probabil nici nu figurează pe rutele navigatorilor Companiei. Cine ştie de unde vin copiii care sînt educaţi pe Terra Nova? Iar eu nu pot să spun nimănui, nici chiar ţie, ce fac acolo, pe Terra Nova. Dacă ţi-aş spune, aş deconspira un secret al Companiei, or asta e cu neputinţă. Am depus un jurămînt de fidelitate şi bănuiesc ce mă aşteaptă dacă-l încalc!

Ciudat e că tocmai eu, un insomniac, sînt responsabil de somnul şi fericirea Speciei. Că din cauza unuia ca mine copilul tău va trăi douăsute şaptezeci de ani, din care mai bine de jumătate, dacă nu cumva trei sferturi, îi va dormi efectiv. Iulia e un caz fericit, nu doarme decît treisprezece ore pe zi. Alţii dorm cît patrusprezece, cincisprezece ore. Ăsta-i preţul fericirii, poate. Şi mă gîndesc că primitivii de pe Terra Nova, cei care n-au apucat încă să pună piciorul pe lumea viezurilor galbeni, abia dorm cîte opt, maximum nouă ore

pe zi. I-am urmărit cu atenție. I-am spionat. În parte ca sarcină de serviciu. În parte din curiozitate. Şi ei au insomnii. Şi pe ei îi mai doare capul. Unii visează - în general, toți visează. Am urmărit de atîtea ori spectrogramele tridimensionale cu înregistrările acestor vise de primitivi, că deja am început să mă contrazic pe mine însumi... Sînt uluitoare... Ei habar n-au că sunt monitorizați, spionați în permanență... A-a, unul singur, dar asta a fost demult, acum douăzeci şi patru de ani, unul singur şi-a dat seama. O taină cumplită mă leagă de ființa aceea, Iagovan Solles.... De fapt, niciodată nu o să ştiu cît de multe a reuşit să afle acel primitiv despre ceea ce se întîmpla în Colegiu. Oricum, ce mai contează?...

Ajuns în acest punct al meditației provocate de migrena care îl stoarce de vlagă, suferindul instructor-şef Tim Hooskin săvîrşeşte imprudența de-a analiza principalele deosebiri dintre primitivii de pe Terra Nova şi pămînteni. Una ar fi IQ-ul. Păi da, un primitiv nu va fi niciodată în stare să răspundă, în mai puțin de trei secunde, la întrebarea *elementară:* cît face douăsute treizeci şi patru virgulă şapte înmulțit cu o mie patrusute optezeci şi cinci virgulă şase. Şi-apoi, mintea primitivilor e prea înceată, gîndirea lor e prea rigidă, prea încorsetată de prejudecăți... A doua deosebire ar fi că primitivii trăiesc în medie şaizeci, şaizeci şi cinci de ani, iar pămîntenii douăsute şaptezeci. De aproape patru ori pe atîta. Ai zice că longevitatea nu constituie, în sine, un criteriu de comparație. Dar o viață lungă şi plină de experiențe înseamnă bogăție spirituală, înseamnă putința de-a te dedica unui țel nobil, capacitatea de a privi lumea detaşat de spaima pe care le-o inspiră, primitivilor, inevitabilul sfîrşit... A treia e că primitivii suferă de tot felul de boli. Printre pămînteni, procentajul suferinzilor e sub unu la un milion. Dar şi-atunci e vorba de boli uşoare, accidente, etc. A patra. Primitivii sînt fie frumoşi, fie şi urîți şi frumoşi în acelaşi timp, fie urîți. Să luăm, de pildă, înălțimea, aspectul fizic. Unul e slab şi înalt, altul scund şi gras, altul are urechile mari şi nasul strîmb. Pămîntenii, marea majoritate bineînțeles, fiindcă mai sînt şi excepții, dar nu foarte izbitoare, pămîntenii sunt frumoşi. O, da, foarte frumoşi. Toți sînt înalți. N-au defecte vizibile. Femeile sunt la fel, bărbații la fel. O pămînteancă de o sută şaptezeci de ani arată ca o femelă de primitiv de nouăsprezece ani. Unde mai pui că n-au sînii lăsați, că nu au pic de păr pe față, că sînt înalte, suple, voluptoase, că nu fac burtă, nu fac guşă, etc. E groaznic să trăieşti în vecinătatea unor ființe a căror urîțenie fizică se

accentuează pe zi ce trece! În plus, tot din punct de vedere fizic, pămîntenii sînt mai viguroşi, mai puternici. Care primitiv ar fi capabil să facă flotări cu patru sute de kilograme în spate? Orice adolescent de pe Pămînt poate face flotări cu patrusute de kilograme în spate! A cincea deosebire. Desigur, avantajele oferite de tehnologie, dar asta nu-i o diferență *fiziologică*. A şasea. Visele. Despre ele am meditat deja. A şaptea deosebire... Păi, ce sens are să înşiri caracteristicile a două Rase atît de diferite? Dobitoc eşti tu, Tim Hooskin, să-ți pierzi vremea cu asta? Nu, tocmai am stabilit că nu pot fi, în ruptul capului, dobitoc! Şi instructorul-şef Tim Hooskin se scarpină mulțumit după ceafă. Îşi freacă mîinile, bucuros că nu poate fi, în ruptul capului, dobitoc... IMPLANTURILE HELKEN. PENTRU O VIAȚĂ LUNGĂ ŞI PROSPERĂ. ACUM, MAI IEFTIN, MAI ECONOMIC, MAI EFICIENT...

Durerea de cap s-a mai potolit. Se retrage, e ca o apă tulbure şi nocivă, o viitură care a ieşit din matcă şi care acum se întoarce în albie. Şi brusc, maestrul în arta supraviețuirii Tim Hooskin se congestionează de furie. De emoție, mai bine zis. Totuşi, şi de furie. Cel puțin aşa îşi imaginează el. Oricum, cauza acestei supărări neaşteptate are o legătură cu teletransmițătorul portabil pe care - abia acum îşi dă seama - a uitat să-l închidă. Iar dacă a uitat să-l închidă, înseamnă că poate fi deranjat. Or, a fi deranjat la o oră atît de nepotrivită - 3.25, îl avertizează ceasul de pe perete - presupune o doză de impertinență pe care el, Tim Hooskin, nu-i dispus să o tolereze... Să remarcăm dar, că, spre cinstea lui, suferindul nostru îşi stăpîneşte destul de bine furia, că se ridică din fotoliul cu suspensii cu o lentoare de felină, lentoare care nu lasă nici un dubiu asupra intenției sale, aceea de a-l pune la punct pe neobrăzatul, pe nesimțitul care are nemaipomenitul tupeu să-l sune la o oră atît de înaintată din noapte. Se ridică deci şi atinge cu mîna triunghiul verde-fosforescent de pe capacul teletransmițătorului portabil aşezat în stînga, pe noptieră.

Un ecran bidimensional. Citesc cu voce tare: MESAJ DIN PARTEA CDC. SEMNEAZĂ ISAAC BOSE. Hm! Isaac Bose. Cine dracului mai e şi ăsta? Instructorul-şef Tim Hooskin se scarpină, din nou, după ceafă. E nemulțumit. Nu-l mai poate repezi pe neobrăzat, nu-şi mai poate pemite luxul să-i închidă gura, ca unui intrus oarecare, un străin care dă buzna nepoftit în viața lui. Va fi obligat să-şi înghită limba. CDC înseamnă Consiliul Directorilor Companiei. Aşadar, Isaac Bose asta eşti! Un nenorocit de directocrat! Mai exact, un

birocrator de rang superior. Şi mai exact: una dintre acele fiinţe care locuiesc în imediata noastră vecinătate şi care veghează, din umbră, asupra destinelor miliardelor de pămînteni fericiţi. Să vedem, Isaac Bose, cine eşti şi ce vrei!... Pe ecran, apare o scăfîrlie de uriaş, prevăzută cu două maxilare proeminente care mestecă într-una, un du-te, vino care nu prevesteşte nimica bun. O namilă de om.

"Isaac Bose", se prezintă sec namila. "Aşa mă cheamă". Mă priveşte scrutător, parc-ar vrea să-mi dezghioace ţeasta, să afle ce gîndesc.

"Tim Hooskin", îi răspund pe acelaşi ton. Îl privesc, la rîndu-mi, scrutător, de parcă aş vrea să-i despic şi eu ţeasta, să aflu ce gîndeşte. Apoi adaug: "Instructor-şef pe Terra Nova".

Nu scoate o vorbă. Se uită la mine şi tace. Deodată, începe să-şi frămînte lobul urechii.

"Şti cine sînt, Tim Hooskin?" întreabă. Aşteaptă să-i răspund la-ntrebare. Nu, nu ştiu cine eşti, Isaac Bose, n-am avut ocazia să fac cunoştinţă cu ilustra-ţi personalitate!

"Sînt Preşedintele Consiliului Directorilor Companiei!" rosteşte Isaac Bose cu voce răguşită, solemnă, ca a unui judecător care rosteşte o sentinţă irevocabilă.

Gata, Isaac Bose, am căzut pe spate de admiraţie! Preşedintele Consiliului Directorilor Companiei! Cît pe-aci să fac infarct!... Prin urmare, gîndesc, îl am în faţă pe cel mai puternic om de pe Pămînt. Şi cel mai puternic om de pe Pămînt a ţinut să mă deranjeze în toiul nopţii, m-a căutat personal, nu s-a folosit de intermediari, m-a căutat e un fel de-a spune, s-a ostenit să mă sune la o oră atît de nepotrivită... Păi ia să ne punem noi niţel mintea la contribuţie! Terra Nova este domeniul Companiei? Este. Colegiul Excepţional este proprietatea Companiei? Este. Eu sînt instructorul-şef Tim Hooskin, un angajat al Colegiului înainte pomenit? Sînt. Prima concluzie e că sînt, sub o formă sau alta, anagajatul Companiei. A doua concluzie e că namila de pe ecranul teletransmiţătorului portabil este şeful meu, iar eu sînt subalternul lui. Rezultă automat că sus-pomenitul Preşedinte al Cosiliului Directorilor Companiei n-a sunat de florile mărului... Ia s-auzim, domnule Preşedinte, ce-ai de spus în privinţa asta!

"Tim Hooskin", zice cu aceeaşi voce răguşită şi solemnă Isaac Bose, "Tim Hooskin, începînd de mîine, 4 ianuarie, eşti noul comandant al bazei de

tranzit de pe Numa! Directiva 4038, Consiliul Directorilor Companiei, în conformitate cu prevederile... "

Etc. Etc.

Despre secrete (I)

Spovedania vînătorului de viezuri

COMUNICARE DE PE NUMA. 17.45, ORA LOCALĂ.

Recunosc cu mînuța pe sufletel: nu-mi plac comunicările. Nici unui vînător de viezuri nu-i plac comunicările. Mai întîi, pentru că niciodată nu şti cine le redactează. Faptul că de obicei mesajele vin semnate, nu înseamnă deloc că persoana al cărei nume figurează jos, în dreapta ecranului, este una şi aceeaşi cu persoana care a redactat textul. Al doilea, pentru că sînt inutile. Şi la propriu şi la figurat. La propriu, deoarece indiferent de cuprins, nu-mi amintesc să le fi respectat vreodată întocmai (fireşte, cu excepția celor în care erau formulate cereri privind creşterea numărului de containere care trebuiau expediate pe Numa ori a celor care anunțau proceduri de rutină de tipul C044 sau D103*). La figurat, deoarece chiar şi atunci cînd eşti obligat să le iei în serios, tot nu poți renunța la ideea că birocratorii care-şi pierd vremea cu asemenea fleacuri sînt nişte aiuriți care nu ştiu pe ce lume trăiesc. Un exemplu: ultimul mesaj transmis prin subspațiu de pe Numa le cerea tuturor vînătorilor "să efectueze controale periodice ale Perimetrelor de Siguranță". În viziunea celor de pe Numa periodic înseamnă odată la 26 de ore (în comunicat eram amenințați cu tot felul de sancțiuni "administrative", ba mai mult, eram avertizați că Supraveghetorii nu vor avea altceva mai bun de făcut decît să monitorizeze cu toată atenția aceste controale). Bineînțeles, vînătorii şi-au văzut liniştiți de treburi, au înregistrat comunicatul, l-au stocat în arhivele computerelor centrale, apoi au accesat Rețeaua şi-au început să glumească pe socoteala birocratorilor. Cît despre promisele sancțiuni "administrative", acestea au devenit, ca să zic aşa, literă moartă.

În al treilea rînd, nu-mi plac comunicările verbale. A, desigur, desigur că, din punct de vedere terapeutic, e reconfortant să discuți cu un locuitor al unei lumi atît de îndepărtate de lumea viezurilor galbeni cum e Numa, e reconfortant să ai certitudinea că universul e populat cu ființe întru totul asemănătoare cu tine şi să şti că singurătatea ta nu e atît de absolută, de

iremediabilă, precum pare. Mă rog, asta-i părerea instructorilor de pe Terra Nova. Numai că această certitudine se transformă în dezgust, într-o greață incomensurabilă (tot din punct de vedere terapeutic!) în momentul în care afli că există un regulament care îți interzice să utilizezi această minune a tehnologiei, comunicarea vizuală, care te sileşte să te holbezi ca prostul la un ecran cenuşiu şi indiferent, în vreme ce celălalt, insul cu care discuți, te priveşte liniştit, vorba răposatului Iaoton Joshu, îți studiază nestingherit anatomia, iar tu stai şi admiri peisajul!

În general, e amuzant. Singura necunoscută în toată povestea asta cu mesajele care vin de pe Numa sînt Supraveghetorii. Pentru cineva care n-a auzit în viața lui de Supraveghetori şi care are pentru prima oară de-a face cu ei, aceştia îi apar probabil - nu probabil, sigur! - ca un fel de divinități superioare, atotputernice, cu care nu e bine să-ți pui mintea, pentru simplul motiv că ei oricum şi-au pus deja mintea cu tine. Dar vînătorii au învățat că această superioritate a lor nu valorează o ceapă degerată, îndeosebi cînd e vorba să nu respecți ceea ce ți se pretinde, cînd te-ai hotărît să încalci regulamentele COMPANIEI. Din două una: ori Supraveghetorii sînt într-adevăr infailibili şi atunci ei ştiu totul despre vînătorii de viezuri, dar fac pe naivii şi nu raportează decît ceea ce le convine, ori raportează tot ceea ce văd şi aud, însă ceea ce văd şi aud abia dacă reprezintă o părticică infimă din cele ce se petrec pe lumea viezurilor galbeni. Întrebarea, în ce măsură Supraveghetorii sînt şi eficienți, adică în ce măsură informațiile obținute de ei despre viața, activitatea şi mai ales, *intimitatea* vînătorilor de viezuri pot fi considerate ca fiind, să zicem, întemeiate, rămîne deschisă. Cert e că nici una dintre desele încălcări ale regulamentelor de către vînători nu a fost sancționată de către comandamentul de pe Numa...

Cam atît despre comunicări. Pînă una alta, stau în camera computerului central şi mă uit la ceas. 17.36. Am deci timp destul. Nouă minute. O groază de timp. În nouă minute, pe Numa sau pe Terra Nova se pot întîmpla o mulțime de lucruri. Pe lumea viezurilor galbeni nu se întîmplă nimic. Adică se întîmplă, dar nu cu mine. Vreau să spun, se întîmplă, dar *nu cînd sînt eu de față.* Chestie de specific local, cum ar zice, mai în glumă, mai în serios, Ottho Lumox! Numai că specificul local conține prea multe necunoscute. Prea multe extreme, prea multe paradoxuri, ar zice iarăşi Ottho Lumox! Odată ce te-ai obişnuit cu extremele, cu paradoxul, ajungi să te simți

bine oriunde şi restul nu mai contează. Nu te mai interesează decît ceea ce sfidează media, ceea ce contrazice bunul simț comun. La Colegiu, instructorii ne spuneau într-una că performanțele unui vînător de viezuri depind strict de rapiditatea cu care acesta reuşeşte să adopte calea de mijloc. În realitate, pe lumea viezurilor galbeni lucrurile stau exact pe dos. Performanțele vînătorilor depind doar de capacitatea lor de a ignora media, de a alege între două extreme pe cea mai convenabilă. Şi-apoi, de cîte ori nu s-a întîmplat ca un vînător s-o ia razna? Varoni. Lampers. Adam Doria. Hughes. Santos. Mai înainte de ei, Luria şi Monsem... Dispăruți în Zonele Negre. Aici, dacă priveşti lucrurile din perspectiva bunului simț comun, rişti să-ți pierzi mințile. Singurătatea poate ucide un om în multe feluri, în privința asta nu există o singură rețetă. Să fim în clar: pentru experții în tehnica supraviețuirii de pe Terra Nova, supraviețuirea e doar o sumă de probleme teoretice, or, într-un muşuroi care-şi schimbă configurația de la o secundă la alta, nu ai voie să raționezi ca un teoretician, ca un instructor care predă o lecție de supraviețuire unor novici lipsiți de experiență. Pe lumea viezurilor galbeni supraviețuieşti, nu faci teorie!

17.40. Cico îmi dă raportul: deflectorul funcționează la parametrii optimi. DISTORISIUNI ÎN SUBSPAȚIU 0,17%. Suportabil. Desigur, limita maximă de distorsiune - 0,28% - corespunde unei decomprimări a subspațiului... Ai învățat bine lecția, Khorma Shikab! Cu atît ai rămas din noviciatul de pe Terra Nova. Cu nişte lecții bine învățate... Nu ți-au folosit la nimic acele lecții. Nici nu aveau cum să-ți folosească. Te-ai chinuit degeaba, ți-ai zdrobit creerii, ai făcut frumos înaintea unora ca Tim Hooskin şi Iaoton Joshu - cu ultimul măcar ți-ai încheiat socotelile! - şi degeaba. Strîngi răşină, o "împachetezi" în containere şi o trimiți plocon pe Numa. DECOMPRIMARE SPECIFICĂ 3,9. Maşinărie tîmpită! De fiecare dată cînd recepteză un comunicat de pe Numa, Cico îi dă-nainte cu povestitul. Oho, măi adunătură de circuite, măi grămadă de minereu topit şi laminat, orice absolvent al Colegiului Excepțional poate calcula coeficienții de decomprimare în funcție de nivelul distorsiunilor! Mă lovesc cu palma peste frunte. PRESIUNE UNGHIULARĂ 44,398 GRADE CM. Imbecil mai eşti, Khorma! Programatorii COMPANIEI l-au înzestrat pe Cico cu tot ce are nevoie un computer central pentru a satisface nevoințele unui subdezvoltat mintal...

Undeva, în abisul conştiinţei mele ceva se zvîrcoleşte, urlă de furie, eplodează în miliarde de sori minusculi. Amănuntele, Khorma. Amănuntele sînt mai importante decît întregul. Ele îţi arată cum gîndesc ceilalţi, nu întregul, nu felul cum se îmbracă, cum vorbesc cu tine, cum încearcă să-ţi cîştige bunăvoinţa. De ce-au vîrît programatorii în grămada asta de metal topit şi laminat atîtea informaţii *inutile*, atîtea *soluţii* pe care orice novice de pe Terra Nova e capabil să le găsească dintr-o suflare? Să-i spui unui vînător de viezuri că o distorsiune a subspaţiului de 0,17% echivalează cu o decomprimare specifică de 3,9 e ca şi cum ai explica unui doctorant în matematici superioare că doi ori doi fac patru! De-aia au făcut-o, vînătorule de viezuri, pentru că-n ochii lor ai fost întotdeauna o creatură inferioară, un sălbatic... Iar ţie ţi-au trebuit douăzeci şi patru de ani ca să pricepi încotro bate vîntul! Cum de nu ţi-ai dat seama?... Îţi meriţi soarta, Khorma, o meriţi cu vîrf şi-ndesat. I-ai privit în faţă, i-ai sfidat cu sînge rece, ai făcut ceea ce nici un vînător de viezuri nu a făcut vreodată, ai îndrăznit să ridici mîna împotriva unui instructor, ai construit Reţeaua şi n-ai fost în stare să admiţi că un om singur nu poate accepta disprețul semenilor săi deoarece nu-l înţelege, deoarece chiar şi disprețul devine, peste o anumită limită a singurătăţii, insesizabil!... 17.45. Pe ecran au şi început să apară, literă cu literă, cuvintele. Cursiv, de la dreapta spre stînga. Între timp, vocea neutră a lui Cico spintecă eterul. COMUNICARE DE LA COMANDAMENT... Citesc la repezeală, plictisit, de parcă aş citi o scrisoare, o telegramă care a ajuns la mine din pură-ntîmplare:

> COMANDANTUL BAZEI DE TRANZIT NUMA UREAZĂ VÎNĂTORILOR NOROC LA VÎNĂTOARE, SĂNĂTATE ŞI PUTERE DE MUNCĂ. STOP. CONFIRMARE DE PRIMIRE A COMUNICĂRII OBLIGATORIE. STOP. NUMAI PENTRU VÎNĂTORII SERIILE 01420-01432. CANTITATE MINIMĂ DE RĂŞINĂ: 20 CONTAINERE TRANSPORT. STOP. PENTRU VÎNĂTORII SERIILE 02356-02400. CANTITATE MINIMĂ: 22 CONTAINERE TRANSPORT. STOP. VALABIL PE PERIOADA 22.04-11.08. STOP. NU UITAŢI CUVINTELE MAESTRULUI IAOTON JOSHU: UN EROU E ÎNTOTDEAUNA LA JUMĂTATEA DISTANŢEI DINTRE NUMĂRUL ZERO ŞI LITERA "A". STOP. "ZERO" ÎNSEAMNĂ

EŞEC. "A" ÎNSEAMNĂ ACCES. STOP. TIM HOOSKIN - COMANDANTUL BAZEI DE TRANZIT NUMA.

Carevasăzică onorabilul maestru în arta supraviețuirii Tim Hooskin a păşit în scenă. Frumoasă intrare, nimic de zis. Ireproşabilă. 20 CONTAINERE TRANSPORT. Bine că nu 30 sau 40 sau 50! Adică, vedeți dumneavoastră, oamenii se împart în două categorii: în fraieri şi în şefi. Dacă onorabilul Tim Hooskin poate fi inclus în a doua categorie, subsemnatul în ce categorie intră? Să răspundă Iaoton Joshu, răposatul, că el ştie, el cunoaşte toate răspunsurile la toate întrebările posibile şi imposibile, formulate sau neformulate încă! Nu degeaba maestrul Tim Hooskin, nou numit în funcția de comandant al bazei de tranzit de pe Numa, l-a citat ca exemplu de înțelepciune cosmică. O fi ştiind dumnealui ceva. În fine, treaba lui. Ce mă interesează pe mine exemplele de înțelepciune citate de un oarecare Tim Hooskin, aerele lui de atoateştiutor? Aşa că recitesc comunicarea şi îi dau ordin lui Cico să stocheze mesajul, să-l pitească bine de tot în memoria-i de cimpanzeu electronic.

Nu mă consider un fin observator al firii omeneşti. Totuşi, ideea de-a introduce într-o comunicare un citat din gîndirea ultracreatoare a decedatului Iaoton Joshu mi s-a părut, hm, cam hazlie. Ca să nu spun: deplasată. De prost gust. Absolut neinspirată. Deşi, pe de altă parte... Pe de altă parte, la starea actuală şi de perspectivă a maestrului Joshu mi-am adus şi eu contribuția, ba am pus umărul bărbăteşte, îmbogățind posteritatea cu încă un nume ilustru şi sărăcind prezentul de încă o pramatie. Ei, şi-aici am intrat în miezul chestiunii. Care chestiune, rezumată, explicitată, supracondensată, sau cum vreți domniile voastre, sună în halul următor: eu, Khorma Shikab, un vînător de viezuri nu foarte isteț, un individ mai degrabă limitat şi lipsit de discernămînt, de o moralitate îndoielnică, l-am asasinat pe Iaoton Joshu. L-am obligat să treacă la cele veşnice. Am făcut-o cu sînge rece, fără pic de remuşcare, pur şi simplu din dorința de-a experimenta. Experimentul a reuşit, Iaoton Joshu ar putea depune mărturie dacă, prin absurd, o asemenea mărturie ar fi cu putință. Nu regret nimic. În privința lui Iaoton Joshu, vreau să spun. Ceea ce regret e că o astfel de operațiune de curățire periodică a umanității de reziduri e imposibil de realizat. Pe ici, pe colo, se mai întîmplă, dar numai sporadic şi prin cîte un concurs de împrejurări similar celui care

m-a transformat pe mine, Khorma Shikab, dintr-o ființă paşnică şi meditativă, într-un penitent cu amănuntul!

Experimentul, bineînțeles, n-avea cum să nu reuşească. Răposatul era aidoma tutoror instructorilor de pe Terra Nova, un om tare convins de propria-i suficientă, arogant, dar cu aerul unei umilințe care avea darul de-a te convinge că ai în față un inocent, în cel mai rău caz, un binevoitor. Nu era nici inocent, nici binevoitor. Avea un chip negricios, ca de maimuță, o privire ca smalțul, care pornea din ochii apărați de sprîncene stufoase şi care se roteau odată cu scăfîrlia compusă din două emisfere, una foarte bombată, ca a unui urangutan, şi cealaltă ascuțită, ca a unei păpuşi. La Colegiu, toată lumea îi spunea Urangutanul. Pînă şi instructorii mai tineri tot aşa îi spuneau. Era bănuitor cu novicii, îi pedepsea din te miri ce şi aplica pedepsele corporale cu o plăcere atît de evidentă, încît, ori de cîte ori o luam pe cocoaşă, mă pufnea rîsul...

Era hidos. Novicele Khorma Shikab, un tînăr prostuț şi fără maniere, dar plin de alese perspective datorită milostiveniei publice întruchipate de COMPANIE, îl întîlnea adeseori pe maestrul Iaoton Joshu cu care schimba păreri despre foarte complexa artă a supraviețuirii, în sensul că primul tăcea chitic, iar al doilea vorbea, vorbea într-una... Iar cînd al doilea avea sentimentul că nu este ascultat cu atenția şi respectul cuvenite unei persoane de însemnătatea sa, îl apuca pe primul de ceafă, îl dădea de toți pereții, ba chiar îl lovea cu pumnii peste botul care i se părea că prea rînjeşte a dispreț, îl lovea cu pumnii în ficat, în rinichi şi pe unde apuca. Măsura punitivă era însoțită de dezmierdări foarte prieteneşti, de vocabule şi expresii diafane, vaporoase şi părinteşti care nu merită amintite deoarece nu-i de nasul nostru să judecăm metodele pedagogice ale instructorilor de pe Terra Nova, dar care aveau oricum, spre cinstea dascălului, un pronunțat caracter educativ. Aspectul se cere consemnat întrucît îi conferea maestrului o siguranță, o autoritate de netăgăduit asupra obrăznicăturii. Care obrăznicătură nu putea să nu observe că, mai ales în aceste momente, figura maestrului Ioaton Joshu emana o bunătate fără margini, o bunăvoință şi o cumsecădenie care îți înmuia, dacă nu sufletul împietrit de răutate, cel puțin oasele!

Această "descriere" e exactă. Nu conține exagerări. Nu schimbă, nici în rău, dar nici în bine, realitatea. Realitatea e că mîncam bătaie pe rupte. Dar nu din cauza asta am inițiat "experimentul". Nu, "experimentul" meu nu are

nici în clin, nici în mînecă, cu bătaia. În fond, mă obişnuisem cu ea, ne obişnuiserăm toți cu ea. Devenise o permanență. Am fost educați, pregătiți să trăim într-o lume dură, lumea viezurilor galbeni, unde nu aveai ce face cu duhul blîndeții, unde cei cuminți şi paşnici ajung să-şi piardă controlul. Era explicația oficială. Iaoton Joshu arăta cu degetul pe hartă: cînd un vînător de viezuri îşi pierde controlul îl miroşi de la o poştă. Sare pîrleazul şi o taie direct în Zonele Negre. Chestia e că nu-i cine să-l miroase... Nu mă justific. Pe Terra Nova, etica nu e disciplină obligatorie. Majoritatea vînătorilor nu ştiu deosebi răul de bine. Singurele repere sînt răşina, viezurele şi muşuroiul. Am învățat să mînuiesc arme sofisticate, să apăs pe butoane, să calculez decomprimarea specifică, să manevrez cochilia, aeromobilul gravitațional. Nu ştiu, nu mă interesează ce învață alții pe alte lumi. Eu am tot dreptul să fiu plin de venin. Chiar dacă răposatul, identificat cu veşnicia, nu-mi mai poate retaza avîntul, nu-mi mai poate şterge elanul...

"Experimentul" a fost gratuit. Sincer, dacă nu era Iaoton Joshu, era altul. Tim Hooskin, de pildă. A fost ca un pariu. Hotărîrea mea de-a trimite un instructor să viziteze eternitatea n-a fost o răzbunare. A fost o crimă abstractă. Premeditată. Abstractă şi premeditată. Ca şi cum ai ordona computerului central să şteargă un fişier anume din memorie. Toată povestea a pornit de la o remarcă a instructorului Joshu. ASTA NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÎMPLE. El vorbea de vînătorii care pleacă în Zonele Negre şi nu se mai întorc. L-am întrebat: DE CE NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÎMPLE? Mi-a răspuns: PENTRU CĂ NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÎMPLE! L-am întrebat: CE SÎNT ZONELE NEGRE? Mi-a răspuns: NU E TREABA TA! Erau două răspunsuri *imperative*. Or, eu învățasem pe pielea mea că răspunsurile imperative ascund secrete imperative. Din clipa aceea n-am mai închis ochii. DE CE există răspunsuri simple şi răspunsuri imperative? DE CE răspunsurile simple nu ne tulbură conştiința? DE CE răspunsurile imperative ne fac viața un infern? Am început să-i observ cu luare aminte pe instructori. Apoi am aflat că nici unul nu era născut pe Terra Nova...

Ştiți, pe Terra Nova instructorii au propria lor rețea de informații. Cu ajutorul ei comunicau cu exteriorul. Un fel de Net. Proştii. Idioții. Novicii ştiau de existența acelui Net informațional, dar nu îndrăzneau să pătrundă în încăperile speciale din care se putea accesa rețeaua. Le lipsea curajul, atîta tot. Curajul şi nebunia. Şi mie mi-a lipsit curajul. Dar uneori nebunia e mai

puternică decît curajul. Întrebările imperative care-mi sfîşiau sufletul aveau nevoie de un răspuns. Simțeam ca animalul că răspunsul se află acolo. DE CE noi nu puteam comunica cu exteriorul? Şi novicii aveau propriul lor Net informațional. Dar acesta era controlat de instructori. Era, cum să explic, un Net interior. Era umilitor. Ni se vorbeşte mereu de libertățile persoanei, de dreptul fiecăruia de a decide singur. Adevărul e că nu putem decide niciodată singuri, că nu ne-am născut ca să fim liberi. Ne-am născut ca să avem iluzia libertății. Instructorii erau liberi, deoarece exercitau asupra noastră o constrîngere permanentă. NU E TREABA TA! Eu ajunsesem deja la concluzia că liberi nu sînt decît asasinii, fiindcă a fi liber înseamnă a-l constrînge pe celălalt. Ca să-mi dovedesc superioritatea, ca să dovedesc că pot fi liber, l-am omorît pe Iaoton Joshu. Printre altele. Instructorii erau nişte asasini. Nu omorau, dar tot asasini erau. Pe Terra Nova am învățat că un om poate fi asasin în multe feluri, că între o crimă fizică şi una morală diferențele... Ei, da, aceste diferențe nu există. În fond, cu toții sîntem asasini, din moment ce cu toții acceptăm să exercităm o constrîngere cît de mică asupra celuilalt!

N-am spus nimănui ce aveam de gînd să fac. Am început să studiez. Să studiez e un fel de-a spune. Am început să experimentez. Mai întîi am învățat să cunosc Net-ul pe care operau novicii. Nu-mi făurisem un plan. Preferam să acționez la întîmplare. Un om care acționează conform unui plan dinainte stabilit devine previzibil. Eu nu vroiam să fiu previzibil. După cîteva luni cunoşteam atît de bine rețeaua novicilor, încît m-am lansat în experimente noi. Am început prin a "inventa" fişiere noi, invizibile, nedectabile. Apoi am inventat programe noi. Le-am introdus în rețea. Nu foloseau la nimic aceste programe. Doar la a verifica dacă pot fi detectate. Şi au fost detectate. Unele, nu toate. Dar, pe măsură ce evoluam, instructorilor le era din ce în ce mai greu să le descopere. Atunci cînd le descopereau, nu ştiau de unde provin. Am riscat enorm. Dacă m-ar fi prins, dacă ar fi aflat cine e autorul acelor viruşi informaționali, aş fi fost un om terminat.

În orice sistem, oricît de perfect, există fisuri. Eu învățam să descopăr fisurile. Dar ca să descoperi fisurile, trebuie să cunoşti alfabetul. Iar alfabetul începea cu Net-ul novicilor. Pornisem de la premiza că nu există informație *inofensivă*. Că orice informație atrage după sine alta, deoarece orice informație e inclusă într-un sistem. Un sistem infailibil e un sistem care nu oferă absolut nici o informație. Or aşa ceva e imposibil de realizat. Dacă un

sistem nu oferă absolut nici o informație, inseamnă că se anulează, se autodizolvă. Un sistem care nu oferă absolut nici o informație e aidoma unuia conceput în întregime pe hazard. Nu există. Sau şi dacă există, e inutilizabil. Hazardul, în sensul cel mai precis al cuvîntului, e incontrolabil. Tot ceea ce presupune o doză mai mică sau mai mare de control, presupune şi o doză mai mică sau mai mare de necesități vitale, de puncte nevralgice. Problema unui distrugător de sisteme e să găsească aceste necesități vitale, aceste puncte nevralgice, şi să le anihileze în timp util... Net-ul novicilor conținea o serie întreagă de informații aparent inofensive. Date tehnice despre construcția computerelor, metode de programare şi utilizare a sistemelor, etc. Restul a fost numai o chestiune de logică formală...

După un an m-am hotărît să construiesc un Net informațional paralel cu Net-ul utilizat de novici. N-am apucat să-mi văd "opera" terminată, pentru că instructorii l-au descoperit. Într-o dimineață, ne-au adunat pe toți în marea aulă a Colegiului. Nici nu ne aşezaserăm pe locurile noastre că maestrul Iaoton Joshu şi-a început discursul. Era furios, abia putea să se stăpînească.

"Vreau să fiu bine înțeles", a lătrat el cu o voce de bariton, "vreau să fiu bine înțeles! Cineva a încălcat regulamentele Colegiului. Acel cineva se află aici, în această sală şi ştie bine la ce anume mă refer. Îl poftesc să iasă în față! Aici, să-l vedem cu toții!" Şi-a întins un deget spre podiumul din stînga catedrei. "Aici", a repetat, "să-l vedem cu toții! Să-l admirăm şi să-l felicităm pentru isprava făcută!"

Novicii, mai ales cei din anii inferiori, înghețaseră. Cei din anii superiori reuşeau, de bine, de rău, să facă față. Mie însă, nu ştiu de ce, îmi venea să rîd în hohote. Tim Hooskin şedea în dreapta maestrului Joshu, cu mîinile încrucişate pe piept. I-am căutat privirea, dar m-a ocolit nepăsător. Amândoi ştiam despre ce-i vorba, simțeam pericolul, dar mie pericolul îmi provoacă întotdeauna o stare de euforie, o beatitudine care mă împinge ca un resort înainte. Aveam o poftă nebună să ies şi să le strig, da, eu sînt vinovatul, priviți-mă, admirați-mă, proştilor, cretini ce sînteți! Dar n-am ieşit, am stat cuminte în banca mea. Am afişat o mină spăşită, îngrozită, mi-am vîrît capul între umeri şi am strîns bine din dinți. O, îmi ziceam, e doar începutul, o să vedeți voi ce urmează! O să vă placă, sigur că o să vă placă!

"Vă avertizez, domnilor novici", a continuat maestrul, "vă avertizez! Vom fi duri, nu vom avea milă cu cel în cauză. Singura lui şansă e să-şi recunoască vina!" După care a adăugat amenințător: "Îi vom pedepsi nu numai pe vinovați, ci şi pe cei care-i tăinuiesc pe vinovați!"

Novicii începură să se foiască. Îşi aruncau, unii altora, priviri întrebătoare. Erau consternați. Nu pricepeau ce se-ntîmplă. Tensiunea care domnea în marea aulă a Colegiului atinsese paroxismul... Vedeți, totul e o problemă de mimetism, de adaptare la mediu. Eu m-am adaptat la mediu, m-am transformat într-un soi de cameleon uman. A fi cameleon uman înseamnă a face ceea ce fac ceilalți, a le imita gesturile. Înseamnă a-ți însuşi culoarea dominantă a ecosistemului... Eu mi-am însuşi culoarea dominantă a ecosistemului. Aruncam deci şi eu priviri întrebătoare în stînga şi-n dreapta. Făceam deci pe neştiutorul. Într-un cuvînt, mi-am jucat rolul ca la carte... Aveam un atu pe care nu trebuia decît să-l scot din mînecă... Atunci am înțeles cît sînt de vulnerabili. Maestrul Joshu spusese: să-l vedem pe *vinovat*. Apoi adăugase: îi vom pedepsi pe *vinovați!* Folosise o dată singularul, apoi pluralul. Te-ai dat de gol, moşneagule, singur te-ai trădat! Şi eu care credeam că eşti de neînvins! Nu şti cine e vinovatul, Iaoton Joshu, ai mizat pe frică, ți-ai închipuit că-i suficient să ridici degetul şi să amenințI, pentru ca vinovatul să se ridice în picioare şi să-şi recunoască vina. Un om care acționează fără să aibă conştiința propriei vinovăți nu se trădează singur, nu se dă de gol numai pentru Iaoton Joshu amenință că-l va pedepsi exemplar, el priveşte lucrurile cu detaşarea conferită de absența sentimentului de culpă şi nu va recunoaşte niciodată că a încălcat un regulament al cărui legitimitate i-a fost întotdeauna străină. Iaoton Joshu, înaintea unui asemenea *vinovat* nu eşti decît un bătrînel habotnic, un bicisnic!

"Prea bine", a lătrat Iaoton Joshu cu aceeaşi voce sugrumată de mînie, "prea bine, domnilor novici! Nu vreți să recunoaşteți cine-i vinovatul, îl vom arăta noi!" Şi a făcut un semn cu mîna spre unul dintre instructorii mai tineri.

Acesta s-a ridicat, s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit. Peste cîteva minute, în aulă şi-au făcut apariția trei indivizi îmbrăcați în negru, cu chipuri sumbre, întunecate.

"Dumnealor", a spus Iaoton Joshu, "dumnealor sînt membrii ai Serviciului de Securitate Interplanetar. Din acest moment", şi maestrul a

întors spre cei trei o privire stăruitoare, care exprima o vehemență fără margini, "din acest moment, cariera şi viitorul dumneavoastră, domnilor novici, e în mîinile lor!"

În sală se auzeau doar răsuflările sacadate ale novicilor. Iaoton Joshu şi instructorii ieşiră. Rămăsesem singuri cu străniі îmbrăcați în negru...

Biografia vînătorului de viezuri (I)

Fragment din înregistrările lui Tim Hooskin, comandant la bazei de tranzit de pe Numa

... Şi prin urmare, aceste observații nu sînt, ca să zic aşa, cîtuşi de puțin reprezentative. Khorma era doar unul dintre novicii Colegiului Excepțional de pe Terra Nova, un elev deosebit, studios, care se remarca printr-o atitudine rezervată, distantă chiar, prin felul de a vorbi, bunăoară cu profesorii săi, cu instructorii de noviciat mai ales, față de care nu catadixea să-şi ascundă disprețul. Pentru el, aceştia nu erau decît nişte animale vorbitoare, nişte creaturi aflate pe treapta cea mai de jos a evoluției. Dovadă că odată chiar i-a spus unui instructor ceva mai tînăr şi mai neexperimentat: "Ai trăit degeaba, dacă nu şti nimic despre lumea viezurilor galbeni!" Instructorul a făcut o criză de nervi, l-a luat efectiv la palme, dar Khorma a suportat cu stoicism agresiunea, ba i-a întors pe rînd obrazul stîng şi obrazul drept, ca să-i arate că nu dă doi bani pe palmele lui şi că un imbecil tot imbecil rămîne, indiferent dacă-i instructor sau măturător de străzi. După cîteva luni de la incident, agresorul şi-a dat demisia şi a părăsit Colegiul.

Parcă-i văd şi acuma surîsul condescendent, privirea rece, sfredelitoare, care te silea să dai înapoi în fața copilului de cinsprezece ani şi care impunea mai mult respect decît vorbăria docenților veniți de pe Pămînt ca să-şi expună, cu infatuare, teoriile belicoase despre viezurii galbeni! Culmea este că, în vreme ce profesorii săi îl detestau şi-i făceau zile negre, novicii, pînă şi cei din anii superiori, îl respectau şi-l tratau ca pe un soi de şef de clan a cărui autoritate nici măcar nu intra în discuție. Khorma a reuşit să se impună în lumea aceea dură, nemiloasă, fără măcar să şi-o dorească, deoarece, numai uitîndu-te la el înțelegeai de îndată că nu-l interesează deloc puterea cu care l-au investit, în mod tacit, elevii Colegiului, pe care a obținut-o fără efort şi mai degrabă împotriva voinței sale, deoarece nu iubea, de mic,

gloria, dar nici pe cei care îl liguşeau în speranța că, învîrtindu-se mereu în preajma sa, vor dobîndi un ascendent de netăduit asupra restului novicilor. Pe scurt, în timp ce alți elevi s-au impus cu ajutorul pumnilor şi trucurilor ieftine la care recurgeau ori de cîte ori aveau ocazia viitorii vînători de viezuri, Khorma s-a impus prin comportamentul acela ciudat şi unic, prin gesturile acelea care anulau totul cu seninătate, care te intimidau, obligîndu-te să baţi în retragere.

Profesorii, trebuie spus, se simțeau şi ei intimidați de copilul acesta straniu, care dovedea o inteligență ieşită din comun, în pofida faptului că nu era ceea ce el a numit, mult mai tîrziu, într-unul dintre ultimele lui referate despre lumea viezurilor, un produs al răşinii. Desigur, profesorii de pe Terra Nova erau, cu toții, astfel de produse ale răşinii, nu aveau cum să nu fie şi ar fi fost de-a dreptul ridicol să nu fie aşa. Cel mai înzestrat dintre aceşti dascăli de excepție, era bineînțeles, fostul instructor-şef, Iaoton Joshu, cel care, exact în ziua în care Khorma a trecut examenul de nivel II, mi-a predat mie catedra de instructaj practic şi care decedat în urmă cu 10 ani, pare-se, într-un accident aviatic pe Mediterana, undeva la nord de Insula Creta, dacă nu mă-nşel.

Asupra acestui profesor remarcabil şi-a concentrat, de mic, Khorma întreaga sa atenție, asupra lui Iaoton Joshu, scoțîndu-l din minți cu întrebări care îl puneau pe dascăl situații jenante, imposibile, şi-l făceau să regrete că acceptase postul de instructor, fără să se gîndească la eventualele situații de acest gen. Cu Joshu, cu care discutam adesea despre mărunțelul Khorma, n-am ajuns niciodată la un numitor comun în privința elevului - eu îi luam apărarea ori de cîte ori puteam, căutam să-l justific, dar fără să înțeleg prea bine de ce, ca şi cum, prin asta, mi-aş fi spălat o vină! Mi-amintesc că, dintre toate întrebările puse de Khorma, două reveneau cu obstinație, de parcă de ele ar fi fost legată, în mod misterios, liniştea sufletească a falsului discipol: "De ce nici unul dintre instructori nu a fost vreodată pe lumea viezurilor galbeni? De ce pensionarii Companiei, foştii vînători de viezuri, nu revin niciodată pe Terra Nova ca să-şi viziteze maeştrii?" Fireşte că dascălul nu i-a răspuns, în fond ce putea să-i răspundă, nu ştia nici el cum să se explice, fusese educat ca noi toți, în spiritul respectului neabătut față de COD şi, oricît ar fi fost de bine pregătit în domeniul său, nu era capabil să privească

mai departe de regulile care ne reglementează existența şi care ne obligă să fim ceea ce sîntem.

"Nu ştiu cum am s-o scot la căpăt cu el!" a exclamat, într-o zi, Iaoton Joshu.

Mărturisirea, cam brutală şi fără ocolişuri, m-a şocat. Era pentru prima oară cînd vedeam un instructor îngrozit de gîndul că trebuie *să dea socoteală* unui novice, că trebuie să poarte un dialog cu acest novice şi că, vrînd, nevrînd, trebuie să răspundă unor întrebări formulate pe un ton aparent inofensiv, cu naivitatea aceea care te punea pe gînduri.

Instructorul era palid, tras la față şi, după cum arăta, nu închisese ochii toată noaptea.

"Exagerați, maestre", i-am răspuns, "Khorma e un animal mic şi curios, nimic mai mult!"

Iaoton Joshu mi-a aruncat o privire întunecată, plină de subînțelesuri.

"Nu-ți dai seama ce spui, Tim Hooskin! Khorma e un pericol mortal pentru noi toți, o creatură care trebuie exterminată fără milă, fără remuşcări, deoarece, cîtă vreme va trăi acest monstru, acest barbar, omenirea va fi întotdeauna la un pas de neant!"

Am început să rîd. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

"Să fim serioşi, maestre Joshu! E doar un primitiv, un instrument de care avem nevoie pentru a obține cît mai multă răşină! Cum poate fi cineva un pericol pentru ceilalți, cînd nivelul lui de percepție este sub medie? Doar a trecut testele, ştim că aici totul este în bună regulă!"

Totuşi, simțeam indefinit, că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Dacă maestrul avea dreptate?

Iaoton Joshu a înaintat spre mine şi m-a privit fix în ochi.

"Tim Hooskin", aproape că a strigat el, "ascultă-mă cu luare-aminte. Noi ştim ce sînt aceşti copii pe care îi educăm aici, la Terra Nova. Sînt polița noastră de asigurare! Nici unul nu are implanturi, nici unul nu a fost născut din părinți care să fi avut, vreodată, implanturi pe bază de răşină. Verificarea se face pînă la a zecea generație în urmă, iar părinții lor - vorbesc de cei adevărați, nu de cei oficiali! - nici nu figurează în Analele CODULUI. Poți să răscoleşti tot Pămîntul, să-i cauți pe toate continentele, ei nu există! Înțelegi? Nu există!"

"Şi ce-i cu asta? Oricum, date problemei rămîn neschimbate!"

O strălucire lugubră trecu peste chipul mohorît al dascălului.

"Te-ai întrebat vreodată de unde vin aceşti copii, unde sînt crescuți pînă la vîrsta de trei ani? Cînd ajung aici, sînt doar nişte cifre, nişte simboluri înscrise pe stinghia de la căpătîul incubatorului. Cine le sunt părinții?"

"Probabil că nici nu au părinți!" am spus cu jumătate de gură.

"Cum să n-aibă părinți?"

"Aşa, pur şi simplu. Poate că nu-s decît nişte copii crescuți în laboratoarele Companiei!"

Chiar c-o sfeclisem. Auzi, crescuți în laboratoarele Companiei! Joshu zîmbi îngăduitor:

"Ştii şi tu, Tim Hooskin, că nu există aşa ceva! CODUL interzice trimiterea pe lumea viezurilor galbeni a oamenilor crescuți în laborator."

Da, avea dreptate. Numai că eu nu am avut niciodată răbdarea să citesc CODUL în întregime, eu m-am mulțumit cu acele capitole care mă priveau direct, care nu prea aveau legătură cu selecția şi educarea vînătorilor. Birocratorii erau singurii oameni care cunoşteau CODUL, singurii care îi ştiau dedesupturile şi chichițele. Ca instructor nu era treaba mea să cunosc, cu de-amănuntul, toate prevederile CODULUI! Treaba mea era să-i învăț pe novici tehnicile de supraviețuire, să produc pe bandă rulantă maşini de luptă perfecte, în stare să se adapteze condițiilor vitrege din lumea viezurilor galbeni. Din capitolul care se referă la vînătorii de viezuri nu ştiam decît atît: că acolo nu trebuie să ajungă oameni care sînt asemenea mie sau asemenea maestrului Joshu. Lumea viezurilor galbeni era teritoriul exclusiv al primitivilor.

Un timp ne-am privit în tăcere. Bănuiesc că amîndoi ne simțeam întrucîtva vinovați - eu fără să înțeleg precis de ce - vinovați şi neghiobi totodată, de parcă, prin discuția noastră, am fi deschis o breşă spre trecutul plin de tenebre şi întrebări.

"Mi-e greu să accept că un primitiv cum e Khorma reprezintă un pericol pentru omenirea întreagă!" am spus în cele din urmă. "Un pericol fizic pentru un om izolat, poate, dar în nici un caz altfel."

"Nu dă sfîntul să ai dreptate!" exclamă Iaoton Joshu cu voce gravă şi se îndreptă spre uşa batantă, semn că dialogul nostru luase sfîrşit.

A doua zi, maestrul a cerut reevaluarea completă a tînărului Khorma Shikab, iar cererea sa, formulată în termeni deloc elogioşi la adresa tînărului

novice, a fost numaidecît acceptată în Consiliul Instructorilor. Bineînțeles, evaluarea a ieşit negativă, ceea ce însemna că novicele era, indiscutabil, un primitiv şi că se înscria în parametrii impuşi de COD.

Vizuina (II)

Afară, ploaia încetează brusc, fără nici un avertisment prealabil, ca şi cum o mînă invizibilă ar fi oprit un robinet invizibil, iar "proprietarul" mîinii s-a fi săturat, în sfîrşit, să ne tot arunce în cap puhoaie de lichid galben. Vremea e în continuare umedă şi călduță, aproape plăcută. Dacă n-ar fi ceața asta care, din fericire, începe să se risipească, să se topească văzînd cu ochii, pînă ce devine doar un abur sticlos, galben, care pluteşte uşor peste pămîntul acoperit cu băltoace de culoarea aurului topit, mai c-ai crede că te afli pe o lume de vis, într-un teritoriu misterioas şi atemporal.

Tustrei roboții au părăsit deja vizuina, au ieşit să adune mostre. Totuşi, nu se îndepărtează, nu trec dincolo de bornele care marchează perimetrul zonei de siguranță. Merg unul în spatele celuilalt. Milo primul, Sato al doilea, Ehko ultimul. Din cînd în cînd se opresc. Brațele metalice răscolesc nisipul şi pietrişul de pe alee, sfredelesc trunchiurile arborilor plantați de Milo pe peluză, zmulg fără milă lichenii, smocurile de iarbă galben-verzuie care acoperă pantele laterale ale amplasamentului. Mostrele, nişte capsule de plastic de mărimea unei nuci, sînt depozitate cu grijă pe platforma căruciorului mobil care se ține scai de Ehko, zumzăind ca un contor electro-magnetic.

Peste cîteva ore, Milo şi Sato s-au întors primii. Ehko mai zăboveşte puțin pe-afară, cercetează cu atenție semnalizatoarele de pe aerodrom. Apare după 10 minute şi depune pe standul de lucru din hangar un semnalizator defect pe care Sato se apucă să-l repare.

Între timp, Milo înlocuieşte mostrele vechi cu cele noi. Capsulele cu reziduri sînt golite pe rînd, după care sînt introduse în spălătorul mecanic.

"Şefu', cochiliile a fost gata!" zice triumfător Ehko, de parcă el ar fi decapat combinezonul, nu Milo.

Apoi, fără nici o legătură cu aceasta:

"Mîine sosesc transportorul, iar mostrele trebuie dusă la Numa. Eu nu ştiu la ce le mai este nevoie, dacă tot nu descoperă nimic prin ea!"

Milo, întrat pe neaşteptate în laborator, mă anunță că a luat legătura cu cei de pe Numa.

"Vor să trimitem, peste normă, patru sau cinci butoaie! Degeaba le-am explicat că nu avem de unde, că butoaiele trebuiesc reparate şi că asta o să ne ia cel puțin trei zile de muncă! Că să ne descurcăm cum putem, dar să nu ținem transportorul pe orbită, fiindcă altfel îşi iau mîna de noi!"

"Curată neobrăzare!" se burzuluieşte Ehko.

Mă lămureşte de îndată că el, cel mai isteț dintre roboții COMPANIEI, s-a cam săturat de cererile astea tot mai aberante - chiar aşa a spus: tot mai aberante! - că circuitele lui nu prea suportă cu încîntare un asemenea efort considerabil, că vrea să-şi odihnească microprocesoarele ("Am şi noi drepturile noastre!") şi că dumnealui n-are chef să-şi pună pielea la bătaie pentru amărîții ăia de bipezi de pe Terra Nova care dracu' ştie ce fac cu răşina, la ce-o folosesc, *că doar n-o mănînci pe pîine!*

Îi spun lui Milo să pregătească butoaiele, să le încarce în cala aeromobilului. Apoi, către Ehko:

"Uite ce-i, stimabile, ordinele COMPANIEI nu se discută, se execută! Dacă nu-ți convine regimul, schimbă-l! Te trimit la reciclare pe Numa, să le explici băieților care se ocupă cu programarea şi reprogramarea roboților cum stăm la capitolul microprocesoare!"

Ochii telescopici ai lui Ehko se înroşesc brusc, ard ca două filamente de metal supraîncălzite. Drept răspus, îmi întoarce spatele. Bombăne ininteligibil. Acum chiar nu mă mai pot abține, izbucnesc în hohote de rîs. Îmi dau seama că iarăşi l-am tratat ca pe o ființă vie, ca pe un *produs al răşinii* în carne şi oase.

"Şefu', este prea singur şi prea nefericit!" zice deodată, cu o intonație stranie în glas.

Tresar. Ce l-o fi apucat, aşa, din senin? *Este prea singur şi prea nefericit!* Adică eu sînt prea singur şi prea nefericit!

"Pe-asta de unde-ai mai scos-o?"

"Am scos-o!" răspunde. "De ce stai toată ziua şi priveşte pe geam, hai?"

Mă trec fiorii. Ei drăcie, gîndesc, robotul ăsta ori a luat-o razna, s-a defectat şi într-adevăr, trebuie expediat pe Numa la reciclare, ori eu nu mai pricep pe ce lume trăiesc!

"Să zicem, Ehko, că n-am nici un chef să discut cu tine despre cererile COMPANIEI. Că tot ce vreau e să dorm, să dorm de-adevăratelea, dar ştiu că nu pot închide ochii şi asta mă scoate din minți. Aşa că stau şi mă uit pe fereastră, doar, doar m-o prinde şi pe mine somnul!"

"Somnul nu prinde pe vînători! Somnul prinde numai dacă tu pleacă de-aici!"

Odată şi odată tot trebuia să se întîmple. Tot trebuia să mi se spună că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face e să părăsesc lumea viezurilor galbeni, să mă retrag pe Numa, în colonia foştilor vînători de viezuri, eliberat de toate poverile, de toate gîndurile, ca orice pensionar de treabă care îşi încasează lunar pensia de la oficiile COMPANIEI şi nu-şi mai bate capul cu ziua de mîine, ori cu cea de poimîine. Neobişnuit e că mi-o spune un robot, o îngrămădeală de tablă, circuite şi şuruburi care habar nu are ce înseamnă să trăieşti douăzeci şi patru de ani fără să dormi, fără să închizi ochii, habar nu are ce înseamnă să tînjeşti după un minut de somn adevărat! Şi, la urma urmei, nu văd de ce n-aş face-o! Douăzeci şi patru de ani reprezintă oricum, o performanță greu de egalat. De obicei, un vînător de viezuri rezistă, în medie, zece, cel mult doisprezece ani, după care depune armele, se întoarce pe Numa ca să devină nimeni nu ştie ce, un *neom*, un fel de reziduu uman, antropofob şi egocentric...

"Ce şti tu despre somn, Ehko?!"

Nu-mi răspunde. Şi, mă rog frumos, domnule Khorma Shikab, ce-ai pofti să-ți răspundă? Să-ți explice el adevărul gol-goluț? El, care nu-i nici măcar o culme a tehnologiei, care-i construit în întregime din metal şi fibre optice, el, pentru care somnul nu-i decît o noțiune abstractă! *Ce şti tu despre somn, Ehko?!* Nimic nu ştie, domnule Khorma Shikab, şi nici dumneata nu şti, fiindcă somnul de după întîlnirea cu viezurii galbeni nu seamănă deloc cu somnul oamenilor obişnuiți, ăla nu-i somn, e *ceva* mai rău decît somnul, mai rău chiar decît moartea, despre care nu o să ştim niciodată nimic, deoarece, dac-am şti, n-ar mai avea nici un sens să ne gîndim la toată nebunia asta, am şti exact cît prețuiesc tragediile care ne întunecă existența, momentele de extaz care ne luminează viața, aidoma unor faruri îndepărtate strălucind la capătul unui tunel întunecos şi plin de pericole.

"Şefu', este prea singur şi prea nefericit", repetă Ehko pe neaşteptate. "Să comand unu, doi însoțitoare pentru Shikab, vînători de viezur?"

Unu, doi însoțitoare pentru Shikab, vînători de viezur.

Cu alte cuvinte: el, Ehko, un P15 care oricum încurcă pluralul cu singularul, îşi ia angajamentul să expedieze pe adresa Departamentului de Relații Interumane o cerere-standard în care se solicită una, două concubine temporare, alese pe sprînceană de experții menționatului departament în conformitate cu profilul psihologic al subsemnatului Khorma Shikab, prilej cu care el, Ehko, un P15 care se poate lăuda că are ceva experiență în domeniu, va aduce la cunoştința respectivilor experți că nevoințele intime şi fiziologice ale beneficiarului nu suportă amînări, refuzuri şi alte asemenea paliative de circumstanță, că problema a devenit atît de gravă, atît de *presantă*, încît nu mai poate fi rezolvată prin mijloace virtuale - drept pentru care tot el, Ehko, un P15 care nu se înşeală decît arareori cînd e vorba despre anumite subtilități de ordin admnistrativ, e gata să jure pe circuitele sale că cererea va fi aprobată în regim de urgență, parafată de absolut toți birocratorii COMPANIEI care fireşte că nu vor pierde ocazia să verifice, pe viu, nivelul de pregătire al tinerelor doamne ("Au fost şi ei om, nu-i aşa!"), în fine, e gata să jure că va fi avizată de însuşi directorul amintitului departament care, între voi fie vorba, le va felicita personal pe îndatoritoarele exponente ale sexului slab ("Un tip straşnici şi directorul ăştia!"), amănunt deosebit de interesant din punctul nostru de vedere, deoarece se va dovedi, şi cu această ocazie, că specialiştii aflați în subordinea domniei sale sînt totuşi, nişte inşi al naibii de competenți în ce priveşte complicatele relații interumane. După care *unu, doi prietene* vor fi îmbarcate pe un transportor al COMPANIEI, instruite şi tratate cu toată bunăvoința de echipajul alcătuit în exclusivitate de *mîncători de răşină* politicoşi şi binecrescuți, iar la capătul epuizantei călătorii, doamnele vor fi transferate la bordul unui aeromobil care face legătura între nava de pe orbită şi lumea viezurilor galbeni şi debarcate, cu infinite precauții, pe aerodromul construit de primii navigatori în spatele vizuinei.

Dacă n-ai aflat încă, domnule Khorma Shikab, procedura este standardizată, înscrisă în Regulamentele COMPANIEI, iar *unu, doi însoțitoare* vor fi şi ele genul standard, adică şi frumoase, şi inteligente, şi curate! Ş.a.m.d.

Tim Hooskin, regele proştilor

Bineînțeles, pe Numa am ajuns abia în dimineața zilei de 17 ianuarie deşi, conform Directivei 4038, contrasemnată de însuşi marele, uriaşul, atotputernicul dr. h. c. Isaac Bose, ar fi trebuit să fiu la post cel mai tîrziu pe 10 ianuarie. A rezultat o întîrziere de o săptămînă față de programul inițial. Motivele întîrzierii: pe 8 ianuarie, deci a patra zi după discuția cu maestrul Bose, directorul Colegiului de pe Terra Nova a refuzat să aprobe transferul, deoarece, zicea el, secretariatul Consiliului Directorilor Companiei, în subordinea căruia funcționează Colegiul, trage de timp şi nu se grăbeşte să elibereze confirmarea de execuție. Secretariatul a avut nevoie de opt zile ca să emită documentația şi avizele în cauză. Opt zile. Pur şi simplu, birocratorilor Companiei nu le venea să creadă că noul comandant al Bazei de tranzit de pe Numa e un fost instructor în arta supraviețuirii. Cît despre directorul Colegiului de pe Terra Nova, acesta era, literalmente, stupefiat. I-am explicat, ritos, că nu am nici un amestec în toată tărăşenia şi că sînt tot atît de surprins ca şi el. A făcut ochii mari, s-a încruntat, şi-a scărpinat nedumerit tărtăcuța, şi, după un moment de tăcere care se prelungea nefiresc, a întrebat:

"Hooskin, dumneata chiar vrei ca eu să cred asta?"

Nu i-am răspuns. Peste alte opt zile, în ziua de dinaintea plecării, a trebuit totuşi să-i accept scuzele de rigoare. Să-i contabilizez explicațiile. De fapt, justificările. Care justificări nu erau defel surprinzătoare. Erau raționale. Şi perfect inteligibile. Reieşea că: a) el unul nu s-a opus niciodată, dar niciodată, acestui transfer, însă procedura e procedură şi trebuie respectată indiferent de opțiunile noastre individuale; b) în calitatea lui de subordonat al Consiliului Directorilor Companiei s- a simțit dator să ceară anumite lămuriri, a fost constrîns să-şi exercite atribuțiile legitime, nu de alta, dar nu se cade ca, într-o situație delicată să ne cramponăm de ambiguități declarative şi formale; c) el personal regreta nespus pierderea unui colaborator "aşa destoinic şi priceput în toate cele ca dumneata şi cu care, din nefericire, n-am prea avut ocazia să stau de vorbă mai pe-ndelete". În concluzie, semnează bucuros confirmarea de execuție, date fiind noile împrejurări. Punct. Şi-a închis. Iar eu, din lipsă de ocupație - adevăru-i că mă cam săturasem să-i tot înjur pe birocratori, să mă tot hlizesc la pereți şi să aştept funcționarea mecanismelor birocrației universale - m-am aşezat frumuşel la birou, am

intrat pe Meganetul nostru cel de toate zilele, am accesat Informatorul Companiei, am introdus codul personal de acces şi am cerut informaţii referitoare la administratorul secund al Bazei de tranzit de pe Numa.

Am aşteptat cîteva secunde. Pe ecranul tridimensional au început să curgă imagini şi cuvinte, cuvinte şi imagini, unele după altele, ca o procesiune. Am preluat informaţiile care mă interesau, am transferat totul în arhiva personală şi m-am pus pe citit (nota bene: adnotările, observaţiile şi eventualele comentarii aparţin, în întregime, subsemnatului): Dr. h.c. Victor Amogon Sekel. Vîrsta: 129 de ani. Studii: colegiul postliceal din Collembola, apoi Universitatea de Ştiinţe Conexe din Londra, secţiunea terraformarea zonelor extramundane şi administrarea resurselor xenomorfe. O titulatură care nu spune mare lucru despre meseria, despre specializarea în cauză, "croită" evident după gîndirea întortocheată, după mintea sucită a birocratorilor Companiei. De altfel, Universitatea e finanţată, în mod aproape exclusiv, de Consiliul Directorilor Companiei, campusul e proprietatea integrală a Companiei, aspect care explică de ce absolut toţi directorii, supleanţii, adjuncţii, registratorii, ba chiar şi majordomii Consiliului au fost blagosloviţi de Recoratul Universităţii cu cîte o valiză de diplome honoris causa. Din menţionatul Consiliu face parte şi Victor Amogon Sekel, în dubla sa calitate de birocrator şi administrator secund al bazei de tranzit de pe Numa, amănunt care, în paranteză fie spus, mă va obliga să-l tratez cu toată consideraţiunea pe insul acesta a cărui înfăţişare aduce mai degrabă a VIP internaţional, a sex-simbol, decât a dr. honoris causa.

Revenind la perioada "collemboleză", la adolescenţa lui Victor Amogon Sekel: această perioadă a constituit, de timpuriu, un succes devastator. Victor Amogon Sekel a fost un elev sîrguincios şi disciplinat. A terminat primul Colegiul postliceal, primul pe toată linia, pretutindeni numai punctaje maxime, superlative, diminutive măgulitoare, probabil că şi aici şi-au spus cuvîntul genetica suverană şi implantologii, alţii decît binecunoscutul, renumitul Jeremiah Kohn. Nu probabil, sigur. La douăzeci şi unu de ani, viitorul dr. h. c. absolvise Universitatea de Ştiinţe Conexe cu menţiunea magna cum laude. Au urmat şi alte specializări, doctorate, participări la simpozioane şi seminarii internaţionale, majoritatea sub auspiciile aceleiaşi Universităţi londoneze. Jumătate de an mai tîrziu, specialistul în terraformarea zonelor extramundane şi administrarea resurselor xenomorfe a

semnat un contract reciproc avantajos cu responsabilii Companiei devenind angajatul cu fişa nr. 009314782, a încasat prima de instalare în funcţie, şi-a plătit asigurarea de viaţă şi s-a mutat pe Numa. Acolo şi-a găsit o însoţitoare şi a făcut un copil.

Acum, fireşte că noul meu subaltern, insul cu înfăţişare de sex-simbol, e originar din Collembola. Zic: fireşte, deoarece, în anul nostru de graţie, în începutul acesta promiţător de mileniu, aproape toţi collembolezii cu care am avut plăcerea să discut arată (şi se comportă) ca nişte VIP-uri internaţionale. Şi aproape toţi sînt fericiţii posesori a cîte unei valize de diplome, doctorate, specializări, etc. (nota bene: inutil să precizez că toţi sînt absolvenţi ai Universităţii de Ştiinţe Conexe din Londra). Părinţii dr. h.c. Victor Amogon Sekel. Foarte pe scurt. Mai întîi tatăl. Un oarecare Anton Sekel, 237 de ani, specialist în xenohermeneutică şi etologie comparată, autor al unei monografii impresionante despre comportamentul primilor coloni din Collembola. Aproximativ 7,5 milioane de vocabule. O jumătate de secol Anton Sekel a predat teoria interpretării formelor multiple prin sălile Academiei din Kyoto, după care, altă jumătate de secol, a studiat moravurile contemporanilor săi pornind de la premiza că, citez, "între structurile psiho-mentale ale unei comunităţi şi sistemul birocratic pe care îl adoptă respectiva comunitate se pot decela o serie de similitudini de ordin diacronic, ba chiar dialectic şi antitetic". Mă rog, asta-i părerea autorului. În ce mă priveşte, n-am avut răbdarea să citesc pînă la capăt monografia, dar nici n-am prea priceput ce-i cu această "serie de similitudini de ordin diacronic, ba chiar dialectic şi antitetic". Pe lîngă opera citată, Anton Sekel a mai scris o mulţime de alte lucrări, prelegeri, studii, dicţionare de buzunar, monografii individuale sau în colectiv, a tratat subiectele abordate cu o seriozitate remarcabilă, s-a învîrtit împrejurul lor precum titirezul, le-a epuizat, le-a stors ca pe lămîie, ba dacă nu mă-nşel, a scris şi vreo două, trei romane (cca. 18 milioane de vocabule, fără comportamentul colonilor din Collembola).

Şi ca o completare inevitabilă: cîteva cuvinte despre locul de naştere al numitului Victor Amogon Sekel. Pe la începutul mileniului trecut, acest aşa-zis "teritoriu al nimănui" a fost cumpărat de un entomolog celebru, bogat, dar cam excentric, convertit ulterior la filozofie, Mraximilianum Collembolius Drawin care, din lipsă de ocupaţie, l-a transformat în protectorat internaţional, dîndu-şi toată silinţa ca amintitul protectorat să fie înregistrat

în analele Națiunilor Unite sub denumirea de Collembola. A reuşit. Cum evoluția protectoratului a fost una pozitivă, de la mic la mare şi de la scurt la lung, Compania a găsit de cuvință să investească sume amețitoare în acest perimetru renumit pentru ciudățeniile şi arhaismele sale desuete, rezultatul fiind unul tot de factură evoluționistă: abia izgoniți din locuințele lor comune unde trăiau aidoma furnicilor lipsite de orice individualism, collembolezii s-au trezit potopiți de o grămadă de binefaceri, spre exemplu binefacerea de-a te vedea urcînd, de la stadiul de posac exponent al unei paşnice şi xenofobe economii închise, adică de la stadiul de producător, proprietar şi beneficiar, la cel cel de industriaş, bancher şi VIP internațional. Un subiect mai mult decît interesant, pe care părintele lui Victor Amogon Sekel l-a tratat după toate regulile artei, poate şi datorită faptului că prin venele hermeneutului Anton Sekel curge sînge de collembolez autentic, neamestecat cu sînge de colon importat din cine ştie ce colțişor îndepărtat al civilizației.

Altă completare inevitabilă: brusc, în urmă cu vreo treizeci de ani, Anton Sekel s-a mutat în Noua Zeelandă. Acolo s-a convertit şi el la ontologie şi gnoseologie, la metafizică, a ținut să urmeze exemplul ilustrului său înaintaş, Mraximilianum Drawin, chestie de tradiție şi, în acelaşi timp, problemă de conştiință, din propriile lui declarații reieşind că, din considerațiuni obiective sau subiective, nu mai contează, omul nu mai putea trăi fără interogația fundamentă. Şi de-atunci bravul nostru filozof nu face altceva decît să privească într-una cerul lipsit de mistere, să dea din cap şi să se întrebe gnoseologic şi hermeneutic: cum dracului este posibil? Nu ştie nimeni cum dracului de este posibil, între noi fie vorba, nu ştim nici măcar dacă ceva este posibil şi, să ne ierte gînditorul, aceasta n-are nici cea mai măruntă însemnătate. Mama lui Victor Amogon Sekel. O oarecare Alla Domborovski, manichiuristă, pedichiuristă, cosmeticiană, expertă în tehnicile orientale de masaj. A studiat în Thaillanda, cum se zice: la fața locului, s-a perfecționat la Bankok şi Istambul, apoi s-a potolit. Cei doi, Alla şi Anton, nu s-au cunoscut la Kyoto, s-au cunoscut la Berlin, cu ocazia unui simpozion interdisciplinar la care au participat nu numai hermeneuți şi etologi, au participat şi pedichiuriste şi cosmeticiene şi experte în tehnicile orientale de masaj. A fost o iubire fulgerătoare, dragoste la prima vedere, fiecare a simțit pentru celălalt o atracție irezistibilă, iar din atracția asta a rezultat dr. h.c. Victor Amogon Sekel. Alla şi Anton au locuit împreună pe toată perioada cît

etologul îşi expunea ipotezele zdrobitoare în faţa studenţilor asiatici. Cînd însă etologul a decis să se izoleze de cele lumeşti, să se mute în Noua Zeelandă şi să se apuce de filozofie (ştiinţă moartă în zilele noastre!), manichiurista i-a întors spatele. A dat bir cu fugiţii. În prezent şi spre cinstea ei, Alla Domborovski are un salon de masaj la Paris, îşi împărtăşeşte bogata experienţă tinerelor talentate şi cu perspective, iar Anton Sekel continuă să se hlizească la cer de pe nisipurile Noii Zeelande şi să caute răspunsul la întrebarea fundamentală...

Astea-s datele obţinute din Informatorul Companiei, datele referitoare la Victor Amogon Sekel. Nu-mi folosesc la nimic. După discuţia cu maestrul Bose, după ce am primit confirmarea privind numirea subsemnatului în funcţia de comandant, mi-am închipuit numaidecît că unii îmi vor purta sîmbetele, am vrut să ştiu cu cine o să am de a face, în ce ape se scaldă omenirea îngrămădită pe această lume îndepărtată. Avusesem deja experienţa cu transferul, refuzul birocratorilor de-a trimite confirmarea de execuţie. Presupuneam că Directiva 4038 a stîrnit o oarecare ilaritate printre angajaţii acesteia, probabil că unii dintre aspiranţii la fotoliul de căpetenie zonală s-au simţit umiliţi, cum Bazei, ce caută ăsta aici, instructor la colegiul de pe Terra Nova, mare scofală. Logic, printre umiliţi l-am inclus şi pe Victor Amogon Sekel. Mi-am mai închipuit că, după pensionarea fostului comandant, ba şi înainte de pensionarea acestuia, dr. h.c. Victor Amogon Sekel a visat să devină el însuşi moştenitorul direct al fostului comandant. Nu a fost să fie, vreau să spun: dr. h.c. Victor Amogon Sekel nu numai că nu a ajuns comandant al Bazei de tranzit de pe Numa, nici măcar nu l-a interesat o atare evoluţie, probabil datorită faptului că dorea cu relativă ardoare să se întoarcă în lumea lui de baştină, să-şi construiască o căsuţă în Collembola lui natală şi să se specializeze în popularizarea operelor de maturitate ale părintelui său, filozoful strămutat pe nisipurile Noii Zeelande.

Şi-n timp ce citeam şi reciteam aceste informaţii disparate m-am pomenit întrebîndu-mă: de ce tocmai eu? Adică, de ce tocmai eu, Tim Hooskin, un simplu şi neînsemnat instructor în arta supravieţuirii, un amărît care predă această aşa-zisă artă la un amărît de colegiu de pe Terra Nova, a fost numit în funcţia de comandant al Bazei de tranzit de pe Numa? Păi, ia să vedem. N-am fost educat, pregătit să fiu şeful nimănui, n-am stofă de comandant, nu-mi plac birocratorii, iar lucrurile la care mă pricep cel mai

bine le poate face oricine. N-am făcut nimic remarcabil în lunga, plictisitoarea-mi carieră de întreținut, de purtător de implanturi. N-am omorît, dar nici n-am ajutat pe nimeni (ba da, am ajutat, dar asta a fost, oho, tare demult, am ajutat un primitiv să asasineze un monstru, o paiață construită după chipul şi asemănarea subsemnatului, l-am ajutat pe acel primitiv prin tăcerea mea care s-a prelungit vreme de douăzeci şi patru de ani). Am evoluat şi eu de la stadiul de paiață la cel de legumă îndopată cu produse sintetice. Şi-uneori, m-am mai lăsat cutremurat de cuvintele bunului meu prieten, Iagovan Solles. E drept, nu de prea multe ori, ci doar atunci cînd simțeam că ceea ce ştiu eu despre lume, ceea ce-am fost învățat să fac nu se potriveşte cu ceea ce se ascunde dincolo de aparențele ce alcătuiesc sofisticata şi confortabila noastră realitate...

În fine, n-am priceput de ce-au emis respectabilii membrii ai Consiliului Directorilor Companiei acea Directivă 4038. Care le erau justificările? Cîți dintre Cei Douăzeci şi Şapte au votat pentru instalarea lui Tim Hooskin în funcția de comandant al Bazei de tranzit? Eram curios să aflu, aşa încît am intrat din nou în Informatorul Companiei, mi-am spus, din nou, numele şi codul personal de acces şi am cerut informații suplimentare. Printre altele, am cerut să citesc Directiva 4038. Spre surprinderea mea, Informatorul Companiei m-a refuzat categoric. Mi-a pus înainte o frază ridicolă, o înşiruire de vocabule cît se poate de oficială. INFORMAȚIE PROTEJATĂ. INTRODUCEȚI PAROLA DE ACCES NECONDIȚIONAT. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Carevasăzică, exista o parolă de acces necondiționat!

Carevasăzică, Directiva 4038 era ceea ce s-ar chema un document cu caracter ultrasecret!

Şi mă rog frumos, pentru ce ultrasecret? Pe Terra Nova am lucrat în cel mai mare secret, la cel mai înalt nivel de secret cunoscut de mine. Însemna că existau nivele superioare de secret, care funcționau, dacă-mi este permis să mă exprim astfel, după nişte reguli la care unul ca mine nici nu era capabil să viseze. Dintotdeauna am crezut că existența primitivilor, scopul pentru care erau pregătiți novicii pe Terra Nova reprezenta cel mai mare nivel de secret imaginabil. Nu m-a interesat, nu mi-am propus să aflu de unde erau aduşi copiii primitivilor şi cine le erau părinții. Aveam cîteva ipoteze în legătură cu această chestiune. Credeam că era suficient să întreb ca să

primesc răspunsul corect. Mă măgulea ideea că fusesem inclus într-o elită care-şi asumase, conştient, rolul de apărătoare a fericirii universale. Oameni precum Iagovan Solles, Estera sau Iulia, nu făceau parte din această elită, nu ştiau absolut nimic despre lumea viezurilor galbeni, despre răşină, despre existența vînătorilor de viezuri. Ei primeau totul de-a gata, iar eu eram responsabil cu aceasta.

Am reformulat cererea, iar Informatorul Companiei mi-a răspuns exact în aceeaşi termeni. INFORMAȚIE PROTEJATĂ. INTRODUCEȚI PAROLA DE ACCES NECONDIȚIONAT. Am crezut că imaginația îmi joacă feste, că încep s-o iau razna... Stăteam pe fotoliul cu suspensii şi mă holbam ca prostul în ecranul tridimensional. Şi nu ştiu cum şi de ce, dar brusc am simțit că devenisem un pion angrenat într-un joc absurd şi oribil, de genul "unde-i şoarecele, unde-i pisica"! A fost o intuiție. O străfulgerare. Am cerut Informatorului să-mi prezinte lista comandaților Bazei de tranzit de la înființare şi pînă în prezent. Lista completă, am specificat. Nume, prenume, anii petrecuți pe Numa, specializările şi profesiunile. Mă interesau îndeosebi anii şi profesiunile. Am aşteptat. O secundă. Două. Trei. Pe ecran, au apărut, de la stînga spre dreapta, informațiile cerute. Le-am citit cu atenție. Cu răbdare. Baza de tranzit de pe Numa a fost înființată în urmă cu aproximativ 2500 de ani. Lista comandanților conținea 165 de aliniate. 165 de nume. În realitate, erau doar 46, dar se repetau, fiecare de trei ori.

Am împărțit 2500 de la 46. Înseamnă că fiecare comandant al Bazei de tranzit a stat pe funcție în medie 55 de ani tereştri. Am comparat rezultatul obținut de mine cu datele de pe ecran. Coincideau. Ținînd cont de nivelul de secret la care se lucrează cu primitivii, cu vînătorii de viezuri, coincidențele şi duratele sînt îndreptățite. Îndreptățite, dacă acceptăm perspectiva sistemului. Pe Terra Nova, o perioadă activă înseamnă zece, cel mult cincisprezece ani şi este urmată de o perioadă pasivă care presupune epuizarea a minimum trei generații de novici. Circa 35, 40 de ani. După aceea, instructorii se reîntorc pe Terra Nova şi o iau de la capăt. Procedeul este identic cu cel de pe Numa, cu diferența că, pe Baza de tranzit, aşa-numitele perioade pasive sînt mai lungi, iar perioadele active mai scurte.

Am parcurs, încă o dată lista, punîndu-mi la grea încercare răbdarea şi nervii. Apăreau tot soiul de specializări bizare, neverosimile, atipice, unele legate de ceea ce noi numim "sectorul administrativ", de pildă evaluări de

xenosisteme, xeno-organigramatori, expertizator în domeniul exopsiho-social, exotransformatori, şi altele. Pe coloana cu profesiunile apărea un singur cuvînt, repetat cu obstinație: birocrator. Concluzie numărul unu: sînt primul comandant al Bazei de tranzit din istoria omenirii care nu aparține Corpului Birocratorilor Companiei. Concluzie numărul doi: prin această numire, cineva urmăreşte un scop. Concluzie numărul trei: nu cunosc scopul, dar pot să-mi imaginez că între acesta şi conținutul Directivei 4038 există o legătură. Concluzie numărul patru sau, mai corect, concluzie la concluzia numărul trei: trebuie să aflu ce conține acea blestemată Directivă 4038. Concluzie ultimă: trebuie să verific directivele de numire pentru toți cei 46 de predecesori ai subsemnatului.

Le-am luat pe rînd. N-am omis nici una. Am trecut peste ele pe nerăsuflate. Orice instructor de pe Terra Nova le-ar fi putut vedea. Iar Informatorul Companiei mi le-a pus la dispoziție, de îndată ce am specificat (pentru a cîta oară?) codul de acces. A fost ca un şoc. Sînt unicul comandant al Bazei de pe Numa căruia i s-a interzis accesul la propria Directivă de numire în funcție. Unicul. De necrezut. Am trăit cu convingerea că pentru mine nu există uşi închise, că pot intra oriunde poftesc, că pentru aceasta e suficient să pronunț un nume, Tim Hooskin, şi un cod personal de acces... Iată că m-am lovit de uşă pe care nu o pot deschide, pentru care nu-i suficient să-mi strig numele şi codul personal de acces. Cine ştie cîte asemenea uşi or fi existînd? M-am lăsat încet pe spătarul fotoliului cu suspensii, simțind cum plutesc pe o mare de incertitudini. Urăsc incertitudinile. Am vrut să părăsesc Meganetul şi Informatorul Companiei, am vrut să renunț, dar m-am răzgîndit. Realizam că problema mă depăşeşte şi că bat pasul pe loc încercînd să intru pe un teritoriu presărat cu primejdii. Cu vocea gîtuită de emoție, m-am apropiat de aparat şi am formulat, pentru prima oară în viața mea, întrebările pe care niciodată nu-mi trecuse prin minte să le adresez cuiva: Cine sînt adevărații părinți ai novicilor de pe Terra Nova? De unde sînt aduşii aceşti copii, viitorii vînători de viezuri? Unde sînt crescuți pînă la vîrsta de trei ani? Şi, mai înainte ca ecranul să afişeze răspunsul, am ştiut care va fi acesta: INFORMAȚII PROTEJATE. INTRODUCEȚI PAROLA DE ACCES NECONDIȚIONAT.

Tim Hooskin, eşti regele proştilor!

Reţeaua. Ottho Lumox

Cîte ceva despre singurătatea vînătorului de viezuri

... Aşa că ori de cîte ori se luminează de ziuă, îmi părăsesc vizuina şi mă întind, cît sînt de mare, pe iarba galbenă, mirosind puternic a mentă şi urzici tocate. Cîteodată mă-ntreb de unde vine mirosul acesta. Nu ştiu. Poate e doar un reflex al simțurilor. Pe lumea viezurilor galbeni cresc tot felul de plante - cu excepția mentei şi a urzicii, desigur. Toate au frunzele galbene, străbătute de vinişoare subțiri, ca ale arțarilor de pe Terra Nova. Cît despre arborii plantați de Ehko pe peluza vizuinei, aceştia s-au adaptat mediului. Unele specii - de pildă castanii - şi-au schimbat complet înfățişarea. Pur şi simplu nu-i mai recunoşti. Au crescut foarte mult, vreau să spun, foarte înalți şi cu o rapiditate extraordinară. Chiar şi brazii pitici, comandați special pe Numa. E ciudat totuşi. În douăzeci şi patru de ani, m-am obişnuit să văd într-una copaci galbeni, dar în mintea mea a rămas intactă imaginea vegetației de pe Terra Nova. Deşi acolo, datorită climei aspre, nu întîlneai copaci decît pe platourile înalte înconjurate de munți sau pe povîrnişurile apărate de musoni. În rest, cît vedeai cu ochii numai licheni, jnepeni uscați şi arțari. Terra Nova nu e o lume primitoare şi caldă. Nu seamănă deloc cu Numa. Din cîte îmi amintesc - şi-mi amintesc prea puține - Numa e o lume în care timpul zboară de la sine, în care coloniştii nu se plictisesc de moarte, aşteptînd să li se întîmple ceva remarcabil, ceva despre care să aibă ce povesti după aceea. Majoritatea acestor coloni vin de pe Pămînt, o lume îndepărtată şi misterioasă, despre care nimeni nu pare dispus să vorbească altfel decît în şoaptă... De parcă acest Pămînt, aflat la sute de paraseci distanță de Numa, ar fi locuit de ființe superioare, atotputernice, care, din cînd în cînd, mai catadixesc să ne arunce cîte o privire încărcată de reproşuri...

Pînă una alta, stau pe peluză. Simt în față cerul acoperit de nori vătuiți, galbeni, ca nişte umbre semitransparente, proiectate pe un fundal aurit. Vreau să mă ridic odată, să intru în vizuină, dar ceva mă reține, poate gîndul că oricum, şi în următoarele ore, nu voi face altceva decît să păcălesc timpul, să trag de el, într-o încercare zadarnică de-a evita plictiseala. La început, mă străduiam măcar să închid ochii. Odată ce-ai înțeles că eşti un condamnat, că ți s-a luat dreptul la somn, dorința de a dormi nu te mai ispiteşte ca în primele zile. Am devenit un insomniac, ca toți vînătorii care locuiesc în lumea viezurilor galbeni. Foarte rar, atunci cînd simt nevoia să

dorm cu adevărat, mă întind pe canapeaua din salon, dar tentativa se transformă întotdeauna într-o zvîrcolire lungă şi fără sens. De altfel, chiar ieri am avut o discuție pe tema asta cu Ottho Lumox. N-am lămurit problema, ne-am făcut singuri rău tot încercînd să ne explicăm unul altuia un lucru pe care nu-l înțelegem.

"Aştepți", a constatat el cu voce chinuită.

Ottho e un vînător experimentat, a trăit pe lumea viezurilor galbeni aproape nouă ani. A recunoscut că vrea să se retragă, dar nu ştia ce-l aşteaptă pe Numa. I-am răspuns că nu-l aşteaptă nimic.

"Vei fi şi tu unul dintre miile de pensionari ai COMPANIEI care primesc totul de-a gata şi care nu trebuie decît să întindă mîna ca să apuce ceea ce li se cuvine!"

"Da", spuse gînditor, "îmi iau o însoțitoare şi emigrez pe lumea aceea, Pămînt..."

I-am spus că nu ştiu ce-i cu lumea aceea, Pămînt, şi că nici el nu avea de unde să ştie. N-am înțeles niciodată de ce toți vînătorii vor să emigreze acolo, de ce Pămîntul e ca o obsesie pentru toți care au locuit pe lumea viezurilor galbeni.

"Da", a recunoscut imediat, "despre Pămînt nu ştim mare lucru." După un timp, a adăugat: "Habar n-am de ce vreau să emigrez tocmai acolo. Probabil din cauza colonilor de pe Numa..."

I-am dat dreptate. În perioada de tranzit i-a văzut şi el pe coloni, nu putea să nu-i vadă. Acele chipuri surîzătoare, relaxate, lipsite de griji...

"Pe o astfel de lume oricine şi-ar dori să trăiască..." a mai spus Ottho.

Apoi am flecărit despre o mulțime de nimicuri, de pildă despre faptul că el, Ottho Lumox, şi-ar dori un urmaş.

"Singurătatea mă înnebuneşte, Khorma!" a strigat. "Am stat nouă ani pe planeta asta pustie. În afară de însoțitoarele temporare, n-am văzut un om adevărat. Un om în carne şi oase!"

M-a întrebat dacă îl înțeleg.

"Vreau să ştiu de ce idioții de la Departamentul de Relații Interumane nu ne lasă să facem copii cu însoțitoarele temporare!" a exclamat el cu venin, fără să aştepte răspunsul.

"Sînt numai nişte însoțitoare temporare", am spus. "Cu însoțitoarele permanente e altceva."

"Femei!" a exclamat el aproape cu dispreț.

Pînă la un punct, orice vînător e un misogin. Dar, oricum aş lua-o, un misogin e un om care n-are altă soluție decît să aştepte. Problema nu e obiectul aşteptării, problema e cine sau ce anume te condamnă la aşteptare...

"Însoțitoarele temporare n-au nici o vină, Ottho", am spus. "Ele îşi fac meseria. Profesionist. La rece. Nu se implică, pentru ele nu eşti decît un însoțitor temporar. Treaba lor e să creeze unora ca noi iluzia fericirii. Treaba ta e să aduni răşină şi, dacă eşti în stare, să prinzi viezurele. Vezi, prin urmare, cît de asemănători sîntem!"

Ottho Lumox s-a schimonosit de furie. După părerea lui, nu eram cîtuşi de puțin asemănători. Se gîndea, tot mai des în ultima vreme, să se întoarcă pe Numa sau pe Terra Nova şi să-i împuşte pe toți.

"Îi urăsc!" a rînjit el cu răutate. "I-aş ucide ca pe cîini!"

"N-ai rezolva mare lucru", am spus. "Sistemul va continua să funcționeze şi după aceea, aşa că răzbunarea nu îți va folosi la nimic. Important e sistemul, deoarece sistemul ne face să fim ceea ce sîntem, nu oamenii. Pentru mine, imbecilii ăia de pe Numa nu sînt decît nişte abstracțiuni..."

"Ba, deloc!" s-a îndîrjit el. "Nici Supraveghetorii nu-s abstracțiuni, nici instructorii de pe Terra Nova nu-s abstracțiuni. Sînt oameni vi, concreți, dovadă că ne tratează ca pe nişte sclavi!..."

Am rîs, bineînțeles. Supraveghetorii nu ne puteau intercepta, eram pe Rețea. Pentru mai multă siguranță, din cînd în cînd schimbam frecvențele. Regulamentele COMPANIEI interzic vînătorilor să comunice între ei, să se ajute unii pe alții. Acum douăzeci şi patru de ani, cînd am sosit aici, vînătorii erau ca nişte insulițe umane izolate pe suprafața acestei lumi galbene. Trei ani mi-a luat să pun la punct Rețeaua, să-i păcălesc pe Supraveghetorii care stau tot timpul cu ochii pe noi. A meritat.

"Chiar nu te bate gîndul să te retragi, Khorma?"

I-am răspuns că nu m-am gîndit încă serios la asta.

"Nu te-nțeleg, Khorma", a insistat Ottho. "Ai stat douăzeci şi patru de ani pe lumea asta blestemată şi tot nu te-ai săturat!"

"Nu m-am săturat", am admis.

"Poate că-ți prieşte singurătatea!"

"Poate."

Pe ecran, îi vedeam chipul acoperit de pistrui, nasul roşu, borcănat şi ochii verzi, ca de pisică. Are o față incredibil de rotundă, urechile roşii, ascuțite, şi un cap mare, care se sprijină pe un gît foarte gros şi foarte scurt. E urît.

"Adevărul e că vreau să dorm", a oftat, într-un tîrziu. "M-am săturat să răscolesc muşuroaiele, doar, doar voi reuşi să vînez vreun *amărît* de viezure. Nu pricep, în ruptul capului, de ce vrea COMPANIA să vînăm un viezure, dacă tot nu-l putem prinde! Cred că nici ei nu ştiu ce fel de animal e viezurele ăsta!"

"Poate nu-i animal", am spus.

"Mă rog", a comentat Ottho Lumox. "Ultima oară cînd am dat nas în nas cu el, am dormit patruzeci şi două de ore. Da' nici măcar n-am apucat să-i văd umbra!"

Începu să povestească. O avalanşă de cuvinte îi ieşeau din gură. Era din ce în ce mai nervos, mai surescitat. Era dornic de răzbunare. Îşi dădea şi el seama că echilibrul lui interior se duce pe apa sîmbetei. Cît poate suporta un vînător de viezuri, Khorma? Nu ştie nimeni. Ne uzăm ca proştii adunînd pentru *ei* substanța urît mirositoare, răşina. În definitiv, totul se învîrte în jurul somnului. Nu putem dormi, iar cînd dormim, după întîlnirea cu viezurele, sîntem aidoma unor psihopați azvîrliți pe un tărîm al tenebrelor. Visele *acelea* ne urmăresc pretutindeni, pentru că, de la prima întîlnire cu viezurele, pînă la ultima, ele se repetă într-una, e ca şi cum ar pecetlui un sentiment de dezgust ori de inutilitate absolută. Cît de mult visează un om normal, Khorma? Cîteva minute. Noi visăm într-una, ore şi ore în şir. Cine poate suporta să viseze, patruzeci de ore, aceleaşi coşmaruri ridicole, dar atît de îngrozitoare?

Neobişnuit e şi că aceste coşmaruri sînt identice. Ceea ce visezi tu, Khorma Shikab, visez eu, Ottho Lumox. Şi-n acelaşi timp, visează alte sute de vînători răspîndiți pe suprafața acestei lumi oribile. Numai ordinea se schimbă, ai zice că un manipulator de vise omniprezent şi invizibil experimentează pe noi cine ştie ce teorie absurdă. Nu prea are imaginație manipulatorul, ar trebui să inventeze altceva. Dar visele nu le inventează nimeni, ele țîşnesc dintr-o zonă a conştiinței în care noi, cu toată ştiința noastră, nu putem pătrunde. Ceva ne scapă, Khorma şi, din cîte am înțeles, noi nu ştiam asta, pînă nu ai venit tu şi ai inventat Rețeaua. Aşa mi s-a spus

şi, de bună seamă, aşa este. Ingomar Khars, vînătorul care a ocupat vizuina mea înainte ca eu să fiu debarcat pe lumea viezurilor galbeni, mi-a povestit, cu de-amănuntul, cum ai construit Rețeaua. Fără ea, am fi fost şi astăzi nişte insule plutind în derivă pe o mare necunoscută, nişte dezrădăcinați care înaintează în aceeaşi direcție, neştiind că la numai cîțiva paşi de ei sînt alți dezrădăcinați orbecăind prin acelaşi întuneric de nepătruns...

Poate că ele, coşmarurile, reprezintă ceea ce sîntem noi, vînătorii de viezuri. Faptul că ni le amintim cu atîta claritate, nu înseamnă că le şi înțelegem, că putem să le pătrundem rostul. Mă-ntreb ce visează colonii de pe Numa, instructorii de pe Terra Nova. Ce visează oare omenirea îndepărtată şi inaccesibilă care populează Pămîntul pe care eu vreau, cu ardoare, dar fără să ştiu de ce, să emigrez într-o bună zi? Ceva îmi spune că visele lor nu seamănă defel cu ale noastre. Aproape că am putea să ne considerăm privilegiați, dacă n-ar fi vorba despre coşmaruri. Iar noi, care am crescut pe Terra Nova, care nu cunoaştem alte lumi în afara celor trei prin care am trecut meteoric, noi care trăim la limita suportabilității, nu ştim care este privilegiul!

Şi care-ar fi privilegiul, Khorma? Ni s-a spus că am fost aleşi dintre miliarde de candidați, că ni s-a făcut o favoare prin această alegere, că acele miliarde de candidați au toate motivele să ne invidieze şi că de noi depinde realizarea unui vis străvechi al omenirii. Visul ar fi viezurele galben. Dar eu cred că nu e vorba despre un vis, e vorba de-o obsesie de paranoici... Îmi vei răspunde că nu-i nici o diferență între obsesie şi vis, dar, mărturisesc sincer, nu sînt capabil să îți dau dreptate. Eu presupun că în asta constă esența vînătorului de viezuri. În puterea lui de a suporta aceste coşmaruri care nu aparțin nimănui, care treptat, îl individualizează de restul semenilor săi şi sfîrşesc prin a-l transforma în insomniac. Eu mi-aduc uneori aminte de visele pe care le aveam pe Terra Nova, cînd eram încă un novice şi nu bănuiam ce mă aşteaptă aici, în lumea viezurilor galbeni. Erau visele unui țînc cu caş la gură, visele unui adolescent care-şi închipuie că poate scăpa uşor de constrîngerile la care e supus şi că poate întoarce spatele oricui fără să se gîndească la consecințe...

Da, ne-au mințit cu neruşinare. De parcă nu le-ar fi ajuns cît ne-au chinuit acolo, pe Terra Nova. O să fiți eroi, ziceau. Iar noi, ca nişte copii proşti, i-am crezut. Amintirile unui vînător încep cu Terra Nova şi sfîrşesc cu

lumea viezurilor galbeni. Dacă n-ar fi coşmarurile astea, ai crede că totul se opreşte aici. Sînt confuz, incoerent, Khorma, dar intuiesc că visele vînătorilor au o legătură cu anumite evenimente care au marcat trecutul Speciei. Care sînt aceste evenimente, nu ştiu. *Ei* nu ne-au spus nimic, există probabil o istorie oficială care nu pomeneşte nimic de asemenea evenimente tragice care-ar fi putut influența destinul a miliarde de oameni. Ai observat şi tu cu cîtă condescendență ne tratau instructorii pe Terra Nova. Ei bine, condescendența asta m-a scos întotdeauna din sărite, însă ea are o motivație. Precisă. De neclintit. Dar care? Un imbecil îşi poate permite să-şi trateze semenii cu superioritate, or colonii - ca să nu vorbesc de instructori - nu sînt imbecili. Concluzia mea e că *ei* se tem de noi, că adunarea răşinii nu e un scop în sine, ci un mijloc şi că o taină sinistră zace dincolo de aparențele pe care *ei* ni le vîră sub ochi. Abia aştept să mă întorc pe Numa, să devin, cum spui tu, un pensionar al COMPANIEI. Şi chiar dacă mă interesează, în primul rînd, răzbunarea, nu înseamnă defel că nu mă interesează adevărul...

L-am ascultat, ce puteam să fac! Şi atunci, pe loc, mi-am dat seama cît de mult îi schimbase Rețeaua pe vînători. Nu mai erau singuri pe această lume ostilă. Nu mai erau la cheremul birocratorilor COMPANIEI. Şi-n plus, aveau un secret care era numai al lor! Era oricum o victorie, fiindcă vînătorii urăsc regulamentele, urăsc instinctiv tot ceea ce ține de COMPANIE şi nu pierd o ocazie să-şi manifeste ura. Rețeaua a creat un sentiment de solidaritate, o frăție mai puternică decît toate opreliştile pe care birocratorii şi regulamentele COMPANIEI le pun de-a curmezişul comunicării între vînători şi care ignoră justificările oficialilor de pe Numa!

"Poate că aici e soluția", am spus distrat.

"Ce soluție?" m-a întrebat Ottho Lumox. Nu înțelegea.

"Vorbeam şi eu aşa...", am răspuns. După care el a spus:

"Avem un nou comandant pe Numa."

"Tim Hooskin. Fost instructor pe Terra Nova."

Da, îl cunoaşte şi el, şi lui i-a fost instructor. Îl mira doar faptul că s-a acceptat numirea unuia care nu făcea parte din corpul birocratorilor într-un asemenea post.

"Dar, la urma urmei, nu e relevant", a spus rîzînd Ottho Lumox.

Avea dreptate, nu e relevant. Dacă ceea ce numim noi competență sau pricepere presupune o doză mai mică sau mai mare de cinism, înseamnă că

băieții cu ochi albaştrii care conduc COMPANIA au avut de grijă să numească un om competent în funcția de comandant al bazei de tranzit. Tim Hooskin era omul potrivit la locul potrivit.

"E bătrîn", am spus. "Să tot aibă vreo şaizeci şi cinci de ani."

Ottho Lumox a făcut ochii mari.

"Nici vorbă", zicea el. "Abia dacă a împlinit patruzeci!"

Pozam pe neştiutorul. Îl mințisem, nu-i spusesem că vorbisem deja cu Tim Hooskin. Am jucat teatru, n-am avut încotro. Îl mințisem chiar şi atunci cînd îi spusesem că Tim Hooskin are şaizeci şi cinci de ani... Ce să-i fi spus? E dezolant să nu poți rosti anumite cuvinte, să trebuiască mereu să te învîrți în jurul vorbelor şi să ascunzi bănuiala teribilă care te roade pe dinăuntru, sentimentul că şti ceva esențial dar nu ai voie să-l destăinui, să-l scoți afară din tine pentru nimic în lume... I-am răspuns că, acum douăzeci şi patru de ani, Tim Hooskin *avusese* deja patruzeci de ani. Prin urmare, ori el, Ottho Lumox, nu fusese instruit de acest Tim Hooskin, ori nu vorbeam de una şi aceeaşi persoană. La care el a venit cu contraargumentul că la fel de bine mă puteam înşela chiar eu, Khorma Shikab, deoarece nu scrie nicăiri că acest Tim Hooskin e una şi aceeaşi persoană care, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, mă instruise pe Terra Nova şi avea deja patruzeci de ani.

"Ar fi o premieră", spunea el. "Pentru vînătorii de viezuri, ar fi un dezastru. O să scoată untul din noi!"

Pe neaşteptate, a schimbat vorba.

"Zonele Negre, Khorma. Nimeni nu ştie ce-i acolo." A şovăit înainte să continue. "Nici COMPANIA nu ştie. Ar da tot aurul de pe lume ca să afle. Dar asta n-o să se-ntîmple niciodată."

"Da", îl aprob, "asta n-o să se-ntîmple niciodată!"

Am ştiut imediat la ce se gîndeşte. La vînătorii care dispar fără urmă în Zonele Negre. Varoni. Hughes. Lampers. Adam Doria. Santos. Cinci în ultimele trei luni. Pe ceilalți nu-i mai pun la socoteală... Care va să zică, el, Ottho Lumox, e ispitit de Zone. E de rău, prietene! Împotriva acestei ispite nu poate lupta nimeni, e ca o piază rea care te urmăreşte pretutindeni, care-ți sleieşte sufletul şi te preschimbă în neom. Fugi, pleacă încotro vezi cu ochii! Întoarce-te pe Numa şi trăieşte-ți liniştit zilele care ți-au mai rămas! Repede, pînă nu e prea tîrziu!

"Crezi că sînt morți, Khorma?"

"Nimeni nu ştie, Ottho!

... Asta a fost ieri. Acum stau întins pe peluză şi privesc cerul acoperit cu nori pufoşi şi galbeni. Un turbion de aer cald răvăşeşte frunzişul castanilor plantaţi de Ehko în apropierea vizuinei. Apuc un fir de iarbă şi-l strecur între dinţi. Îl strivesc. E amar ca fierea. Mă ridic în capul oaselor şi, în treacăt, arunc o privire pe ecranul scanarului telemetric. Încremenesc. Undeva, dincolo de bornele care marchează Perimetrul de Siguranţă, cam la jumătatea distanţei dintre vizuină şi limita sudică a Zonei Negre IV, a apărut un colţ de granit şi, lîngă el, un muşuroi nou-nouţ, mare cît toate zilele. S-au ridicat din măruntaiele pămîntului, au crescut în vreme ce eu... Nu-mi duc gîndul pînă la capăt. Dintr-un salt, sînt în picioare...

O iau la fugă spre vizuină. Uşa se deschide singură. Abia am timp să-l observ pe Ehko proţăpit dincolo de prag. Braţul robotului spintecă aerul şi se opreşte la nouăzeci de grade, în direcţia muşuroiului.

"Şefu', au ieşit!"

Trec pe lîngă el val vîrtej. La intrarea în hangar, dau peste Milo şi Sato care se luptă din greu cu harnaşamentele şi muniţia. Pe standul de lucru, cochilia e pregătită, aşa că mă arunc înainte.

"Configuraţia muşuroiului", zice Milo şi-mi întinde harta. "2016, identic cu 2015."

Numa. Baza de tranzit (I)

Collembolezul care mă întîmpină în dimineaţa zilei de 17 ianuarie pe peronul liniei de andocare nr. 7 a Bazei de tranzit de pe Numa are într-adevăr înfăţişarea unui VIP internaţional: fruntea înaltă, aruncată peste sprîncenele negre şi arcuite, ochi albaştri, inexpresivi, buzele răsfrînte deasupra unei bărbii albicioase, rotunjită ca un ou de porţelan pictat. Constat cu plăcere că reprezentările tridimensionale pe care mi le-a pus la dispoziţie Informatorul COMPANIEI sînt exacte: noul meu subaltern, uriaşul stafidit şi manierat din faţa mea, nu-i decît o grămadă de paradoxuri existenţiale îndesate într-un combinezon negru, cu manşon şi guler galben - uniforma birocratorilor de rang superior.

Întinde spre mine o mînă lipsită de vlagă, aproape transparentă.

"Dr. h.c. Victor Amogon Sekel. Birocrator, şef de stat major al Bazei de tranzit, membru în Consiliul Directorilor COMPANIEI... La dispoziția dumneavoastră!"

Reuşesc să-mi reprim hohotul de rîs care creşte în mine ca o nălucire absurdă. Imaginați-vă ce stupizenie! Vezi un ins despre care zici: plesneşte de inteligent, are o sumedenie de calități, e bărbat în toată regula şi cînd colo... Dr. h.c. Victor Amogon Sekel, adjunctul meu de pe Numa, această *aberație a naturii*, are voce de femeie. Adică dacă nu l-ai vedea, dacă te-ai mulțumi numai să-i asculți vocea...

"Tim Hooskin", răspund într-un tîrziu. "Fără nici un dr. h.c.!"

Victor Amogon Sekel face un pas înainte, arborează poziția oficială, o mină compusă la comandă, surîzătoare şi totuşi glacială, de parcă ar participa la dezhumarea unui cadavru. Arunc bagajele pe rulanta din stînga şi păşesc în interiorul cadrului metalic. Scanerul îmi scotoceşte anatomia, îmi răscoleşte cu dibăcie ficatul, intestinele, rărunchii, iar eu aştept cuminte, cumințel ca răscolirea să se termine, iar blestemata de maşinărie să elibereze avizul de intrare pe teritoriul sfînt al civilizației.

În sfîrşit, pe ecranul tridimensional apare scris cu litere de-o şchioapă:

SUBIECT: TIM HOOSKIN
CODUL NUMERIC DE IDENTIFICARE: 0454647
AVIZ FAVORABIL
CONDUCEREA COMPANIEI VĂ DOREŞTE STAȚIONARE PLĂCUTĂ

"Pe aici."

VIP-ul internațional, grămada de paradoxuri existențiale alunecă spre ieşire. O iau pe urmele lui, ignorînd trăncăneala savantă a maşinăriei care tocmai mi-a examinat structura moleculară şi care tocmai a constatat că mulțimea de implanturi Tim Hooskin corespunde întru totul standardelor şi regulamentelor COMPANIEI.

LUCRURILE PERSONALE SE RETURNEAZĂ LA DESTINAȚIE
CONDUCEREA COMPANIEI VĂ MULȚUMEŞTE PENTRU ÎNȚELEGERE

Pornim de-a lungul unui tunel care se intersectează cu alte tunele orizontale, care la rîndul lor se intersectează cu o mulțime de nişe, coridoare şi intrînduri dispuse în plan înclinat. Un labirint. Unul adevărat. Ici, colo, zăresc uşi de ascensoare numerotate, cu tot felul de blazoane şi inscripții bizare desenate pe canaturile groase şi lustruite, ca nişte basoreliefuri prost executate.

Vocea plată, care izbucneşte ca o tornadă de decibeli din megafoane invizibile, mă năuceşte cu explicații.

BAZA DE TRANZIT NUMA ESTE PROPRIETATEA EXCLUSIVĂ A COMPANIEI

VĂ RUGĂM SĂ RESPECTAȚI CU STRICTEȚE INSTRUCȚIUNILE COMANDAMENTULUI

Ne pomenim într-o încăpere largă, dreptunghiulară, în care se pătrunde trecînd printre două batante masive, situate la capătul unor scări rulante, paralele, care se mişcă în ambele sensuri. Tunelul lateral se termină într-un fel de anticameră, un fel de antreu cu pereți translucizi şi tavanul ca o ogivă. Un angajat al COMPANIEI, îmbrăcat din creştet pînă-n vîrful tălpilor în albastru - culoarea funcționarilor de rang inferior - se strecoară grăbit pe lîngă noi. O linie de hiper-metrou.

Şi aici, ca pretutindeni, peronul e pustiu. Nu se vede țipenie de om. Deasupra batantelor, un panou uriaş, pe care se citesc la repezeală:

SECTORUL IV C
NIVEL DE SECURITATE 1

Şi dedesupt:

STAȚIA DE TRANSFER 027 IV
NUMAI PENTRU UZUL PERSONALULUI AUTORIZAT

"Sectorul acesta", explică afectat dr. h.k. Victor Amogon Sekel şi surîde cu subînțeles, "sectorul acesta este utilizat numai de birocratorii COMPANIEI.

Zona este protejată, nu se intră şi nu se iese fără codul numeric de identitificare."

"Codul numeric de identificare?" întreb. E din ce în ce mai straniu.

"Codul numeric de identificare", repetă vocea feminină a VIP-ului internațional. "L-ați văzut adineaori, la sosire!"

"Ah, da." Sînt nedumerit. "Nu ştiam că există."

"Bineînțeles că există".

"Şi la ce foloseşte?"

"Fiecare angajat al COMPANIEI are propriul său cod numeric de identificare."

"Bineînțeles."

E ca la teatru. Unul vorbeşte, celălalt ascultă, apoi celălalt vorbeşte, după care o luăm de la capăt.

"Unde sînt oamenii?" întreb ca să schimb subiectul.

"Lucrează. Din cîte vă puteți da seama, ne aflăm într-un loc de unde putem atinge orice punct al Bazei."

"Şi ceilalți?"

"Vă referiți desigur la pasagerii obişnuiți, la vizitatori! Aceştia nu au acces la liniile de andocare din acest sector. Şi apoi, în perioada asta avem foarte puțini vizitatori. Majoritatea călătorilor sînt coloni care folosesc Baza ca punct de tranzit. Sînt oameni care au învățat să respecte regulile, care vin cu lecția gata învățată. Pentru ei COMPANIA a construit două linii auxiliare de andocare. Restul liniilor sînt pentru uzul cargourilor care transportă răşina..."

Batanta în formă de semicerc se deschide fără zgomot. În stînga, la capătul unui intrînd luminat de flotoare, zăresc o uşă blindată, imensă, confecționată din cel mai pur şi mai rezistent oțel fibros.

Un banner electrooptic pe care literele strălucitoare aleargă de la dreapta spre stînga.

> SECTORUL VB - NIVEL DE SECURITATE O - ACCESUL INTERZIS CU EXCEPȚIA PERSONALULUI AUTORIZAT - VĂ RUGĂM PREZENTAȚI PERMISUL DUMNEAVOASTRĂ SPECIAL!

"Aici locuiesc pensionarii COMPANIEI", îmi explică ritos dr. h.k. Victor Amogon Sekel.

"Pensionarii COMPANIEI?"

"Foştii vînători, desigur. Presupun că aţi fost informat în legătură cu această chestiune delicată, chestiune pe care orice funcţionar al COMPANIEI o consideră, ca să zic aşa, prioritară..."

Încă o ciudăţenie! Bineînţeles că *nu* am fost informat. Dr. h.c. Victor Amogon Sekel se uită la mine ca la o fiinţă venită din altă lume.

"Bieţii primitivi, după experienţele terifiante pe care le trăiesc *acolo*, pe lumea viezurilor galbeni!..."

Se opreşte brusc şi-mi aruncă, din nou, privirea aceea plină de subînţelesuri. Observ că bărbia albicioasă a adjunctului meu de pe Numa se mişcă înainte şi înapoi ca un fierăstrău mecanic.

"Ce înseamnă PERMISUL DUMNEAVOASTRĂ SPECIAL?"

Îmi răspunde după un timp:

"Procedurile standard de acces necondiţionat au fost stabilite încă de pe vremea cînd COMPANIA nu era decît o corporaţie obscură, controlată de Naţiunile Unite şi Consiliul Mondial pentru Cooperare. Permisul special de acces îi conferă posesorului dreptul de intra nestingherit în orice sector al Bazei de tranzit."

"Nu-i un răspuns", constat maliţios.

"E singurul", mă corectează cu promptitudine dr. h.c. Victor Amogon Sekel şi, după felul cum pronunţă cuvintele, înţeleg numaidecît că noul meu subaltern se străduieşte din răsputeri să dea vocii sale un timbru convingător şi solemn.

Nu înţeleg. Îi spun că, la urma urmei, permisele astea speciale nu constituie defel preocuparea mea principală. Totuşi, ar fi interesant de aflat cine le eliberează.

"Consiliul Directorilor COMPANIEI", îmi raportează sec grămada de paradoxuri existenţiale. "Mai exact, maestrul Isaac Bose în persoană".

Un salt şi hiper-metroul se opreşte brusc. Batantele lunecă silenţios în lateral şi văd înainte spaţiul larg al unei catacombe uriaşe.

CENTRUL DE COMANDĂ AL BAZEI DE TRANZIT NUMA

Coborîm direct pe peronul acoperit cu dale de marmoră neagră şi trecem printre şirurile de colonade care împart catacomba în mai multe nave. Deasupra noastră, flotoarele împrăştie raze multicolore, mănunchiuri de lumină care se rotesc asemenea unor rozete cu miliarde de fețe translucide.

O intrare.

NIVEL DE SECURITATE O
VĂ RUGĂM PREZENTAȚI PERMISUL DUMNEAVOASTRĂ SPECIAL

Ochiul verde, sticlos, din dreapta batantei clipeşte sacadat, apoi se colorează în roşu intens. VIP-ul internațional scoate din buzunarul combinezonului o cartelă transparentă pe care lucesc, asemenea unor licurici minusculi, mai multe şiruri de puncte verzi-albastre care dispar şi reapar la intervale scurte, egale, dînd senzația optică de mişcare continuă, în spirală. Cartela dispare în fanta care despică ochiul sticlos în două semisfere.

SUBIECT: VICTOR AMOGON SEKEL
CALITATEA: ŞEF DE STAT MAJOR AL BAZEI DE TRANZIT NUMA
INTRARE ACCEPTATĂ

Uşa se deschide în plan vertical şi am timp să arunc o privire. Un antreu destul de spațios, plin cu obiecte decorative, cu vaze mari cu cactuşi. Doi ciberi de întreținere îşi fac apariția dintr-o încăpere laterală şi se opresc aproape de picioarele noastre, zumăzăind ca două albine care aşteaptă ordinele reginei.

"Apartamentul dumneavoastră", rosteşte dr. h.c. Victor Amogon Sekel. Vrea să continue, dar se răzgîndeşte, îşi vîră mîna adînc în buzunarul combinezonului, scoate de acolo o cartelă identică cu cea utilizată de el adineaori şi mi-o întinde.

"Permisul dumneavoastră special de acces necondiționat."

Muşuroiul 2016 (I)
Înregistrare de campanie

... Tunelul se strîmtorează imediat ce dau colțul, astfel că înaintarea devine, practic, imposibilă. Un stăvilar. Stalactitele şi stalagmitele blochează complet galeria, e cu neputință să mă strecor printre ele fără să nu provoc o prăbuşire în lanț, fără să nu mă trezesc prins în cursa pe care am sperat s-o evit în ultimul moment, ca un şoarece care, deşi intuieşte pericolul, nu renunță la bucățica de caşcaval unsă cu otravă. În vremea asta, cochilia e din ce în ce mai strîmtă, din ce în ce mai murdară, iar mişcările îmi sînt din ce în ce mai greoaie, mai lipsite de coerență şi precizie. Sînt înarmat pînă-n dinți, am pe mine cîteva chintale de muniție, plus o mulțime de generatoare, lansatorul de grenade, mitraliera de 14,62 mm, puls-laserul, laserul-globular, dezintegratorul, mă rog, tot ce-a putut inventa omenirea în materie de asasinat cu ridicata, arăt ca o mumie ambalată în fibrometal, sînt apărat de scuturi impenetrabile, şi totuşi, stau lipit cu spatele de zidăria pe care se preling dîre subțiri de răşină lichidă şi nu am curajul să înaintez, mă prefac că totul e în regulă, numai ca să-mi adorm cumva instinctul de conservare care îmi ordonă să fac stînga-mprejur şi să dau bir cu fugiții. Transpirația îmi curge şiroaie pe față, filtrele biomecanice abia mai reuşesc să rețină mirosul acela înăbuşitor de răşină, mirosul viezurilor galbeni, dar ştiu bine că n-am să le opresc, fiindcă luminița roşie de pe ecranul vizetei îmi arată că rezerva de oxigen din rezervoarele auxiliare a scăzut aproape de nivelul critic...

Ceața din tunel s-a risipit demult, aşa că pot număra liniştit picăturile de *acid* care lunecă de-a lungul stalagmitelor, *de jos în sus*, parcă bătîndu-şi joc de gravitația care mă ține legat de sol, dar care pentru ele nu există, pot vedea cum plutesc uşor prin atmosfera rarefiată, cum izbesc tavanul, preschimbate într-o aluviune galbenă, destul de asemănătoare cu argila sulfuroasă de pe Numa. Roboții au rămas în urmă, la intrarea în galerie. În căşti, vorbăria lui Ehko nu mă mai amuză ca atunci cînd, în atmosfera primitoare, familiară a vizuinei, îmi explică secretele universului, acum mă calcă pe nervi, în cel mai fericit caz, mă lasă rece. Încet, ca un moşneag bolnav de reumatism, mă las pe vine, îmi pregătesc armele. Un declic. Puls-laserul. Laserul globular. Dezintegratorul. Alt declic. Aruncătorul de grenade şi mitraliera. Iau poziție de tragere, fixez ținta şi apăs pe declanşator. O avalanşă de lumină şi flăcări se năpusteşte în direcția stăvilarului, peste stalactitele şi stalagmitele care explodează în miriade de schije multicolore. Pulberea rezultată din explozie se depune pretutindeni, acoperind totul cu un

strat gros de funingine portocalie. Funinginea se oxidează rapid, în două, trei minute portocaliul a dispărut, s-a transformat în cărămiziu, apoi în galben.

Calea e liberă, deschisă, ca o şosea cu sens unic. Mă ridic de pe vine, eliberez declanşatorul şi, dintr-un salt, mă pomenesc dincolo de fostul stăvilar. Înaintez. Undeva, în stînga, trebuie să fie un coridor lateral, un tunel care leagă galeria principală de galeriile situate la periferia "muşuroiului". Mă opresc. Examinez, cu atenție, zidăria umedă, acoperită cu un strat subțire de răşină. Nici o intrare. Tunelul de legătură a dispărut, vreau să spun: nu mai este acolo unde trebuia să fie, s-a *evaporat pur şi simplu!* Prin urmare, gîndesc, Milo s-a înşelat. 2016 nu e identic cu 2015.

Brusc, transmițătorul începe să vibreze, să emită paraziți foarte asemănători unor gîfăituri de bătrîn asmatic. În căşti, vocea lui Ehko se dezlănțuie ca o morişcă stricată:

"Face ce face şi s-au strică. Orătania. Marțafoiul. Grămadă de fier roşii. Furnalul te mîncă, bre! Strigoi cu roate!"

"Defecțiune la căruciorul mobil", intervine, în cele din urmă, Milo. Vrea să-mi explice în ce constă respectiva defecțiune, dar Ehko îi dă-nainte cu poezia:

"Putregai în tot regula! S-au dus pe copcă munca noastre!"

"Axul convertor", mă lămureşte Milo. "Au explodat sateliții."

Nu-mi place deloc. E a treia oară cînd se întîmplă una ca asta, mai precis: a treia oară în ultimele două luni. Ultima dată cînd am cerut înlocuirea căruciorului mobil, un oarecare Vasky, sau Masky, sau Lasky, naiba să-l ia cu numele lui cu tot, mi-a răspuns înțepat: venerabile, problema e ca şi rezolvată, în conformitate cu standardele oficiale, omenirea produce de zece ori mai multe asemenea aparate decît au nevoie toți vînătorii din univers. De rezolvat însă nu s-a rezolvat nimic.

"Cîte butoaie ați încărcat?" întreb.

"Şapte", răspunde Milo.

"Încă trei şi vă retrageți spre baza mobilă!"

"Asta se pot", admite Ehko. "E cam multe, dar se pot!"

Cîțiva metri şi galeria începe să se lărgească, dar, în acelaşi timp, observ, cu nelinişte, că tunelul şi-a modificat înclinația față de orizontală. E clar, am intrat într-o "pîlnie" - o cornişă ascendentă, orientată probabil spre unul din versanții sudici ai muşuroiului. Sub cochilie - şi asta e a doua

observație care mă nelinişteşte - terenul a devenit lunecos ca gheața (În asemenea momente chiar îi invidiez pe navigatorii COMPANIEI care, de cînd lumea, nu fac altceva decît să apese pe butoane, cocoțați în fotoliile lor cu suspensii şi să ne înjure ori de cîte ori li se pare nu respectăm procedurile-standard!).

Citire pe ecranul din partea stîngă a vizetei. Sato, singurul cyborg neumanoid din toată galaxia care nu vorbeşte, o relicvă preistorică veritabilă, îmi comunică următoarele: CYBELA S-A PLASAT PE ORBITĂ STAȚIONARĂ. LA 14.55, ORA LOCALĂ, SE LANSEAZĂ TRANSPORTORUL. ÎNTÎLNIRE PE AERODROM, CEL MAI TÎRZIU LA 16.25. Apoi îmi transmite mesajele. Sînt două. Primul, codificat, nesemnat, nedatat, o criptogramă fireşte, expediată prin subspațiu de drăguțul de Tim Hooskin: ATENȚIE LA VIEZURELE CU ARIPI. Punct. Al doilea, tot de la drăguțul de Tim Hooskin şi tot prin subspațiu, de data asta însoțit de semnătură, redactat pe un ton foarte categoric, aproape oficial: DISPOZIȚIE DIN PARTEA CONSILIULUI DIRECTOR AL BAZEI DE TRANZIT NUMA. REEXAMINARE DE RUTINĂ 023B. PROCEDURA-STANDARD SE APLICĂ ÎNCEPÎND CU 0134527. TIM HOOSKIN.

Aşadar, băieții cu ochi albaştrii, birocratorii, îmi vor, nici mai mult, nici mai puțin, capul. Înseamnă că ori am reuşit performanța inimaginabilă de a-i călca pe codiță pe mahării care conduc COMPANIA, ori, pur şi simplu, Supraveghetorii au decis reexaminarea subsemnatului pe considerentul că douăzeci şi patru de ani petrecuți în lumea viezurilor galbeni trebuie să mă fi uzat suficient pentru a conchide că sînt, ceea ce s-ar chema, o epavă umană. Treaba cu mahării n-are nici un temei logic, e doar o speculație. Oricum, nici dracu' nu ştie ce înseamnă procedura-standard de reexaminare 023B. Pînă azi n-am avut de-a face decît cu reexaminări de tip C sau D, care se aplică vînătorilor de viezuri din şase în şase ani. După cum nici dracu' nu ştie de ce Tim Hooskin, un domn foarte distins şi plin de spirit, care ține cu tot dinadinsul să-mi apere mie pielea, vrea să mă scoată basma curată dintr-o afacere care miroase de la o poştă a lucrătură de oameni subțiri.

Recunosc cinstit, Tim Hooskin e un individ cît se poate de cumsecade, îndeosebi în ultima vreme, de cînd l-au lovit aşa, netam, nesam, remuşcările. Mesajul lui, ATENȚIE LA VIEZURELE CU ARIPI, l-am interpretat totuşi cît se poate de corect. De fapt, nu l-am interpetat, l-am "adoptat" *ad literam*, fiindcă viezurele cu aripi sînt eu, Khorma Shikab, iar tălmăcirea exactă a mesajului,

ATENȚIE LA TINE, sună a avertisment, un fel de ultimatum. Penibil. Să zicem că relațiile dintre mine şi actualul comandant al bazei de tranzit de pe Numa au evoluat surprinzător, grație unor circumstanțe nu neapărat legate de specificul muncii noastre, ci mai degrabă de un anume eveniment - şi-aici mă refer la ultima noastră discuție, discuția avută înaintea festivităților de absolvire a Colegiului Excepțional de pe Terra Nova. În ce mă priveşte, remuşcările astea mă lasă rece. Omul are însă o mulțime de idei fixe, însuşite, pare-se, de la un oarecare Iaoton Joshu, tipul de imbecil perfect, un paranoic care vedea pretutindeni numai conspirații, îmi închipui că şi pe maică-sa o suspecta de porniri antisociale, anti...

Am trecut de capătul "pîlniei". Păşesc înainte, tot înainte, plictisit, nehotărît, înjurîndu-i printre dinți pe birocratorii care m-au trimis în acest infern, pe Tim Hooskin şi Iaoton Joshu, pe toți navigatorii COMPANIEI care, în clipa de față, scrutează infinitatea spațiului stelar din fotoliile lor cu suspensii, îi înjur chiar şi pe nefericiții aceia de Supraveghetori care trăiesc asemenea unor lilieci singuratici, cuibăriți în capsulele din interiorul sateliților ce survolează lumea viezurilor galbeni, oameni a căror singură vină este aceea de-a se fi născut într-un univers în care cei mari şi puternici îi transformă pe cei mici şi slabi în instrumente docile şi neajutorate. Pe urmă, gîndesc, instrumentele îmbătrînesc, nu mai sînt de folos nimănui. Într-o zi, un nenorocit de birocrator va accesa fişierul cu datele tale personale, îl va citi pe-ndelete, îți va răscoli fără milă trecutul, prezentul şi viitorul, după care va ajunge la concluzia că nu mai eşti bun de nimic, că e de competența, ba chiar de datoria lui să recomande Consiliului Director al COMPANIEI pensionarea ta, invocînd cine ştie ce pretext absurd, spre exemplu faptul că, la ultimul transport, în loc de treizeci de containere, ai trimis doar douăzeci şi nouă... Rămîne de văzut ce-i cu reexaminarea asta... Şi-n vreme ce gîndurile mele zboară aiurea, remarc, în treacăt, că gheața dedesupt a dispărut, că tavanul şi calea de acces sînt acoperite de un material vîscos care fierbe, ca o mocirlă galbenă în care colcăie viermii.

Instantaneu, mă opresc. Vreau să aprind proiectoarele, să văd ce-i cu mîzga de la picioarele cochiliei, dar, spre surprinderea mea, contactele nu funcționează. Contactele, nu proiectoarele. Totuşi, nu înțeleg ce se-ntîmplă. Încerc să mă calmez, să profit de vizibilitatea relativ bună, aşa că mă apuc să studiez terenul. Pereții galeriei şi-au modificat înfățişarea, arată ca un

basorelief prost executat, din care răsar tot felul de monştrii antideluvieni, figuri mitologice şi capete de animale fantastice - o mulțime de protuberanțe şi crăpături care se intersectează, favorizînd acumulările de răşină care cresc, cresc într-una, ca nişte buboaie oribile pe fața stafidită a unui lepros...

Mesaj de la Sato: MILO ŞI EHKO S-AU ÎNTORS LA BAZA MOBILĂ. Apoi intervine Milo care mă anunță că a preluat comanda bazei, că totul e în regulă şi că cele 10 containere cu răşină au fost încărcate în cala aeromobilului. Îi spun să se desprindă, să ia altitudine şi să fixeze aparatul la cel mult patruzeci de metrii de sol. Nu pricepe. Repet comanda. E clar, nu mă mai aude. În căşti, răsună într-una paraziții aceia, ca o horcăială de bătrîn asmatic.

"Treizeci de secunde pînă la impact" mă avertizează, pe neaşteptate, vocea perfect neutră a computerului de bord.

Mă apucă greața. Abia am timp să observ că ecranul radarului s-a umplut de puncte roşii, fosforescente. GÎNDACII. De unde dracu' au apărut? Sînt mii, zeci de mii. Se deplasează cu o viteză halucinantă, incredibilă. Vin drect spre mine, printr-un tunel situat undeva, mai la dreapta mea. Îmi simt tîmplele zvîcnind dureros, de parcă cineva mi-ar fi bătut nişte piroane ascuțite în cap. Fără să vreau, mă gîndesc că degeaba am trăit douăzeci şi patru de ani în lumea asta îngrozitor de ostilă, degeaba i-am scotocit ungherele şi ascunzişurile - cu excepția zonelor interzise, fireşte - dacă tot nu reuşesc să-mi reprim teama care mă zgîlțîie ca o furtună pe dinăuntru.

Isaac Bose, Preşedintele Consiliului Directorilor COMPANIEI

Au trecut mai bine de 48 de ore de cînd micul transportor al COMPANIEI, cu fuselajele lui de un ocru aprins, m-a debarcat pe Numa direct pe linia de andocare nr. 7 - şi pentru cele o sută douăzeci şi şapte de implanturi ale maestrului în arta supraviețuiri Tim Hooskin, acest interval a constituie o lungă şi obositoare pierdere de vreme. După ce m-am despărțit de dr. h.c. Victor Amogon Sekel, m-am instalat în noul apartament, nu înainte de-a renunța la cei doi ciberi care mă enervau cu sporovăiala lor lipsită de sens. I-am expediat de urgență la serviciul administrativ. I-am avertizat pe tehnocratorii care se ocupă cu întreținerea spațiilor de locuit ca, pe viitor, să mă scutească de prezența oricărui tip de ciborg, fapt care a stîrnit un val de

proteste din partea administratorului-şef. L-am potolit rapid, i-am explicat că nu-mi plac ciborgii, nici chiar cei din ultima generație (mă gîndeam deja la Iulia) şi mi-am văzut de ale mele. Punctul culminant al acestor 48 de ore l-a constituit aşa-numita ceremonie de investire - ceremonie care a durat aproximativ o oră, de la 12.30 la 13.30, ora locală. Acum e 13.45. Festinul propriu-zis nu-l mai iau în calcul întrucît e în plină desfăşurare, se cunoaşte ora la care a început, nu se cunoaşte ora la care se va termina. A fost teribil de plictisitor, deşi evenimentul în sine a avut şi are mai degrabă un aer monden, decît unul oficial. Am făcut uz de toate cunoştințele mele de etichetă, m-am comportat ca un gentleman desăvîşit, în ciuda drăcuşorului care îmi cere imperativ să comit o mitocănie, să jignesc auditoriul cu vreo replică "decupată" din limbajul grobian de pe Terra Nova. N-am făcut-o, m-am abținut. Deocamdată. În aula în care a avut loc investirea şi unde se desfăşoară festinul sînt prezenți mai toți birocratorii Bazei, cu însoțitoarele lor cu tot, unii şi-au adus pînă şi progeniturile îndopate cu implanturi, absentează doar cei plecați în concediu sau cei care asigură derularea activităților de rutină. Oamenii au fost şi sînt exagerat de binevoitori, oameni de lume subțiri şi binecrescuți, îmi strîng mîinile cu o căldură care mă face să transpir abundent, îmi dau sfaturi peste sfaturi, într-un cuvînt plesnesc de fericiți şi mulțumesc cerului şi Consiliului Directorilor COMPANIEI pentru inspirata decizie de-a numi în funcția de comandant al Bazei un fost instructor de colegiu, fie el şi unul excepțional.

Surpriza a constituit-o, bineînțeles, apariția inopinată a maestrului Isaac Bose, preşedintele în exercițiu al Consiliului Directorilor COMPANIEI (PCDC), cea mai puternică ființă din Universul acesta populat cu oameni de toate dimensiunile, de toate mărimile, alfa şi omega COMPANIEI, omul care, cînd strănută, fac pe ei toți birocratorii Consiliului Mondial împreună cu tăticii, mămicile, frații, surorile, însoțitoarele, copiii şi copiii copiiilor dumnealor. Birocratorilor Bazei nu le-a venit să-şi creadă ochilor. O asemenea cinste n-a pupat neam de neamul meu, onorabilul supermaestru a intrat în sală neanunțat, sub privirile uluite ale birocratorilor autohtoni, a înmînat netrebnicului de Tim Hooskin sigiliul, însemnele funcției de comandant, în vreme ce asistența şuşotea indignată, dar mimînd o admirație vecină cu consternarea, cine-i bre amărîtul ăsta de se aruncă după el cu atîtea onoruri, de unde vine şi ce-a făcut, apoi supermaestrul şi-a început

cuvîntarea, a fost nemaipomenit discursul, presărat cu expresii diafane care stîrneau entuziasmul participanților, a-a, ia să vedem, Tim Hooskin, un bărbat aşa şi pe dincolo, o mîndrie a Rasei, un specimen reuşit dintr-o mulțime de puncte de vedere, o creatură înzestrată cu o sumedenie de calități, iată de ce COMPANIA l-a preferat dintre alți o mie de candidați la postul de căpetenie locală, o alegere inspirată fără-ndoială, care probează clarviziunea Consiliului Directorilor COMPANIEI. Îi dorim noului comandant o carieră de excepție, multă sănătate şi putere de muncă. Dac-ar fi să mă iau după aparențe, aş trage numaidecît concluzia că, datorită intervenției maestrului, neîncrederea birocratorilor în calitățile de conducător ale subnumitului Tim Hooskin a fost pur şi simplu spulberată. Nu e aşa. Un birocrator nu are încredere decît în alt birocrator, pentru banalul motiv că un om întreg nu poate fi, prin definiție, decît birocrator, toți ceilalți fiind numai nişte copii palide şi nereuşite ale prototipului ideal. Care prototip ideal este, desigur, birocratorul, birocratorul COMPANIEI în special. Iar cele o sută douăzeci şi şapte de implanturi cu care am fost blagoslovit prin bunătatea ilustrului Jermiah Kohn şi a foarte onorabilului meu părinte, M. Hooskin, nu definesc un birocrator, definesc un instructor în arta supraviețuirii, un nenorocit de educator de vînători de viezuri.

A urmat, fireşte, discursul subnumitului Tim Hooskin. N-a fost ceva pregătit dinainte, nu prea am ştiut ce să le spun acestor oameni. În timp ce vorbeam, mă întrebam ce aşteaptă ei de la mine, mă întrebam ce hram poartă aceşti indivizi plictisiți, sastisiți de propria lor existență. Am simțit instinctiv că nu sînt impresionați de ceea ce văd. Aşa că am vorbit ca să nu tac, la-ntîmplare, încercînd măcar să le cîştig bunăvoința. Nu am reuşit. Cînd am isprăvit discursul, asistența a răsuflat uşurată. Sînt deci cel de-al 56-lea dobitoc instalat în această funcție, n-am ceea ce s-ar chema o imaginație debordantă şi, se vede treaba, ori de cîte ori casc gura, spun doar platitudini. Pe deasupra, nici nu fac parte din corpul birocratorilor. Aşa că m-am resemnat, conştient că trebuie să suport cu stoicism disprețul subalternilor pe care, la rîndul meu, trebuie să-i disprețuiesc fiindcă altfel voi înnebuni cu siguranță. După toate aparențele, festinul se va prelungi mult peste ora prevăzută inițial, toată lumea se pupă cu toată lumea, mă gîndesc, cu groază şi plăcere, la patul care mă aşteaptă în noul meu apartament, noroc că mă voi *odihni* singur, că nu voi fi obligat să privesc, minute în şir, fața albă,

descompusă de *somn* a Iuliei. Vreau să mă retrag, dar o mînă puternică mi se lasă uşor pe umăr. Maestrul Isaac Bose. Cu o înclinare a capului, Preşedintele Consiliului Directorilor COMPANIEI mă invită în biroul său.

"Ia loc, comandante". Maestrul maeştrilor Isaac Bose, cel mai puternic dintre muritori, îmi face semn, arătînd spre fotoliul cu suspensii din faţa sa. "Aici putem discuta în linişte".

Îi mulţumesc pentru amabilitate şi mă aşez cu spatele la glisanta care se deschide brusc. Secretara maestrului, o tînără zveltă, înaltă, cu o figură ştearsă, inexpresivă, se strecoară ca o umbră şi pune pe măsuţa dintre noi o sticlă de coniac şi două pahare.

"Nedumerit?"

"Oarecum."

"Depinde la ce anume te referi, comandante", rîde dr. h.c. Isaac Bose. "Ca să şti şi dumneata: am un birou foarte confortabil şi foarte special amenajat pe fiecare din lumile controlate de Consiliul Directorilor COMPANIEI."

Îl privesc cu atenţie. De aproape, pare şi mai uriaş decît pe ecranul tridimensional. PCDC e un ins spătos şi foarte înalt, cu o faţă stacojie, acoperită de pete vineţii, amănunt ce dă înfăţişării sale un aspect respingător şi hilar totodată. Are o sută şaizeci şi nouă de ani, dar arată ca un primitiv de patruzeci. Rîde mult şi cu zgomot, iar vocea lui de bariton explodează mereu ca amplificată de megafon.

"Într-adevăr", zic. "Aveţi un birou foarte confortabil şi foarte special amenajat, maestre. Totuşi, nu la asta mă gîndeam. Prezenţa dumneavoastră a constituit o surpriză şi pentru ceilalţi angajaţi ai Bazei!"

"Una plăcută sper".

Dau din cap afirmativ, dar nu scot o vorbă. Sînt curios să văd ce urmăreşte. Încăperea e într-adevăr confortabilă şi amenajată cu mult gust: trei fotolii cu suspensii, măsuţa pe care tronează sticla de coniac şi paharele, biroul imens, în rest numai mobilier antic. Piese rare, complet necunoscute, statuete cu forme stranii, cîteva tablouri, dulapuri imense, cu uşile sculptate, respirînd o vechime ameţitoare. Un confort fără tehnologie, în aparenţă lipsit de tot ceea ce înseamnă facilităţi de ultimă oră. Totul pare simplu şi practic, de o sobrietate aproape ameninţătoare.

"Conduc afacerile COMPANIEI de mai bine de şaptezeci de ani, Hooskin. Îmi pot permite lucruri la care alții nici măcar nu visează. Dacă aş juca cinstit, ar însemna să expediez acest mobilier şi aceste piese rare la vreun muzeu de antichități. Nu o fac deoarece sînt egoist şi îmi place să mă bucur singur de ceea ce mi se cuvine. Raritățile astea", şi arată cu degetul, "nici măcar nu sînt înregistrate. Oficial nu există."

Rămîn cu gura căscată. Mă aşteptam să aud o sumedenie de propoziții frumoase, să asist la o veritabilă demonstrație de forță din partea unui demagog sadea şi cînd colo m-am pomenit înaintea unui individ a cărui cinism depăşeşte orice închipuire.

"E un punct de vedere cam neobişnuit, maestre Bose", spun şi realizez că mă bîlbîi ca un handicapat. Fără să vreau, mă gîndesc la Stabilimentul Istoric patronat de bunul meu prieten, Iagovan Soles. Exponatele Stabilimentului figurează în toate bazele de date ale Consiliului Mondial, pot fi admirate de oricine pofteşte. Absolut toate exponatele sînt înscrise în circuitul public. Numai că valoarea acestora e infimă comparabil cu valoarea pieselor din biroul maestrului Isaac Bose.

"N-am să devin binefăcătorul omenirii, Tim Hooskin", mîrîie dr. h.c. Isaac Bose printre dinți. "Nu ajută la nimic. Filantropia e o mizerie odioasă!"

Şi, dintr-o dată, izbucneşte, din nou, în hohote de rîs. Un rîs gros, răguşit, ca un lătrat.

"Pur şi simplu nu-mi pasă!" strigă el. "Nimănui nu-i pasă! COMPANIA e o maşinărie perfectă, iar semenii noştri care se bucură de plăcerile vieții pe Pămînt pot dormi liniştiți: există cineva care veghează ca acea huzureală să nu se termine în vecii vecilor. Ghiftuirea este scopul oricărei ființe vii. Rostul meu, al nostru comandante, e ca această maşinărie să nu se strice, să funcționeze pe mai departe. Te sfătuiesc să nu uiți asta, Tim Hooskin! Cel puțin nu atîta vreme cît vei fi comandantul Bazei de tranzit de pe Numa!"

Mă gîndesc că, în locul meu, un om normal ar trebui să se ridice şi să plece trîntind uşa în nasul acestui netrebnic. Numai că eu nu sînt om, sînt un amestec de implanturi şi resturi umane, iar încăperea nu are uşi, are glisante care lunecă silențios şi care nu pot fi trîntite cu putere în nasul nimănui. Aşa că prefer să rămîn liniştit, nemişcat ca o stană de piatră.

Tăcerea se prelungeşte nefiresc. PCDC are privirile ațintite asupră-mi, ca şi cum ar vrea să vadă ce efect au avut cele spuse asupra mea. Şi, pe neaşteptate, schimbă subiectul.

"Zilele trecute ai încercat să intri în Informatorul COMPANIEI"

Vorbele maestrului se năpustesc cu viteza unei ghilotine de oțel fibros. Spionat. E singurul cuvînt care-mi trece prin minte, pe care îmi vine să îl repet cu obstinație, ca un blestem. Transpirația îmi invadează toți porii pielii în vreme ce, paradoxal, aerul din încăpere devine tot mai fierbinte şi mai uscat.

"Dacă-mi permiteți..."

"Nu-ți permit", mi-o retează scurt maestrul Isaac Bose. "Ştiu ce vrei să spui, comandante. Că n-ai comis nici o infracțiune, că întrebările tale sînt legitime şi că, în definitiv, ai tot dreptul să afli ce se petrece..." O pauză, apoi continuă: "Vezi dumneata, Hooskin, aici eşti deja pe teritoriul COMPANIEI. Într-un anume sens, întotdeauna ai fost pe teritoriul COMPANIEI. Eu unul mă şterg undeva cu legitimitatea dumitale. Dacă eşti un om curios, n-ai decît, nu mă interesează. Dar aici noi facem regulile, iar dumneata, odată ce ai primit să fi comandantul Bazei de tranzit, eşti obligat să le respecți, ba chiar să le aplici..."

S-a încurcat în propriile cuvinte, aşa încît prefer să-i evit privirea. În schimb, petele vineții care-i zvîcnesc pe chipul stacojiu mă fascinează. Nişte lipitori care colcăie sub o peliculă subțire de țesut adipos.

"De cînd sînt urmărit?"

Abia am reuşit să vorbesc. Vreau să repet întrebarea, dar PCDC îmi răspunde cu o voce neobişnuit de calmă.

"Toată viața ai fost urmărit, Tim Hooskin. Fericirea miliardelor de ființe umane care habar nu au despre existența vînătorilor de viezuri cere unele sacrificii pe care oameni ca noi, ca mine sau ca dumneata, trebuie să şi le asume!"

"Chiar nu mai pricep nimic, maestre!" am izbucnit. "Ce rost au aceste, cum să le numesc, tertipuri? E un lucru urît să spionezi un om căruia se presupune că i-ai acordat încrederea! De ce să numeşti în funcția de comandant al Bazei pe cineva care nu-ți inspiră încredere şi pe care eşti obligat să-l urmăreşti pretutindeni, ca pe un duşman?"

"Înțeleg şi pot să accept faptul că ai anumite nedumeriri. E firesc. Consideri că ai dreptul să revendici anumite explicații. Întreabă şi ți se va răspunde!"

Încerc să judec la rece, mai exact: să ignor furia care mă strînge ca o piază rea. Dansează Tim Hooskin, eşti pe terenul lor, iar dezgustul, furia mai bine zis, nu-ți foloseşte la nimic!

"Sînt cel de-al 56-lea comandant al Bazei", şoptesc cu silă.

"Eşti perspicace, Hooskin!" PCDC efectiv se amuză. Dr. h.c. Isaac Bose se joacă. E jocul lui preferat, jocul de pisica şi şoarecele, rațiunea lui de-a exista.

"Regula asta cu perioade active şi perioade pasive se aplică şi pe Terra Nova. Vîrsta reală a instructorilor constituie cel mai straşnic dintre secrete..."

Mă corectează de îndată:

"Nu chiar". Îşi freacă bărbia. "Există secrete şi mai straşnice, cum spui dumneata."

"Înțeleg".

"Cel puțin eşti de acord că un astfel de secret trebuie păstrat, apărat cu orice preț", comentează imperturbabil maestrul Isaac Bose. "Ce s-ar întîmpla dacă, prin absurd, primitivii ar deconspira acest secret, dacă ar afla că instructorii lor trăiesc două sute şaptezeci de ani? Ar începe imediat să-şi pună întrebări. De la întrebări pînă la revoltă nu-i decît un pas..."

"De acord", am acceptat imediat. "Asta însă nu mă ajută la nimic. De ce tocmai eu? Asta e întrebarea care mă frămîntă. Sînt singurul comandant al Bazei care nu aparține corpului birocratorilor COMPANIEI. Unde mai pui că nu am absolvit nici o Academie londoneză de Ştiințe conexe! Nici măcar collembolez nu sînt !"

"Unul dintre motive are un nume: răposatul Iaoton Joshu. Urangutanul bătrîn a înaintat Consiliului Directorilor COMPANIEI o recomandare în acest sens."

"Iar Consiliul a acceptat-o fără comentarii...", am făcut ironic.

"Consiliul a acceptat-o pur şi simplu. Iaoton Joshu a fost o persoană extrem de importantă pentru noi!"

"De ce?"

"Răposatul a fost membru în Consiliul Directorilor COMPANIEI. Vicepreşedinte. El conducea misiunea Serviciului de Securitate al COMPANIEI

pe Terra Nova. Era şeful Direcţiei de Recrutare şi Personal al COMPANIEI. Mulţi dintre membrii Consiliului, inclusiv eu, îi eram datori vînduţi. Aproape toţi îi trecuserăm prin mînă. A fost cel mai bătrîn şi mai respectat dintre directorii COMPANIEI. Moartea lui a fost o lovitură groaznică pentru noi!"

Literalmente, sînt uluit. Prin urmare, gîndesc cu febrilitate, Iaton Joshu a jucat un rol. L-a jucat bine, de vreme ce ne-a păcălit pe toţi cu atîta uşurinţă!

"Maestrul Joshu a fost un specialist al disimulării", zice PCDC gînditor. "Dar iubea prea mult extremele. Îi plăcea să şocheze. Numirea dumitale, Hooskin, e o favoare făcută, post mortem, acestui urangutan bătrîn şi încăpăţînat. Ne-a convins pe toţi că politica de recrutări a COMPANIEI este greşită!"

"Ce e greşit?" întreb prosteşte, dar dr. h.c. Isaac Bose nu-mi răspunde.

"Mai există o explicaţie în ce priveşte decizia Consiliului de-a numi în funcţia de comandant al Bazei un fost instructor al Colegiului excepţional. Ştii Hooskin, noi avem un control foarte limitat asupra vînătorilor. Practic, din clipa în care un novice ajunge pe lumea viezurilor galbeni, din clipa în care devine cu adevărat vînător de viezuri, el iese oarecum de sub tutela COMPANIEI. Am constatat că vînătorii încep treptat să se sustragă normelor impuse de COD. Desigur, ei habar nu au că există un COD, ei ştiu că există nişte regulamente şi nişte prevederi pe care au obligaţia să le respecte. Iaoton Joshu a întocmit un referat complet pe această temă pe care l-a înaintat Consiliului Directorilor COMPANIEI. Concluzia referatului a fost inevitabilă: Consiliul trebuie să numească în funcţia de comandant al Bazei de tranzit un om cu experienţă, care îi cunoaşte îndeaproape pe primitivi."

"Adică un fost instructor", zic.

"Exact!"

"Pentru aşa ceva există Supraveghetorii!"

"Nu sunt infailibili!"

"Mă rog", zic cu jumătate de gură. "Oricum, trebuie să vă cred. Totuşi, dacă lucrurile sînt atît de simple, de clare precum spuneţi, de ce mi s-a interzis accesul la acea Directivă 4038 de numire?"

"Dintr-un motiv la fel de simplu: la asemenea informaţii nu au acces decît posesorii permiselor speciale de acces necondiţionat. Membrii

Consiliului Directorilor COMPANIEI şi o parte din membrii Serviciului de Securitate."

"Înțeleg".

"Comandante, să lăsăm copilăriile!" Tonul pe care mi se adresează maestrul maeştrilor, dr. h.c. Isaac Bose e imperativ. "Ți-a fost înmînat permisul special de acces necondiționat. Acum poți intra unde pofteşti. Îți recomand să accesezi Informatorul COMPANIEI şi să citeşti referatul lui Joshu."

"Am să-l citesc", spun.

Muşuroiul 2016 (II)

"Treizeci de secunde pînă la impact!"

Încet, ca unul căruia de-abia i-au ieşit piroanele din tîmple, îmi înving scîrba existențială, mă eliberez de spaima ancestrală ce-mi întoarce mațele pe dos şi să iau poziția de apărare. Şocul a fost de scurtă durată, paralizant pe moment, totuşi, nu suficient de puternic pentru a mă lăsa descoperit. Mă rotesc cu şaizeci de grade față de axul tunelului. Verific, din nou, contactele, dar proiectoarele refuză în continuare să funcționeze. Trec pe comandă manuală. Acum nu mă mai interesează picăturile de răşină care sfidează gravitația, nu mă mai interesează mîzga de la picioarele cochiliei, figurile monştrilor antideluvieni ce răsar din pereții galeriei... Acum nu-mi mai pasă de cum va arăta cochilia după aceea, de viermii care colcăie pe tavanul acoperit cu stalactite scurte şi groase. Şi nici la observațiile răutăcios-ironice şi filozofice ale lui Ehko nu mă gîndesc. Pe ecranul radarului, punctele înaintează rapid, am senzația că sunt înconjurat din toate părțile de o masă de gelatină vie, compactă, care se prăvăleşte inexorabil peste mine...

Vedeți şi dumneavoastră cum evoluează lucrurile: mergi ca tot omul liniştit prin muşuroi, ai un țel, un scop bine determinat, şi cînd colo te pomeneşti cu GÎNDACII pe cap. În urmă cu nici un minut radarul era mort, inert ca orice radar care respectă, prin construcție, principial, mediul înconjurător, o minunăție care detectează tot ce mişcă pe o rază egală cu de patru ori lungimea circumferinței muşuroiului 2016, de-o sensibilitate exagerată, reconfortantă, dar complet inutilă, deoarece GÎNDACII apar pe neaşteptate, în interiorul ariei de acoperire a radarului, şi dintr-o dată, ecranul s-a umplut de puncte roşii, fosforescente, iar computerul de bord a

şi-nceput să-ți explice ca unui prost ce eşti cîte secunde te despart de impactul inevitabil, de puhoiul care inundă fără zgomot galeriile, care înaintează tăcut spre punctul în care te pregăteşti să-ți înfrunți adversarul...

Niciodată n-am întîlnit atîția GÎNDACI adunați la un loc! De unde-au apărut? Din neant, de unde altundeva! Realitatea-i că n-am nici cea mai vagă idee de unde vin GÎNDACII. Ottho Lumox crede că vin dintr-o lume paralelă cu a noastră. Hughes, Varoni şi-ncă vreo doi zic, ziceau că din Zonele Negre. Cîți oameni, atîtea păreri! În ce mă priveşte, n-am nici o părere. Şi nici nu vreau să-mi fac o părere, fiindc-ar înseamna să-nebunesc gîndindu-mă la cai verzi pe pereți, la basme de adormit copii!...

"Douăzeci şi cinci de secunde pînă la impact!"

Computerul de bord caută disperat o frecvență liberă, o fisură, însă nu găseşte nimic. În căşti horcăie paraziții. Am priceput, în sfîrşit, de ce s-a întrerupt legătura cu baza mobilă, de ce nu pot să-l avertizez Milo! GÎNDACII interferează toate frecvențele accesibile, bruiază semnalele radio, astfel că baza mobilă va rămîne la sol, iar Ehko, deşteptăciunea deşteptăciunilor, se va amuza urmărind, împreună cu Sato şi Milo, schimbarea configurației muşuroiului... Un spectacol frumos, de pe urma căruia Ehko va trage, ca de obicei, cîteva concluzii de maximă importanță pentru omenirea mîncătoare de răşină, dar pe care bineînțeles că omenirea mîncătoare de răşină nu le va lua în considerare, se presupune chiar că le va lua în derîdere, şi-asta pentru banalul, stupidul, neînsemnatul motiv că Ehko e doar un robot, iar omenirea e doar omenire.

Ehe, vînătorule, tu care visezi la treburi sfinte în momente de cumpănă, un om obişnuit, adică un om care vine pentru prima oară pe lumea viezurilor galbeni, nu poate înțelege ce-i cu GÎNDACII. Nu poate înțelege! Şi cînd spui asta, ba chiar în clipa în care ai articulat deja vocabulele: "nu poate înțelege", te-ai şi văzut silit să admiți că pînă şi un verb atît de des uzitat în limbajul cotidian cum e "a înțelege", poate deveni, brusc, ininteligibil. Dar ce-s cuvintele la urma urmei? Ştim despre ele că au, fiecare, cîte un corespondent în lumea reală, că descriu obiecte, gesturi, emoții, stări sufleteşti, ai fost deprins să percepi această relație, această legătură, într-un fel mecanic, involuntar, şi iată că tocmai datorită realității, datorită iminenței ei, legătura dispare, se volatilizează, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată. Ceea ce rămîne din acest întreg, din acest dispozitiv pe care l-ai crezut indestructibil,

nu e relația, legătura propriu-zisă dintre semnificant şi semnificat, şi nici realitatea pe care oricum o-nțelegem strict prin prisma semnificantului. Adevărul e că eu unul habar nu am ce rămîne!...

"Douăzeci de secunde pînă la impact!"

A-a, fireşte că eu, Khorma Shikab, n-am pretenția că ştiu totul despre GÎNDACI. Nu ştiu nimic despre GÎNDACI! Nici Hughes nu a ştiut şi a dat ortul popii. Vreau să spun: a fugit într-o Zonă Neagră. Nici sfrijitul acela de Lampers, nici Varoni, nici Adam Doria n-au ştiut nimic despre GÎNDACI. Au şters şi ei putina, au fugit în Zonele Negre. Nici Ottho Lumox nu ştie şi tot l-a apucat nebunia, tot i-a pătruns în sînge dorul de ducă, dorul de Zone Negre. Vînătorii nu ştiu nimic despre GÎNDACI. Nu ştiu ce sînt. Cu ce se hrănesc şi dacă se hrănesc. Ce rol au în acest ecosistem straniu şi dacă au vreun rol. Cum se deplasează. Dacă sînt inteligenți sau nu. Vînătorii nici măcar nu ştiu cum arată. Eu, de pildă, am la activ peste două mii de misiuni. Peste două mii de incursiuni în muşuroaiele viezurilor galbeni. Şi-ncă nu ştiu cum arată GÎNDACII!

Ceva, ceva tot am aflat despre GÎNDACI: am aflat cît sînt de periculoşi! Şi-orice vînător ştie cît sînt de periculoşi GÎNDACII. Degeaba strigă birocratorii de pe Numa, ținîndu-le isonul instructorilor de pe Terra Nova! În privința asta, experiențele anterioare sînt inutile. Abia te ajută să-ți mențiii echilibrul mintal. Imbecilii! Vor rapoarte complete, vor explicații EXHAUSTIVE, nu cumva să pierdem, să ratăm esențialul. Pe mine mă cam doare-n cot de esențialul lor! Adunătură de retardați. Esențialul nostru, al vînătorilor de viezuri, e supraviețuirea. Mergi pe un teren minat, instabil, lipsit de repere, presărat cu obstacole. Înaintezi, ai impresia că le ocoleşti cu măiestrie, te opreşti şi întorci privirea, crezi că eşti stăpînul acestui univers plin de nelinişti şi deodată, te trezeşti în fața unei amenințări. Realizezi că nu cunoşti decît direcția din care vine pericolul. Nu-i înțelegi natura, nu şti cum acționează, în virtutea căror legi. În fond, nu există repetiție, aici nimic nu seamănă cu ce-ai trăit şi-ai văzut în misiunile precedente. Dacă tremuri, dacă eziți sau dai înapoi, eşti terminat...

Contactul direct cu GÎNDACII este fatal. Întotdeauna. Fără excepții. Desigur, nu în sensul imaginat de un neinițiat. Fenomenul este inexplicabil. Vreau să spun: inexplicabil, fiindcă şi eu, şi ceilalți vînători ne cramponăm de logică, de rațional. Pe lumea viezurilor galbeni, fatalitatea se manifestă foarte

diferit de reprezentările noastre antropocentriste. Sfrijitul acela de Lampers, de pildă. A intrat într-o Zonă Neagră. Şi intrat a rămas. Înainte de el, Adam Doria. Şi-nainte de Adam Doria, Varoni. Şi-nainte de ăştia trei, mulți alții. Nu le mai țin minte numele. O mulțime de vînători care-au intrat în muşuroaie, au întîlnit GÎNDACII, au avut contact direct cu ei şi după aceea, întotdeauna după aceea, au şters-o în Zonele Negre. Contact direct! Păi noi nici măcar ce-nseamnă contact direct cu GÎNDACII nu ştim. Cum spuneam mai-nainte, nu ştim nimic. Da, asta-i realitatea noastră, realitatea viezurilor galbeni, n-avem ce face, ne supunem, muncim, strîngem răşină pentru alții, habar n-avem la ce-o folosesc oamenii pe Pămînt că, vorba lui Ehko, "doar nu o mănînci pe pîine!"

"Cincisprezece secunde pînă la impact!"

În interiorul cochiliei, căldura devine sufocantă. Insuportabilă. Aerul e fierbinte, irespirabil. Patruzeci şi şapte de grade Celsius. Transpirația îmi şiroieşte pe față, îmi intră-n ochi, orbindu-mă. Sînt sărat pînă-n măduva oaselor. Datorită poziției în care stau, răsucit spre dreapta, cu privirile încremenite pe monitorul care indică nivelul avariilor, simt cum încep să-mi amorțească brațele, de la umăr spre încheietura pumnului, iar mijlocul... Nu-i de mirare, parcă m-aş fi proptit în nişte pumnale nevăzute, al căror tăiş îmi zgîrie, sus-jos, jos-sus, şira spinării... Mă întind să dau drumul la ventilație, dar aerajul se blochează instantaneu, de cum ating, cu buricele degetelor, tastatura electro-optică. În schimb, blestematele de proiectoare se aprind pe neaşteptate, fapt care mă obligă să-i împroşc cu sudalme pe toți tehnicienii COMPANIEI la un loc; pe mămicile şi tăticii lor mai ales; mămici şi tătici care n-au avut altceva mai bun de făcut decît să procreeze această grămadă ordonată de cretini meticuloşi şi ultraspecializați şi care, la rîndul lor, vor procrea altă grămadă de cretini meticuloşi şi ultraspecializați; muncitori întru eternitate prin uzinele şi laboratoarele omenirii...

Mă lămuresc totuşi ce-i cu ventilația: răşina a obturat complet deschizăturile laterale, s-a depus pe axele mobile şi pe torpaleții rotoarelor.

Durerea din şale în loc să scadă, creşte. Şi-odată cu ea, groaza de necunoscut - o groază teribilă, animalică, soră geamănă cu abjecția cea mai abjectă, cu absurdul cel mai absurd. Împotriva oricui se poate lupta, împotriva ei nu. E ca un scrîşnet chinuit, monoton, înspăimîntor de acut. Murdăreşte tot ce atinge. Şi nu lasă nimic neatins! Îți seacă sufletul, te

devastează pe dinăuntru, distruge orice umbră de omenie... Dacă mai aveai în tine vreo umbră de omenie, vînătorule de viezuri!... Mă concentrez deci asupra ventilatoarelor. Degeaba. Sistemul nu răspunde la comenzi, e literalmente blocat. Axele mobile se învîrt în gol. Răşina a trecut de filtrele centrifugale; s-a sedimentat undeva, pe conductele ascendente, strangulîndu-le. Cu chiu, cu vai, reuşesc să pornesc două dintre cele opt rotoare, dar monitorul cu avariile mă atenționează că suprasarcina a provoacat deja supraîncălzirea lagărelor. Stau ca pe ace.

"Zece secunde pînă la impact!"

În ritmul ăsta, gîndesc, o să le prăjesc cu totul.

(Va urma)